

ANN BRASHARES

autoarea seriei *Frăția pantalonilor călători*

O vară în Long Island

O incursiune fermecătoare
în universul familiei, al secretelor și al iubirii.”
Teen Vogue

„Amuzantă și tragică în același timp, aceasta este o poveste ce recunoaște complexitățile din sânul familiilor dezbinat și efectul nociv al resentimentelor de lungă durată. Brashares orchestrează o intrigă complicată, niște personaje multidimensionale și scene care vor stârni imaginația cititorilor noi și vechi.“

Publishers Weekly

„Ar fi bine ca cititorii să aibă la îndemână câteva șervețele, căci aceasta este o poveste profund înduioșătoare.“

The Bulletin

„Această carte este reprezentativă pentru Brashares. Întrebările introspective asupra eredității se împletesc, în cele din urmă, cu legăturile de familie și cu magia verii.“

Booklist

Ray și Sasha împart un dormitor,
se învârt în aceleași cercuri
de prieteni, au aceleași surori,
dar nu s-au întâlnit niciodată.
Cândva, tatăl Sashei și mama lui Ray au
fost căsătoriți și au avut trei fiice. Dar
căsnicia lor s-a destrămat. Acum există
două familii noi cu doi copii noi, Sasha
și Ray, iar în timpul lunilor de vară,
ei împart, pe rând, o casă de pe plajă.
Ajunși la vârsta adolescenței,
Ray și Sasha sunt din ce în ce mai
curioși unul în privința celuilalt.

ANN BRASHARES s-a născut
în Alexandria, Virginia, și a crescut
în Chevy Chase, Maryland. A urmat
gimnaziul și liceul la Sidwell Friends
School din Washington, DC.
După ce a studiat filosofia la Colegiul
Barnard, a lucrat ca redactor la 17th
Street Productions. 17th Street a fost
achiziționată de Alloy Entertainment,
iar după achiziție, Ann a lucrat o
scurtă perioadă pentru Alloy.
După ce a părăsit Alloy, a scris
Frăția pantalonilor călători, care
a devenit rapid un bestseller
internațional.

ANN BRASHARES

OVARĂ ÎN
LONG ISLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRASHARES, ANN

O vară în Long Island / Ann Brashares.

- București : RAO Distribuție, 2017

ISBN 978-606-8905-61-7

821.111

Editura RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Ann Brashares

The Whole Thing Together

Copyright © 2017 by Ann Brashares

Această traducere este publicată prin înțelegere cu

Random House Children's Books,

o divizie a Penguin Random House LLC

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2017

Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-8905-61-7

FAMILIA THOMAS-HARRISON, PE SCURT

LILA HARRISON s-a căsătorit cu ROBERT THOMAS.

Împreună au avut trei fiice:

EMMA, acum are 22 de ani;

QUINN, acum are 21 de ani;

MATTIE, acum are 19 ani.

Lila și Robert au divorțat.

LILA s-a recăsătorit cu ADAM RIGGS.

Împreună au un fiu:

RAY, acum are 17 ani.

*(Adam are doi copii dintr-o căsătorie anterioară: ESTHER
și GEORGE, apropiindu-se amândoi de 30 de ani.)*

ROBERT s-a recăsătorit cu EVIE STONE.

Împreună au o fiică:

SASHA THOMAS, acum are 17 ani.

Locurile unde se petrece acțiunea:

Casa de lângă iaz, în Wainscott, regiunea South Fork din Long Island

Casa Lilei și a lui Adam din Brooklyn

Casa lui Robert și a lui Evie din Manhattan

SUIȘURILE ȘI COBORÂȘURILE UNEI RELAȚII CARE NU EXISTĂ

Pentru el, mirosul pe care îl asocia cel mai mult cu sentimentul de „acasă” era mirosul unei fete pe care n-o cunoștea.

Acasă nu însemna clădirea scârțâitoare cu trei etaje din cărămidă roșie aflată pe Carroll Street din cartierul Brooklyn, unde locuia în cea mai mare parte a timpului, ci acea casă mare de pe malul unui iaz care se formase din ocean, din orașul Wainscott, aflat în regiunea South Fork, Long Island. Aici își petrecuse aproape jumătate din weekendurile fiecărui an.

Ray stătea pe podeaua dormitorului, în mijlocul grămezilor de cărți, haine, jucării vechi, pături, accesorii de ploaie, articole de pescuit și echipamente sportive, și inspira adânc, căutând partea ei în toate lucrurile lui. Era un miros vechi, obișnuit și nostalgic, asociat cu fericirea și libertatea verii, ca și cum ceea ce era afară intra înăuntru. Era, de asemenea, un miros nou, care reîncărca atmosfera la fiecare două săptămâni, la care se adăugau particulele unui șampon nou, unei rochii noi și chestiile strălucitoare pe care și le aplica ea pe buze.

Copleșit de sentimentul dureros și deplin al acestei realizări, Ray s-a ridicat și s-a așezat pe pat, unde mirosul ei era întotdeauna mai puternic, învăluindu-l ca o mângâiere familiară, precum intimitatea nopții. Visa întotdeauna frumos aici, iar coșmarurile îl ocoleau, nu ca în patul din Brooklyn.

Așezat pe pat, îmbrăcat în pantaloni scurți și în tricou, își legăna indiferent picioarele goale, murdare de nisip. Nu obișnuia să se gândească la astfel de lucruri.

Deși era plăcut, somnul în acel pat devenise din ce în ce mai neliniștit în ultima vreme. Mirosul, cu nuanțele sale noi, ajunsese să fie la fel de interesant pe cât era de liniștitor. El nu știa exact în ce constau acele nuanțe, dar îi agitau gândurile nocturne într-un mod insolit.

– Cum merge treaba acolo?

S-a ridicat. Bătaia în ușă și intrarea în cameră a mamei sale au fost, practic, o singură mișcare.

– Deja tragi un pui de somn? a întrebat ea.

– Nu, doar...

– Ai golit tot dulapul?

El s-a uitat în spate la dulapul mare, închis la culoare.

– Aproape tot. Am încercat să las lucrurile Sashei așa cum erau. Câteva s-au amestecat, iar de unele nu mai sunt sigur.

– Ar fi fost mai ușor dacă exista o lumină acolo, a subliniat mama lui.

El a încuviințat din cap. Probabil că nu schimbase de doi ani becul. Nu curățase locul de și mai mult timp.

– Pot să termin acum?

Lila i-a aruncat o privire.

– Serios? Pur și simplu, ai împrăștiat totul pe podea. Trebuie să te ocupi de asta.

– De aceea m-am întors în pat.

Ea și-a legat din nou bandana din jurul capului. Pantalonii îi erau acoperiți cu vopsea veche și pete de noroi.

– Ar trebui să vezi bucătăria. Ai noroc că nu-ți cer să mă ajuți și acolo.

El s-a ridicat, fără să se simtă norocos.

– Reamintește-mi, de ce trebuie să facem asta?

- A fost ideea fetelor.
- Dar casa arată bine.
- Or să se ocupe și ceilalți de partea lor, săptămâna viitoare.
- Ar fi trebuit să-i lăsăm pe ei primii.
- Întoarce-te la treabă, Ray! Am lăsat pe hol saci de gunoi și

cutii. Lucrurile pe care vrei să le păstrezi pune-le în cutii. După ce termini, le poți aduce în magazie și le poți așeza *frumos* pe rafturi.

Ray a cercetat rafturile aflate pe peretele dormitorului. El și Sasha au avut de-a lungul anilor o înțelegere nerostită în ceea ce privește împărțirea sertarelor, a rafturilor și a spațiului din dulap. Au avut, de asemenea, divergențe nerostite în privința împărțirii sertarelor, a rafturilor și a spațiului din dulap.

Aproape toate cărțile erau ale ei. Întreaga ei colecție Harry Potter se afla încă acolo, împreună cu Narnia și Materiile întunecate. La colecția ei din Stăpânul Inelelor, el a contribuit cu *Hobbitul*. Citise multe dintre cărțile Sashei, pe unele în același timp cu ea, mai puțin cele de-a dreptul siropoase. L-a umplut de indignare faptul ca ea a luat înapoi în oraș ultimul volum Harry Potter, pe care îl citea și el.

A scos un sac de reciclare pentru benzile lui desenate vechi și grămezile de lucrări școlare. Printre ele se strecurase și un test la fizică cu numele Sashei, și recenzia ei la *Pânza lui Charlotte* scrisă de mână. Era ușor de observat diferența dintre scrisul rotunjit și mângăliturile pe care le făcea el cu creionul.

Vitrina dedicată scoicilor, sticlei de mare, pietrelor fine, cojilor de ou și dinților de rechin era o proprietate comună, mai ales că era greu de spus cine ce găsisese. Fiecare dintre ei era un mare colecționar de obiecte de pe plajă. Până la urmă, toate aparțineau mării. Ray a aruncat niște coral sfărâmicios și a lăsat restul așa cum era.

Nu s-a mai deranjat cu biroul – o lăsase să-l ocupe în întregime încă din școala generală, cu excepția unui sertar mare de jos cu pulovere vechi și hanorace pe care le purtau amândoi. El își ținea

garderoba mică și neimpresionantă pe două rafturi și pe o bară de agățat din partea stângă a dulapului mare. În proporție de nouăzeci la sută, dulapul cu cosmetice era plin cu lucrurile ei. Desigur, Ray nu prea avea articole de toaletă, în mare parte pentru că împrumuta chestiile ei, folosindu-i bucuros șamponul, care-l învăluia cu mirosul acela atât de familiar. Trecuseră ani buni de când nu își mai lua cu el pastă de dinți sau ață dentară atunci când venea la Wainscott.

Existau multe porcării sparte sau inutile tocmai bune de aruncat. Și-a petrecut ceva timp cu uneltele de pescuit, care ocupau mai mult spațiu decât partea lui de dulap, dar Sasha era bine-venită să le folosească, însă cu condiția să aibă grijă de ele. Exista o scândură despărțitoare, care compartimenta spațiul, doar că Ray o mai scoatea uneori.

Făcea și Sasha, oare, același lucru? Ray nu avea de unde să știe, dar își imagina ca și ea iubea la fel de mult acel loc, cu iazul și plaja, și casa aceea ciudată, cu patul vechi de tabără de sub lucarnă.

Plăcile de surf le țineau în garaj.

Deși dormeau în același pat buclucaș, reconfortant și se uitau prin aceeași lucarnă la aceeași lună, nu se cunoșteau. Ray și Sasha aveau în comun trei surori vitrege mai mari, Emma, Quinn și Mattie, dar nu erau înrudiți. Tatăl Sashei fusese odată, cu mult timp în urmă, căsătorit cu mama lui Ray.

La absolvirea surorii lor mai mari, de partea cealaltă a sălii de concerte Radio City, Ray zărise pentru prima oară chipul foarte mic al Sashei. Nu a văzut-o niciodată de aproape, pentru că cele două perechi de părinți ai lor organizaseră așezarea în sală și petrecerile de după astfel încât ei să nu trebuiască să se cunoască. Și petrecerile aniversare ale surorilor sale erau organizate la fel: întotdeauna separat și mereu de două ori. Una dintre petreceri avea loc împreună cu familia lui, în jurul mesei din bucătăria din Brooklyn,

și unde exista mereu în meniu prăjitură de casă cu dovleac și cado-uri artisanale; cea de-a doua petrecere, cu cealaltă familie, părea să implice separeuri la restaurante elegante unde o persoană obișnuită nu putea obține o rezervare. Ray nu participase niciodată la aceasta din urmă, desigur.

Văzuse prin casă fotografii cu Sasha de când era mică. Urmărise atent apariția unor fotografii mai recente, dar asta nu se mai întâmplase de ceva vreme.

În clasa a opta încercase să devină prieteni pe Facebook, dar ea refuzase. Mai întâi, asta l-a enervat la culme, dar a sfârșit prin a-i respecta alegerea, și în cele din urmă a răsuflat ușurat. Nu voia să o vadă într-o ipostază obișnuită, dintr-o excursie în Insulele Paradisului sau ceva asemănător, pozând alături de un grup de prietene în costume de baie, purtând aparate dentare și arătând semnul păcii către cameră. Voia să păstreze vie ideea că Sasha era diferită.

Prin clasa a zecea și-a șters contul de Facebook pentru că nu mai voia să vadă pe nimeni de genul acela. Proiecția acelei false atitudini vesele devenise enervantă după un timp. Ray avea tendința să judece aspru, iar Facebook înrăutățea lucrurile. „Ești un bătăran“, îi spusese Mattie. Ceea ce nu era complet adevărat pentru că și el folosea Snapchat și Rapchat la fel de mult ca prietenii lui.

Știa că Sasha urma cursurile unei școli de fete de pe Upper East Side, unde se purtau uniforme. Potrivit lui Mattie, căreia îi plăcea să-l ia peste picior, existau doar patruzeci și două de fete în promoția de junioare a Sashei. Și-o imaginase pe Sasha într-o fustă scurtă plisată. Încercase să nu o facă prea des.

Ray, pe de altă parte, mergea la o școală publică foarte bună în Fort Greene, Brooklyn. Existau 1 774 de copii în promoția sa de juniori și câteva fuste plisate.

Pentru Ray, lumea școlilor particulare din New York era ca un club privat, insulară, arogantă și destul de enervantă, iar el nu făcea parte din ea. Surorile sale însă aparțineau acelei lumi, deoarece tatăl

lor era bogat. Era ciudat să faci parte dintr-o clasă economică diferită în propria ta familie.

Așadar, nu o cunoscuse pe Sasha prin niciunul dintre canalele obișnuite, dar, cu toate astea, Ray simțea că o cunoștea într-un mod mai vechi și mai profund. Se jucase cu jucăriile ei, îi citise cărțile, dormise sub păturile ei, iubea alături de surorile ei și se certa cu ele uneori. Sasha era prietena ideală în mai multe feluri: era întotdeauna cu el și nu îl dezamăgise niciodată; nu îi dăduse niciodată ocazia să o judece după aparențe.

Când a ajuns la teancul de pantofi, a început să-i împartă, pentru că asta făceau ei mereu, împărțeau lucruri. Nu-și mai amintea ai cui erau papucii aceia uzați și demodați, așa că a aruncat cea mai mare parte din ei într-un sac de gunoi. Spera ca ea să nu se supere. Când se afla într-o dispoziție bună, Ray devenea mai optimist și în privința dispoziției ei. Când avea o dispoziție proastă, opiniile despre ea se modificau uneori. Dar chiar și atunci când Ray era mai irascibil, stare care ar fi putut să strice multe lucruri, nu ar fi stricat nimic din relația cu Sasha.

Pantofii ei vechi de apă. Pantofii lui. Când erau mici, picioarele lor aveau aproximativ aceeași mărime și puteau să se folosească amândoi de aceeași pereche. Adesea, ea purta o pereche specială de pantofi ortopedici, pe care Ray nu avea voie să-i atingă. De fiecare când Ray îi vedea, simțea cum îl năpădește un val de tandrețe. Era ceva în felul în care pantofii stăteau în dulap, anotimp după anotimp, pufoși și gata să fie purtați, care te făcea să ți-o imaginezi când îi încălța. În ultimii ani, picioarele lui crescuseră în mărime, iar din câte își putea da seama, ale ei rămăseseră la fel.

Tenișii ei lângă tenișii lui.

Cu toții împărțeau. Așa cum fusese stabilit de părinții lor, au împărțit casa, au împărțit anul, au împărțit vacanțele, au împărțit mâncarea, au împărțit produsele din hârtie, au împărțit în mod egal costurile – bine, se presupune că în mod egal. În același timp,

existau disensiuni între părinți în aproape toate privințele: treburile casei, tunderea gazonului, întreținerea piscinei. La fel și când era vorba despre surorile lui, care au fost și ele împărțite.

Părinții lui păreau să se bucure de o căsnicie liniștită, dar mariajul anterior și divorțul amar dintre mama sa, Lila, și tatăl Sashei, semimiticul Robert Thomas, erau cele care le modelau viețile. Pe lângă cele trei fiice, această casă de pe plajă era singurul lucru la care nici Lila și nici Robert nu puteau renunța și pe care nu-l puteau împărți.

Era un armistițiu incomod, îmbibat cu otravă veche. Făceau naveta în fiecare duminică la prânz. Era regula de fier a duminicii, ca ei să nu plece niciodată mai târziu de unsprezece și un sfert dimineața și să nu sosească niciodată mai devreme de unu fără un sfert. Astfel, ei nu riscau niciodată o întâlnire cu cealaltă familie. În ciuda dorinței nerostite a lui Ray, nu a existat niciodată o întâlnire. În schimb, ei și-au petrecut o jumătate de viață în jurul unei jumătăți de familie într-o jumătate de casă timp de jumătate de an. Dacă unești ambele părți, ar rezulta un fel de întreg. Dar cele două părți nu se unesc niciodată.

În dulap se afla un rând distinct de pantofi de fată – sandale joase cu barete și perechi mai noi cu tocuri. Gata cu pantofii ortopedici pufoși. Fără să-i atingă, Ray i-a studiat în treacăt pe aceștia din urmă, încercând să-și imagineze noua fată, mai mare, care-i purta.

Deși casa lui era Brooklyn, iar camera din acel apartament îi aparținea în totalitate, era un loc unde nu se simțise niciodată întreg cu adevărat.

A cărat primele două cutii prin ușile glisante din sticlă ale bucătăriei, pe cărarea cu lespezi, trecând pe poarta gardului care împrejmua piscina până la dependința unde se găseau depozitate tot felul de obiecte uitate. Camera din față, cu vedere spre piscină, adăpostea obiectele folosite în zilele de vară – un frigider, rafturi și cârlige pentru perne și prosoape –, dar camera mai mare, fără ferestre, din spate, era pentru genul de lucruri de care nu aveai nevoie prea des.

Nimeni nu mai fusese acolo de o lungă perioadă de timp, deoa-rece în cameră mirosea a mucegai și era mizerie.

A fost uimit să vadă pătuțul vechi și prăfuit care, pe vremuri, a fost și al lui, dar și al Sashei. I-a sărit în ochi folia de plastic care mai acoperea încă salteaua pentru a o proteja de vomă. De voma lui, mai precis. Dindărătul barelor acelui pătuț au crescut în același timp, dar niciodată împreună. Dedesubtul pătuțului zăceau ascunse jucării vechi. Oare de ce le mai păstrasera?

Uitându-se mai de-aproape, era bucuros că se găseau încă acolo. Printre jucării se găsea și o cutie mare de lego, din plastic. În timpul unei veri deosebit de ploioase și al unei toamne târzii au construit un oraș, nu chiar împreună, dar pe rând, fiecare dintre ei adăugând piese de la o săptămână la alta. El făcuse aeroportul, ea făcuse grădina zoologică. Avea două parcuri de distracții, patru locuri de joacă și o bibliotecă, dar fără școală, iar din câte își amintea el, nu avea nici magazine. Fiecare dintre ei își asumase rolul de urbanist într-un mod natural și armonios. În astfel de circumstanțe, nu și-a permis să se comporte orgolios sau autoritar față de Sasha. În schimb, a trebuit să fie răbdător și să o lase să termine fiecare construcție începută de ea. Și-a reamintit entuziasmul cu care se întorcea în fiecare săptămână la casa de vacanță și fugea la etaj ca să verifice noile adăugiri făcute de ea.

Ray iubea orașul acela. Când o firmă de curățenie angajată de cealaltă familie l-a demontat chiar înainte de Ziua Recunoștinței, s-a înfuriat și a țipat din toți rărunchi. Oare își mai amintea Sasha acum de orașul lor?

Tot sub pătuț, printre cutiile cu lego se mai găseau și mingi și săbii cu lumini care rămăseseră fără baterii. O altă cutie conținea animalele de plastic pe care le colecționaseră împreună de-a lungul zilelor de naștere și a Crăciunurilor. Erau și animalele de pluș prăfuite pe care ea le iubise și pe care el le folosisa ca proiectile. Era acolo și avionul păpușii Barbie pe care el îl disprețuia în mod

public, dar cu care se jucase puțin în secret într-o lungă lună de iulie în care amândoi suferiseră de vărsat de vânt.

Înainte să părăsească încăperea și-a trecut degetele peste marginea pătuțului.

Odată, când avea nouă sau zece ani, a furat una dintre păturile de pe patul lor și a dus-o în patul lui obișnuit din Brooklyn, sperând ca și acolo să funcționeze puterea ei de a alunga visele rele. Dar, în cele din urmă, mirosul ei s-a estompat și a ajuns să fie doar un alt lucru care mirosea ca el.

– Dumnezeu, Quinn, nu te-am văzut. Ești ca un spiriduș de casă. Cocoțată pe biroul mamei sale, Quinn a izbucnit în râs.

– De cât timp stai acolo?

– De câteva minute. Te-am privit cum ți-ai golit sertarul cu șosete. Lila a ridicat din sprânceană spre ea.

– Și cum ai pus totul la loc.

– Deci ești acolo de ceva vreme.

Mama ei nu era foarte bună la aruncatul lucrurilor, a observat Quinn. Nu era o strângătoare, dar un singur obiect putea căpăta semnificații profunde, ceea ce o făcea să devină nostalgică și să închidă la loc sertarul.

– Dar camera ta?

– E gata.

– Toată?

– Nu am prea multe lucruri.

Mama ei s-a gândit mai bine.

– Nu ai. Este adevărat.

Quinn își păstra cu sfîntenie lucrurile. Avea aceeași măsură de la paisprezece ani, iar acest lucru îi ușura treaba cu hainele și încălțăminte. Nu o judeca pe Lila – nici lui Quinn nu-i plăcea să-și arunce lucrurile. Mai ales dacă acestea încă erau bune de folosit.

Lui Mattie îi plăcea să cumpere din magazine, dar lui Quinn, nu. Acesta era alt motiv pentru care avea puține lucruri. Mallurile

și magazinele mari o făceau să se simtă surescitată și, totodată, ciudat de epuizată. În câteva rânduri, Mattie o târâse la magazinul Target din Patchogue, dar Quinn se cunoștea destul de bine, așa că așteptase afară.

Existau destule nemulțumiri în privința planului de curățenie, dar Quinn a înțeles ceva ce ceilalți nu aflaseră încă. Emma, cea mai mare și mai autoritară, fusese cea care venise cu ideea, pentru că Emma se îndrăgostea. Emma vedea totul cu alți ochi acum, bănuia Quinn, scoasă dintr-odată din monotonia obișnuinței. Emma voia ca totul să arate mai bine.

Emma nu se destăinuisese încă. Quinn nu știa cine era persoana în cauză, dar știa că era cineva important.

– Ce-ar fi să începi și în birou? a sugerat Lila.

– Bine. O să mă apuc de treabă.

Amprenta bunicului Harrison se făcea simțită peste tot prin casă, dar nicăieri atât de mult ca în birou. Acesta avea pereții din lemn de pin pe care erau agățate cu sârmă răsucită momeli de vânătoare și bucăți de buturugi. În colț se afla barul cu chiuvetă și cu aparatul de făcut gheață din 1970, demult avariat. Multe dintre rafturi se lăseseră sub greutatea cărților pe ale căror coperte cartonate apăreau titluri precum *Cine este cine în America* și *Registrul social*.

Quinn nu simțise niciodată în această casă prezența vie a bunicului Harrison. În primul rând, pentru că era mort, dar nu acesta era motivul principal. El a fost repudiat, falit, depășit. Familia rămăsese doar cu lucrurile lui, inanimate și ușor de ignorat, care așteptau în continuare zile mai bune.

Fata s-a întors către cutiile de carton pline cu dosare, care stăteau îngrămădite în colțul din spatele biroului. Înăuntru se aflau și negativele mai multor fotografii. A scos câteva plicuri și, așezându-se pe podea cu picioarele încrucișate, a început să le studieze.

Prima cutie conținea multe fotografii ale bunicilor ei împreună cu prietenii lor, la clubul lor privat. Era clar că le plăceau golful și

cocktailurile. Câteva dintre ele erau fotografii de familie, în care micuța Lila și fratele ei mai mic, Malcolm, purtau haine strâmte care păreau incomode.

În prezent, unchiul Malcolm locuia în deșertul din New Mexico cu soția sa vietnameză și cu fiul lor de doi ani, Milo. Malcolm spunea că ura Coasta de Est și revenea cât mai rar posibil. Se întrevedea din fotografie, de la nasturele de sus al cămășii, bine închis, până la salopeta groasă din lână și pantofii negri pătrășoși, cum aveau să decurgă lucrurile.

Următoarea cutie conținea fotografii cu părinții lui Quinn, în scurtă perioadă în care năzuințele li s-au intersectat. O fotografie făcută chiar pe peluza casei de vacanță o prezenta pe Lila cu părul ei blond drept și lung până la brâu și pe brunetul Robert, tânăr, îmbrăcat în blugi și tricou. Dar ei se îndreptau în direcții opuse, doreau lucruri diferite. Puteai să deslușești asta din fotografie, dacă te uitai cu atenție – ea era stridentă, el era dornic. Ea voia să se folosească de el – mai ales de aspectul său de indian, ca să-și șocheze părinții, atât de atașați de sistemul lor de valori. De cealaltă parte, Robert își dorea cu adoare să facă parte din acel sistem pe care ar fi trebuit să îl șocheze.

Câteva luni mai târziu, Lila fiind însărcinată, s-au căsătorit, alunecând în următoarea etapă a vieții, în care deciziile importante erau luate înainte ca ei să se gândească să o facă. Cum era de așteptat, bunicul Harrison a fost șocat de faptul că fiica sa a rămas însărcinată cu un tânăr cu pielea de culoare închisă, urmând să aibă, probabil, un copil cu pielea de culoare închisă când nici măcar nu erau căsătoriți.

Atunci când Robert a început să câștige bani, și-a schimbat părerea despre el. De fapt, bunicul Harrison ajunsese să-l trateze pe Robert ca pe un erou, chiar și după divorț. Robert avea succes în afaceri așa cum bunicul nu reușise niciodată să aibă. „Robert crede că poate cumpăra pe oricine”, a spus atunci Lila. Lila îl plăcuse mai mult pe Robert atunci când tatăl ei îl ura.

Odată trecut șocul, căsnicia a început să se clatine. Quinn avea sentimentul că la mijloc era mai mult decât se spunea. Ea a fost copilul cu ochii larg deschiși, ciudat de răbdător, care își petrecea timpul pe sub mese și pe la colțuri, ducând informațiile înapoi în camera sa sau sub copacul ei și sortându-le atunci când putea.

O perioadă au existat acuzații între ei, înjurături și țipete, cu trei ofițeri de poliție la ușa lor după lăsarea întinericului, și, mai târziu, un război pentru custodie. În cutie nu exista nicio fotografie cu așa ceva. Surorile ei nu păreau să știe sau să-și amintească despre lucrurile acelea.

Apoi au venit recăsătoririle, doi copii născuți în aceeași lună și fericire de fiecare parte a separării. Tăcerea lungă, amară, apărută între părinții ei și o luptă care continua, de această dată tăcută și perfidă.

O fotografie de pe fundul cutiei i-a atras atenția lui Quinn. Era mică și pătrată, cu un chenar alb crestat, de o calitate diferită față de celelalte.

Chipul era tânăr, întors ușor într-o parte, aproape prea timid ca să zâmbească. Quinn își simțea mâinile tremurând. Nu văzuse niciodată fotografia, însă era ceva ce își imaginase mereu. Părul negru al fetei era prins la spate într-un coc; ochii îi erau mari, închiși la culoare și extrem de expresivi. Un punct strălucea în partea laterală a nasului ei; un bindi presat între sprâncenele ei negre și accentuate. Purta cercei sofisticați din aur fin lucrat.

Quinn a alergat la etaj cât de repede a putut.

– Mamă, cine e aici în poză?

Lila a studiat-o cu atenție și a întors-o căutând o dată.

– Ai găsit-o în birou?

– La fundul uneia dintre cutiile cu fotografii.

– Uau! Nu înțeleg ce căuta acolo. Din câte știu, aceasta este o fotografie a bunicii tale biologice. A venit împreună hârtiile de adopție ale tatălui tău.

- Știam eu că asta era. Uită-te la chipul ei!
- Doamne, seamănă puțin cu tine, nu-i așa? Ochii aceia?
- Și puțin cu Emma, au aceeași gură mândră.

Era frumoasă. În mod ciudat, semăna și cu Sasha, dar Quinn nu a mai spus asta.

- Văd. Chiar văd.

- Mi-am dorit de multe ori să o cunosc. Ce ciudat! Știi cum o chema? Știi ceva despre ea?

Expresia Lilei s-a schimbat ușor.

- Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău. El trebuie să aibă documentele de la agenția din Canada care s-a ocupat de copiii din Bangladesh după război. Nu erau prea multe detalii, dar îmi amintesc de câteva documente și de fotografia aceasta. A studiat-o încă o dată. Nu am mai văzut-o de când erați voi mici. Nu mi-am dat seama de asemănare. Dumnezeu, aproape că îmi vine să plâng când mă gândesc la ea.

Quinn a fost impresionată de amestecul de sentimente care se vedea pe chipul mamei sale. Era greu să țină separate dragostea și ura din familia lor. Dragostea Lilei pentru fetele ei și originile lor – dorința ei pentru fericirea lor – nu puteau fi niciodată scindate de sentimentele Lilei pentru tatăl lor, pe care îl respingea și îl evita. Pentru că din toate granițele pe care le construiseră părinții lui Quinn între viețile lor, cele cu adevărat importante nu puteau fi menținute întotdeauna.

- O să-l întreb pe tata, a spus ea.

Lila avea o avertizare în priviri.

- Ei bine, este ceva despre care tatălui tău nu îi place să vorbească. Sau, cel puțin, nu-i plăcea înainte.

- Știu. Quinn ținea fotografia într-un mod ocrotitor. Dar, oricum, trebuie să îl întreb.

UN STRĂIN BINEVOITOR

Existau momente când Sasha se simțea extrem de ciudat în casa din Wainscott. Locul era superb – felul în care apa reflecta lumina și copacii gigantici în care se cățăra, peluzele bogate și o bijuterie de iaz, alimentat de ocean. Aștepta cu nerăbdare să revină acolo, în timpul săptămânilor lungi alternante, în care era ocupată de cealaltă familie. Tânjea după imaginea copacilor arcuiți peste alee, până când le venea rândul din nou. Dar pentru că era o casă împărțită, și cele mai ne semnificative lucruri o făceau să se simtă ca un impostor, așezând-o de partea greșită a alianțelor familiale.

Tatălui ei îi plăcea să-i reamintească despre faptul că acea casă le aparținea și ei și lui Evie în măsura în care le aparținea și celorlalți. Dar simplul fapt că el se vedea nevoit să afirme asta o făcea pe Sasha să se simtă și mai prost. Casa fusese construită de bunicul Lilei Harrison pe terenul cumpărat de străbunicul acesteia. Tatăl Lilei a reconstruit-o în anii '60 și a prevăzut-o cu numeroase lambriuri din lemn de pin, decorațiuni interioare din lemn uscat și cu câte un bar în fiecare încăpere.

Lila era prima soție a tatălui ei, înainte ca el să o cunoască pe mama ei, Evie. Lila era mama surorilor Sashei (bine, surorilor vitrege) și mama lui Ray, care nu avea nicio legătură de familie cu Sasha, dar care era de aceeași vârstă cu ea. Ray era colegul ei de cameră și (de ce să nu recunoască), pentru un străin, o persoană

foarte binevoitoare. Nici Lila nu reprezenta ceva pentru Sasha, în afara faptului că era moștenitoarea familiei Harrison și că meșterea tot felul de obiecte artizanale stranii.

Atunci când Sasha crescuse destul de mare încât lucrurile acestea să-i stârnească o oarecare curiozitate, l-a întrebat pe tatăl ei de ce casa nu i-a fost, pur și simplu, atribuită Lilei la divorț și de ce ea și tatăl ei împreună cu mama ei o ocupau o dată la fiecare două săptămâni.

– Pentru că, la momentul divorțului nostru, tatăl Lilei nu mai era proprietarul, a răspuns Robert în felul său foarte serios. Bunicul Harrison a fost un nemernic și un bețiv și, dacă nu i-aș fi plătit datoriile și nu aș fi cumpărat casa asta de la el, ar fi trebuit să-și declare falimentul și să se mute într-o casă pentru săraci.

Sasha se întreba dacă el le spusese același lucru și surorilor sale.

Chiar dacă proprietatea era cunoscută încă în oraș sub numele de Harrison, tatăl ei insinua că îi făcea Lilei o favoare, permițându-i să stea în ea chiar și pentru jumătate din timp. Dar Sasha știa că tatăl ei și Lila nu își făceau niciodată favoruri.

Poate că bunicul Harrison o fi fost un nemernic și un bețiv, dar tatăl Sashei nu făcuse niciun efort de a da jos portretele strămoșilor mai respectabili ai Lilei, care erau atârinate deasupra scărilor. Sasha se gândea la acest lucru în timp ce trecea prin fața bătrânilor îmbrăcați în costume și robe, care fuseseră personalități marcante. Reflecția aceea o făcea să nu se simtă bine în pielea ei. Tablourile aparțineau Lilei și fiicelor ei. Și îi aparțineau și lui Ray.

– Nu te deranjează să fii judecat de bărbații din familia Harrison de fiecare dată când cobori scările? l-a întrebat ea odată pe tatăl ei.

Robert a ridicat din umeri ca și cum nu se gândise niciodată la un asemenea lucru.

– Îmi plac tablourile acelea. Ne leagă de istoria noastră, a spus el fără nicio urmă de ironie.

Sasha era prea uimită ca să răspundă. Oare el chiar credea că rudele Lilei erau și ale lui? Chiar dacă acestea i-ar fi blestemat mai

degrabă pielea închisă decât să-i strângă mâna? Robert lua din lume doar ceea ce voia, lăsând restul deoparte. Acesta era darul lui.

Sasha și-a găsit mama în bucătărie scormonind ușor în dulapul de sub chiuvetă, înconjurată de sacii de gunoi. Se ocupau de partea lor din „Marea Debarasare”, organizată de sora ei mai mare, Emma, și începută de cealaltă familie cu o săptămână în urmă. Evie a scos un obiect făcut din plasă de sârmă, cu greu identificat ca fiind un suport pentru săpun.

– Crezi că este în regulă să arunc asta?

– Da, a răspuns Sasha.

Uneori, ura timiditatea mamei sale, la fel cum își ura și propria timiditate.

– Dacă l-a făcut Lila?

Sasha a râs. Nu era sigură dacă mama ei încerca să fie amuzantă. Adevărul era că nu puteai ști niciodată cu siguranță ce lucru ciudat mai confecționase sau nu Lila.

– Dacă l-a făcut ea, ar trebui să-și dorească foarte tare să fie aruncat de cineva.

– Nu știu...

Sasha a făcut un gest plin de îndrăzneală, luând din mâna mamei sale acel obiect straniu și aruncând-l în cel mai apropiat sac de gunoi.

– Poate ar fi mai bine dacă am întreba-o pe Emma. În caz că nu suntem siguri de ceva.

– Suntem siguri, a spus Sasha pe un ton iritat.

Pe Sasha o deranja faptul că ceva o distingea de Emma, de Quinn și de Mattie – și chiar și de Ray – care erau categorisiți ca arbitri legitimi ai savonierelor făcute din plasă de sârmă. Asta nu se întâmpla pentru că nu-și suporta surorile, ci pentru că le iubea. Nu voia să fie separată de ele.

Își petrecuse mult timp gândindu-se că nu aparținea locului acela. Se întreba dacă ele petreceau vreun moment gândindu-se la acest lucru. Bănuia că nu.

Tatăl ei i-a spus odată că americanii din nord nu se gândeau prea mult la Războiul Civil, ei abia identificându-se ca nordiști pentru că l-au câștigat și au mers mai departe. Sasha simțea că ea era Sudul în această analogie.

Acela părea să fie un lucru trist despre natura umană – cât de mult timp petrecem gândindu-ne la ceea ce nu avem, sau am pierdut, față de ceea ce avem. În mod evident, Sasha nu moștenise felul de a fi al tatălui ei.

A privit prin ușile glisante de sticlă ale camerei de zi către cărarea care ducea la iaz, umbrită de teii bătrâni. Acestea erau zilele pe care mai târziu ar fi ajuns să le regrete, dacă nu le-ar fi apreciat cum se cuvine la vremea lor. A încercat, mental, să își impună să le aprecieze, forțându-se să facă acest lucru. Era greu, ținea de voință. Era oare posibil să vezi frumusețea prezentului atunci când ea pătrunde în viața ta? Sau e nevoie ca timpul să treacă, sau să pierzi ceva, sau, poate, să te doară, ca să îți dai seama?

– Ai terminat la tine în cameră? a întrebat-o mama ei.

Sasha și-a turnat un pahar cu apă și l-a băut.

– Ray a făcut o treabă surprinzător de bună. Mai am ceva de făcut în baie. Am acolo lac de unghii din clasa a cincea.

– Mai ai încă nuanța aia de lămâie verde?

– Asta și colecția Lip Smacker, inclusiv Cheetos și Bacon.

Mama ei a clătinat din cap.

A aruncat aproape tot din dulapul de cosmetice din baie. A ezitat asupra luciului de buze cu gust de șuncă, dar nu pentru mult timp. Aproape că și-a dorit să ia lucrurile acela și multe altele care trebuiau aruncate și să organizeze o vânzare în curte. Și-a amintit cum, cu foarte mult timp în urmă, Emma așezase o masă și își vânduse lucrurile vechi pentru câțiva dolari la intrarea lor pe aleea din Eel Cove Road. Dar aici nu prea era genul de cartier în care să poți face asta.

Stând acolo, știa că nu mirosurile urâte ale balsamurilor de buze o făceau să se simtă nostalgică. Lucrurile care nu erau ale ei îi

evocau sentimentele cele mai profunde: tubul de cremă de picioare pentru atleti, fără capac și uscat complet, jegul de pe rafturi, vârfurile de mustăți din chiuveta albă.

Ray nu era un coleg de cameră ideal. Voma des. Era un fapt bine-cunoscut și Sasha a dormit de câteva ori pe urmele faptei. Mai târziu, a văzut urină pe scaunul de toaletă, un tub întărit de pastă de dinți căruia îi lipsea capacul de mult timp (de ce nu putea pune niciodată capacul la ceva?), alge în scurgerea dușului și, începând de anul trecut, părul din chiuvetă.

– Este ciudat să împarți camera cu un băiat, i-a spus, pe un ton dezaprobator, prietena ei Willa, stând în fața acelei chiuvete când a rămas peste noapte.

– Nu împart camera mea cu el. Nici măcar nu l-am cunoscut vreodată, i-a explicat Sasha pe un ton tăios.

Deși era adevărat, nu era chiar cinstită. Ea chiar împărțea camera cu el. Și baia, la bine și, mai ales, la rău. Ea făcea mai mult decât atât. Cel puțin în mintea ei, împărțea o viață cu el. Cărți, și jucării, și nisip în cearșafuri. O colecție comună de animale de plastic în miniatură. Scoici, surori, o imagine a lunii. Poate că nu îl cunoștea, dar cât de des se gândise la el? Pânza a câtor vise nu țesuse ea în această cameră, în această casă, pentru amândoi?

Ea ar fi vrut să-l întâlnească, se imagina jucându-se cu el, inventând jocuri de care s-ar putea bucura împreună. Era geloasă pe surorile ei pentru că îl aveau ca frate, și ea nu.

Dar mai târziu considerase că era mai bine că nu-l întâlnise niciodată. El avea cele mai bune calități ale unui prieten imaginar. Era răbdător, simpatice și înțeleghător, împărtășind în tăcere lucrurile și spațiul ei. Nu a fost niciodată egoist, zgomotos sau intimidant. Nici măcar nu a avut o părere diferită de a ei. El era exact ce își dorea ea, câteodată ce avea nevoie.

Așadar, în felul lui, era un coleg de cameră ideal.

MATTHEW ȘI FERMA REESE

Emma nu era genul de persoană care să aibă un secret. Îi plăcea să creadă că se datora caracterului ei moral superior, dar și pentru că era puțin cam plictisitoare. Era genul de fată răbdătoare, ocrotitoare, care respecta legea și ordinea. Îi plăcea să facă numai ce trebuia. Nu voia decât să se asigure că obținea nota maximă.

– Ne întâlnim la colțul dintre străzile MacDougal și Prince, a șoptit ea în telefon. Dacă pleci de la birou în zece minute, ar trebui să ajungem acolo în același timp.

– Te iubesc, a spus Jamie.

– Și eu te iubesc.

– Em?

Mama ei stătea pe coridorul întunecat al casei din Brooklyn. Sincer, puteai auzi fiecare cuvânt rostit în acea casă. Șoptitul nu prea ajuta.

– Da?

– Cine era?

– Nimeni. Un prieten.

Emma și-a luat geanta.

– Iar ieși afară?

– Da. Și apoi voi rămâne peste noapte la tata.

A început să coboare scările scârțâitoare, fiind urmată de mama ei.

– Din nou? De ce?

Mama ei părea rănită.

- Pentru că ies în Manhattan și este mai simplu.
- Nu ți-a plăcut niciodată să rămâi în casa aceea nouă.
- Păi, am primit o cameră acolo. Iar tata chiar apreciază

lucrul acesta.

Lila s-a strâmbat intrigată.

- Iar aici nu mai ai camera ta.
- Nu am spus asta.

Emma nu rămânea cu adevărat la tatăl ei, iar Lila nu avea cum să afle vreodată asta. L-ar fi sunat mai degrabă pe Donald Trump decât pe fostul ei soț. Emma ura să profite de ostilitățile dintre părinții ei, așa cum făcea Mattie mereu, dar uneori îi era de folos.

- Dimineață te întorci în Wainscott?

- Da. Am de lucru începând de la prânz.

- Cum se face că te tot întorci în oraș? a întrebat Lila pe un ton plângăcios. În ultimele câteva veri nu te-ai întors decât dacă ai fost nevoită.

- Sunt *adult*, mamă.

Știa că modul în care o spusese compromise punctul de vedere.

- Sunt absolventă de facultate. Am lucruri de care trebuie să mă ocup. S-a întins și i-a oferit mamei sale o îmbrățișare. Te iubesc. Ne vedem acolo luni, dacă nu chiar mai devreme.

Mama ei a prelungit îmbrățișarea mai mult decât de obicei.

- Bine, bine.

A rămas în ușă și a continuat să o privească pe Emma coborând veranda și luând-o spre dreapta către metrou.

Emma s-a uitat în spate.

- Mamă, *ce este?*

- Nimic. Doar că... ești copilul de care eram convinsă că nu-mi ascunde nimic.

Mattie a reumplut gălețile cu floarea-soarelui de pe tejgheaua lungă de lemn de la Reeses' Farm Stand, aflată la umbra a doi stejari

uriași. Ferma familiei Reese se afla pe Parsonage Street din Sagaponack, Long Island. Apoi, Mattie a pulverizat apă pe salata aliniată pe rafturi. Luna iunie era bună pentru salată. Toată dimineața, sora ei Quinn, Matthew Reese și Patsy au cărat de pe câmpuri frunze de sfeclă, varză kale, rucola, spanac și salată până la mesele mari aflate la umbra prelatelor din spatele standului fermei, în timp ce Mattie le-a împărțit în mănunchiuri și le-a legat cu elastice roșii.

Cealaltă recoltă bună era a căpșunilor. Mattie le lua din coșuri și le aranja în cutii verzi de carton. De la prinderea și fixarea elasticelor și de la zeama fructelor, degetele ei deveniseră roșii. Puțin mai târziu, a făcut schimb de locuri cu Dana și a ieșit în față, la tejghea, sub soarele fierbinte de la ora unu.

– Sunt toate ale tale, a cântat Dana, furând o căpșună în timp ce ieșea.

Mattie a ciupit-o cu un elastic în ceafă.

Oamenii se comportau de parcă Mattie era o toantă, dar Dana o făcea pe Mattie să pară Albert Einstein. Dana folosea calculatorul ca să adune șapte dolari cu doi dolari. Posta pe Instagram fotografii cu fiecare mașină semiinteresantă care oprea, de preferat cu o parte a feței ei tâmpe apărând în cadru. Jumătate din poze erau neclare pentru că mașinile se aflau în mișcare.

– Cum merge treaba, Matilda?

Mattie a mijit ochii în soare către doamna Reese. Matthew Reese era nepotul ei și, pentru că avea douăzeci de ani, era administratorul fermei, dar doamna Reese, care avea cel puțin optzeci de ani, știa exact ce se întâmpla în fiecare moment.

– Destul de bine. Am vândut mai mult de douăzeci și patru de cutii cu căpșune în ultima oră. Se pare că sezonul începe cu adevărat.

– Văd că începem să rămânem fără. Matthew știe?

– Da, doamnă. Aduce el mai multe. Quinn și Patsy le culeg chiar acum.

- Nu a cumpărat nimeni floarea-soarelui?
- Tocmai le-am reumplut.
- Ce face mama ta? Încă mai lucrează ca moașă?
- Da, uneori. Dar încearcă să nu-și ocupe prea mult timp vara

aceasta.

Doamna Reese a încuviințat din cap. Fața ei ridată își schimba rareori expresia.

- Asta e bine, a pronunțat ea aproape nedeslușit.

Doamna Reese întreba întotdeauna de Lila, dar niciodată de tatăl ei bun sau de tatăl ei vitreg, Adam. Doamna Reese îi respingea subtil pe amândoi pentru că nu erau „oameni de-ai locului“, la care se adăuga problema suplimentară că nu era alb, în cazul tatălui ei, sau creștin, în cazul lui Adam.

Mattie i-a văzut pe Matthew și pe Quinn cărând la deal ultimele două cutii cu căpșune. Matthew avea în jurul gâtului o bandană albastră decolorată, care ar fi arătat absurd la o persoană obișnuită, dar la el arăta extrem de bine. Părul lui se decolorase de la soare și pielea îi era bronzată deja. Nu fără motiv i se dusesse faima de-a lungul întregului East End. În oraș exista o glumă: oare doamnele se opresc la ferma Reese pentru porumb sau pentru Matthew?

Quinn purta o salopetă veche și un maiou, iar părul ei închis la culoare, tuns scurt, i se lipea pe gât din cauza sudorii. Ea și Matthew vorbeau repede și gesticulau, iar Mattie nu putea auzi detaliile.

- A plecat Dana? a întrebat-o Matthew.
- Da.
- Poți ambala astea și să fii atentă și la tarabă?

Mattie s-a strâmbat. Nu-i plăcea când încercau să o pună să facă două treburi în același timp.

- A fost destul de aglomerat.
- Dar nu e nimeni în parcare, a subliniat Matthew.
- Acum câteva minute era un grup de oameni.

Nu-i plăcea când folosea tonul acela, dar fusese o zi lungă.

– Bine, prințeso, a oftat Matt. Mă ocup eu de căpșune.

Ea și-ar fi dorit ca el să flirteze când îi spunea așa, dar știa că, pur și simplu, era iritat.

Quinn l-a ajutat, desigur. Cei doi au sortat și ambalat cu pricepere, în timp ce Quinn îl încânta pe Matthew cu o poveste despre un copil pe care-l ajutase cu o zi înainte pe Mail Beach. Acesta prinsese un biban dungat mare de un metru cu ajutorul unei undițe de jucărie cu Țestoasele Ninja și împreună au reușit să îl tragă afară.

Plină de amărăciune, Mattie stătea în față, la tejghea, deși nu venea nimeni, ascultând-o pe Quinn, povestitoarea iscusită. Încerca să nu pară interesată, dar nu reușea.

Problema era că, oricât de mult îți doreai, era imposibil să te superi pe Quinn. Ea nu era niciodată plictisitoare, niciodată previzibilă, niciodată vanitoasă, niciodată egoistă.

Mai mult decât atât, în mod normal, nu puteai fi invidios pe ea în niciun fel. Quinn nu flirta cu Matthew. Nici pe departe. Prietenia ei cu doamna Reese era foarte puternică, iar cea mai apropiată legătură din toată familia o avea cu bătrânul domn Reese, care stătea în scaunul său cu roțile de lângă fereastra salonului.

Quinn își respecta programul, mânca jumătate din pătrunjelul din seră, mergea pe bicicletă în cercuri în interiorul hambarului și se îmbrăca precum o țigancă. Cu toate acestea, cei din familia Reese o adorau și o rugau să se întoarcă în fiecare vară. Quinn refuza să lucreze la tarabă să vândă clienților, dar aceștia o iubeau. Ea uda și planta conform propriei sale teorii ciudate, căci se pare că și fructele și legumele o iubeau.

De fiecare dată, Mattie sosea la lucru la timp. Ea niciodată (aproape niciodată) nu vorbea la telefon și trimitea mesaje doar când nu avea clienți. Își purta părul în două codițe blonde atrăgătoare și era nepărtinitoare în privința angajaților și a clienților, defilând în fața tuturor într-o pereche de jeans scurți, lăsând la vedere picioarele ei lungi și suple. Dar cei din familia Reese nu o iubeau,

poate cu excepția lui Cameron, fratele de optsprezece ani al lui Matthew, care era un troglodit.

Cel mai importat era că Matt Reese nu o iubea pe Mattie. El nu considera drăguț faptul că aveau aproape același nume. O numea prințesă fără să flirteze și îi spunea să renunțe să se mai bronzeze.

Același Matt a oftat adânc, cărând o grămadă imensă de cutii cu căpșune. Apoi a început să le aranjeze pe rafturi.

– Măcar pot face partea asta, a spus Mattie.

– Da, ești o angajată model, a spus el.

Mattie l-a pișcat în umăr cu un elastic roșu. Pentru a-și întări spusele.

Emma a fost cea care a pus degetul pe rană: *Quinn este cea mai iubită, iar ea nici măcar nu se străduiește.*

PIERDERE ȘI CÂȘTIG

Fratele și sora Emmei s-au născut la două săptămâni diferență, instaurând o dualitate perfectă. În Wainscott, au dormit în același pătuț pentru copii și li s-au schimbat scutecele pe aceeași măsuță. Ca la gemeni, doar că situația era puțin diferită. Ei nici măcar nu s-au cunoscut. Au existat pentru surorile lor mai mari într-o alternanță perpetuă, fără să se afle în același loc, în același timp.

– Ei nu se cunosc deloc? a întrebat Jamie în timpul cinei din Manhattan cu o seară înainte.

– Nu, ți-am spus. Părinții mei se evită complet.

Emmei nu i se părea ciudat să iubească persoane care nu se iubeau reciproc. Era obișnuită cu asta.

– Iar Ray și Sasha împart o cameră în Wainscott? a continuat Jamie, cu sprâncenele ridicate.

– Nu sunt sigură dacă se poate spune că *împart*. Ei nu se află niciodată acolo în același timp, dar cred că da. Au avut întotdeauna aceeași cameră. Când venea vorba de propria ei familie, îi era greu să-și amintească de cât de ciudați erau. Atunci când s-a născut Sasha, mama mea vitregă a utilat complet camera copilului cu toate elementele necesare, și o cunoști pe Lila. Nu a avut nimic împotriva să-l pună pe micuțul Ray într-un pătuț decorat în roz și galben dacă asta însemna că ea nu trebuia să cumpere unul nou.

Pentru Emma, fratele și sora ei se aflau într-un raport de opoziție, dar care era, în același timp, total echilibrat. Sasha avea pielea

închisă la culoare, Ray – deschisă. Sasha era mică, Ray era mare. Sasha a vorbit prima, Ray a mers primul. Sasha a avut o problemă la picior, Ray nu a putut pronunța bine sunetul „ci” până la vârsta de cinci ani, astfel încât „plăcintă” era „plățintă” și „ciocănitore” era „țiocănitore”. O numiseră limba lui Ray.

Cei doi copii nu aveau niciun părinte sau vreo genă în comun, așa că Emma a fost cea care a ținut evidența acestor lucruri. Sasha a avut colici, dar Ray a fost regele vomatului. (L-au numit „Scurpat” în primul an.)

Mattie l-a preferat întotdeauna pe Ray, deoarece era un frate și asta era ceva nou și interesant. Emma și Quinn au simțit că era responsabilitatea lor să fie cât mai nepărtinitoare.

Deși nu era apreciată pentru asta, Emma avea grijă de ei. Când Ray era morocănos sau obraznic, ea îl puneă la punct. Când Sasha era timidă și îi lipsea încrederea în sine, Emma o susținea și o încuraja. Se îngrijora când nu primeau note bune (Ray) sau când se retrăgeau din echipe (Sasha). Se îngrijora când nu ieșeau cu nimeni (Sasha) sau umblau cu cineva prea prost ca să merite atenție (Ray + Violet).

În dimineața aceea, când Emma își împacheta câteva lucruri în Brooklyn ca să se întoarcă la Wainscott, l-a auzit pe Ray cotrobăind în bucătăria de jos. Era frustrată de faptul că atât el, cât și Sasha erau prea leneși ca să-și găsească de lucru în Wainscott pentru a doua vară consecutiv. Desigur, era mai greu pentru ei decât pentru surorile lor. Emma, Quinn și Mattie trebuiau să fie acolo non-stop, în timp ce Sasha și Ray veneau doar o dată la două săptămâni.

Emma s-a gândit la conversația pe care a avut-o cu Jamie în urmă cu o seară și în special la cuvântul „împart”. Acela a fost momentul în care i-a venit ideea.

– Am avut o revelație incredibilă.

Ray și-a ridicat privirea din castronul său cu cereale și și-a dat seama că el era singura persoană aflată în mica lor bucătărie din Brooklyn.

- Da? a întrebat-o el pe Emma după o pauză lungă, vrând să vadă dacă ea aștepta ca el să răspundă.

- Și te privește pe tine, a declarat ea.

- Oh, nu.

Emma și-a dat ochii peste cap.

- Oh, da, poate vrei să spui. Pentru că ți-am făcut rost de un loc de muncă cu jumătate de normă.

El și-a pus limba jos.

- Serios.

Nu era o întrebare și nu conținea speranță.

- Serios! Ești un băiat care se ocupă cu aprovizionarea magazinului Black Horse din East Hampton și câștigi 13,80 dolari pe oră.

El a găsit imediat o problemă.

- Ești cumva șefa mea?

- Nu. Ea și-a dat iar ochii peste cap. Nu ești angajat pentru produse de patiserie. Nu încă. Glumești?

El era îndeajuns de ușurat cât să zâmbească.

- Adevărat. Atunci pentru ce sunt angajat?

- Pentru mărfuri uscate. Nu ai cum să dai greș.

- Ha! De data aceasta o spunea serios. Chiar? E bine cu 13,80 dolari. Patronul știe că pot să muncesc doar o dată la două săptămâni?

- Asta este chestia.

Bineînțeles că era o chestie.

- Anunțul era pentru un băiat sau o fată care să se ocupe de aprovizionare.

- Trebuie să fiu și fată?

Emma a râs.

- Nu, prostule. L-am întrebat pe Francis, patronul, dacă ai putea împărți locul de muncă. Acea a fost revelația mea.

Ray și-a împins castronul. Era destul de îndatorat încât să nu răstoarne cele câteva lingurițe de lapte rămase, deoarece Emma ura acel lucru.

– Ceea ce înseamnă că...?

– Francis are nevoie de cineva cu normă întreagă, dar știe că nu poți lucra decât o dată la două săptămâni.

– Bine.

– Și există o altă persoană pe care o cunosc și care caută un job care se poate face doar o dată la două săptămâni.

Emma juca mereu jocuri de ghicit. Și întotdeauna era plictisitor, dar înainte de zece dimineața era chinuitor. Ray și-a sprijinit capul în palmă.

– Poți, te rog, să-mi spui despre ce vorbești?

– Sasha!

– Sasha.

– Împreună formați o normă întreagă. Nu?

El s-a așezat puțin mai drept, chiar dacă nu-i plăcea să-i facă Emmei pe plac atunci când era deja mulțumită de sine.

– Presupun. Da.

– Veți ocupa postul împreună. Veți alterna săptămânile. Francis a zis că este în regulă.

– Sasha știe? I-ai spus?

– Am venit direct la tine. Ce părere ai?

El s-a gândit. A adulmecat toate mirosurile din bucătărie.

– Nu are nevoie de noi acolo împreună? Niciodată?

– Exact. Asta este ideea. Împreună formați un singur angajat.

– Bine. Ce se întâmplă dacă ea o dă în bară? *Dacă o dau eu în bară?* Nu o să poată concedia jumătate de angajat.

Emma și-a ridicat umerii într-un mod dramatic.

– Să fim optimiști deocamdată. Bine? În orice caz, nici măcar voi doi nu puteți să o dați în bară cu mărfurile uscate.

Magazinul Black Horse era prețios, prea scump și poziționat enervant, în mijlocul blocajelor continue din timpul verii de pe autostrada Montauk. Dar suma de 13,18 dolari era destul de bună.

– Când încep?

– Săptămâna viitoare. Luni.

– Sasha intră prima.

– Așa este. Deci?

– Dacă este în regulă cu ea. Îi venise o idee. Părea extraordinară și puțin nebunească. Oare n-ar trebui să vorbesc cu ea?

Personajul mitic Sasha avea un telefon și un număr, probabil. Se afla la o distanță de zece cifre, la fel ca oricine altcineva. Nu? Nu era doar o idee, o plăsmuire, o colecție de posesiuni, un miros.

– Cred că ai putea.

Expresia Emmei confirma ciudătenia acestui lucru.

Dar de ce era ciudat?

– Dacă vrei, a spus Emma. De ce însă?

Părea un lucru firesc, și totuși lui nu-i trecea niciun motiv prin minte. Erau cu toții antrenați să păstreze gospodăriile separate. Era un reflex. O chestiune de siguranță. Chiar și pentru el. Dacă ai căzut în golul dintre cele două familii, nu ai putea decât să continui să cazi.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, l-a asigurat Emma, evitând crizele și cruțând diferența continuă de spațiu și timp. Voi vorbi eu cu ea.

Ray a simțit cum s-a dezumflat puțin, dar nu a vrut ca Emma să observe.

– În regulă, acum îmi găsești și un loc de muncă cu jumătate de normă în Brooklyn?

– Și Ray este de acord cu asta? a întrebat-o Sasha pe Emma la telefon, tăind o negresă în jumătate și apoi din nou în jumătate.

– Este încântat, a asigurat-o Emma.

Sasha a lăsat negresa și s-a așezat la masa brăzdată de soare din bucătăria casei din Waincott. Și-a setat telefonul pe difuzor și l-a lăsat jos în fața ei.

– Lunea aceasta?

– Da.

– Uau! Bine. Și patronul tău știe că nu am experiență într-un magazin alimentar?

– Da. Te vei descurca.

Sasha a stat să se gândească. Era absolut perfect. Ar câștiga niște bani, l-ar face fericit pe tatăl ei, ar fi lăsată în pace de mama ei și ar avea o scuză minunată pentru a rămâne la plajă în timpul săptămânii. În săptămânile libere din New York ar putea învăța pentru testele SAT de admitere la facultate și ar putea fi din nou voluntară la tabăra de zi City Garden.

– Em, îți mulțumesc. Este minunat.

– N-ai pentru ce.

Sasha s-a ridicat, și-a luat telefonul și a făcut câțiva pași în jurul mesei.

– E puțin ciudat să împart un alt lucru cu Ray.

– Dar ingenios, nu-i așa?

Era greu să o complimentezi suficient pe Emma pentru că ți-o lua mereu înainte.

– Și nu este ca și cum tu și Ray trebuie să petreceți timp împreună sau ceva de genul acesta, a continuat Emma. Ideea este că nu trebuie să vă aflați acolo în același timp.

Sasha a oftat. Voia să spună că nu avea nicio problemă cu Ray. Ei nu erau reprezentanți ai părinților lor. Ideea de a ține separate cele două părți ale familiei nu îi aparținea, însă nu-i putea mărturisi asta Emmei. Cel puțin, nu fără a complica lucrurile.

– Ne poți obține și un meditator pentru testele SAT pe care să-l împărțim? a glumit Sasha în schimb.

– Pun pariu că așa putea, a spus Emma pe un ton serios.

– Nu, nu. Nu trebuie să faci asta.

– O, Matthew, ești un tânăr singur.

– Ba nu sunt.

– Ba da, ești. Pot să-mi dau seama.

– Îi am pe bunicii mei. Te am pe tine. Am sparanghelul.

Quinn a râs, cu toate că și ea considera firele micuțe și încolțite de sparanghel ca fiindu-i dragi.

La fel ca Matthew, iubea multe lucruri de la ferma familiei Reese, iar el se afla printre cei mai buni și mai de încredere oameni. Acolo se aflau domnul și doamna Reese, câmpurile familiare cu flori și produsele alimentare; ea cunoștea pe dinafară fiecare strat de pe fiecare rând. Era mirosul vechiului hambar dărăpănat. Și Cameron, de care ei nu-i păsa.

În ultimele două veri, Quinn și-a propus să încerce ceva mai provocator. O fermă ecologică din Northwest Harbor care cultiva legume tradiționale și plante medicinale. O grădină din Springs care folosea cunoștințele copiilor din școala primară. Cu toate astea, nu-și putea abandona vechile plante perene de la ferma Reese: sparanghelul, anghinarea, rubarba, spanacul, căpșunile, caisele și prunele erau și ei prieteni vechi. Nu se putea abține să nu meargă să le verifice la sfârșitul primăverii și în următorul minut se trezea angajată.

În fiecare vară, ea și surorile ei erau mai atrase de acest loc decât de plajă. Emma primea oferte de locuri de muncă de la bănci de investiții și companii de tehnologie, în schimb își petrecea vara la Black Horse, ambalând produse de patiserie în cutii albe și legându-le cu sfoară roșie. Mattie spunea că îi place să călătorească, dar stătea în fiecare zi în praful mașinilor care opreau și plecau din parcare a familiei Reese.

Între ele exista un sentiment nerostit al nevoii de a rămâne la vechiul loc de muncă. Pentru că de fiecare dată când priveai, acel loc se schimba. Răsărea câte o nouă casă în locul câmpurilor sau al pădurilor. Iar în jurul acelei case răsărea un gard viu dând naștere unor tuneluri de verdeață. Se schimba atât de repede, că ele își făceau griji că, dacă priveau în altă parte, ar fi dispărut și ar fi devenit un loc pe care nu-l mai puteau recunoaște.

– Mă bucur că te-ai întors, a spus Matt.

– Și eu.

Înainte să meargă să-l caute pe domnul Reese, a cules pentru Myrna Chapman maci sălbatici de la capătul rândului cu pepene galben.

El stătea lângă fereastră, în locul său obișnuit.

– Quinn Hardy Thomas, îmi dau seama după mers că ești tu, a spus el fără să se întoarcă. Bine ai venit acasă!

Ea s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. A tras un scaun aproape de el și s-a așezat. A lăsat pe masă punga de hârtie maro cu leurda pe care o culesese din pădurea de lângă casa ei.

– Povestește-mi despre fermă, a spus ea.

I-a apucat mâinile pentru o clipă, orientându-se către el, mai ales către căldura și pulsul lui. Lui îi plăcea întotdeauna să înceapă cu ferma. Alte povești porneau de acolo.

În timp ce domnul Reese vorbea despre furtuni și dezghețuri și guvernarea locală, Quinn a încercat senzația familiară de plutire deasupra ei. A simțit tensiunea și uzura corzilor lui vocale, pliurile moi de piele de pe gâtul lui, mușchii atrofiați de pe brațe, nervii atrofiați de la picioare. A privit în jos la harta lumii care se întindea pe pielea mâinilor lui.

Era o abilitate pe care o avea din copilărie, iar acum o folosea întorcându-și atenția asupra celorlalți. Își găsea calea către sufletele lor prin fisurile de pe chipurile oamenilor. Fără să dea buzna, ci doar simțind și găsind. Uneori, suferința lor o copleșea. Oare reușea să aline ceva cu prezența ei? Nu știa, dar în unele cazuri simțea că felul ei aparte era liniștitor.

Pe interior, domnul Reese ascundea o apă întunecată în care puteai să te afunzi, dacă nu erai atent. Mici necazuri s-au preschimbat în unele mari. Fără zahăr în cafea, apoi fără lapte în cafea, apoi fără cafea. Fără picioare în care să se ridice la contabilul sclifosit, fără picioare în care să se ridice la soția sa, fără picioare în care să se ridice. Pierderi și pierderi și mai multe pierderi.

Dar el încă se afla aici. Încă stătea așezat la fereastră. Încă mai zâmbea când venea ea. De ce? Ea trebuia să aibă grijă să rămână pe margine. Să nu cadă, dar nici să nu se îndepărteze. Aceasta era provocarea vieții ei. Să nu se îndepărteze de durere. Să nu o nege, ci,

mai degrabă, să o accepte. Să-i confere o voce dacă avea nevoie de una. Să accepte că și suferința avea dreptul să existe.

Domnul Reese și-a pierdut primul picior din cauza diabetului și a așteptat ca lumea să se sfârșească. Asta până când și-a pierdut cel de-al doilea picior și lumea a continuat să se învârtă cu încăpățănare.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, el reușise să își păstreze ambele picioare, ambii ochi, măruntaiele, nervii și chiar mintea, pentru ca apoi să le piardă pe toate din cauza zahărului.

„Înveți să ai mai multă încredere în amărăciune decât în gustul dulce“, îi spunea el.

CÂTEVA SUGESTII PENTRU INIMA TA

S-a întâmplat într-o noapte la mijlocul lui aprilie, în data de paisprezece, mai precis. Tatăl ei dădea acasă o petrecere de lux cu mâncare comandată pentru tinerii analiști de la firma sa. Au primit drept răsplată tartine cu homar pentru că au lucrat o sută de ore pe săptămână timp de cincizeci și două de săptămâni pe an.

În acel weekend, Emma venise acasă la tatăl ei ca să-și facă cereerea de cazare pentru toamnă, la facultatea de Drept de la NYU. Era ceva neobișnuit pentru ea să rămână la casa lui din Manhattan. De când Robert și Evie vânduseră apartamentul din East 81st Street, ea se simțea mai confortabil la mama ei, în cartierul Brooklyn. Dar apoi, anul trecut, mama ei și Adam au închiriat parterul casei unui cuplu tânăr de homosexuali care și-au sărbătorit căsătoria în grădina mică din spate. Cum spațiul pe care-l aveau în casa din Carroll Street s-a micșorat, cele trei surori, toate la facultate, împărțeau o cameră mică. Ea înțelegea că Lila și Adam aveau nevoie de bani. Faptul că aveau chiriași la parter era de mare ajutor.

Ca de obicei, cele două familii ale ei se îndreptau în direcții diferite. În timp ce mama ei și Adam obțineau o chirie modestă de la Andy și Hank, tatăl ei și Evie cumpăraseră o casă cât un palat pe East 74th Street, unde toate cele patru fete aveau propriile lor camere, dar numai Sasha locuia în a ei. Avea pivnițe cu vin la temperatură controlată, încălzire în podea, interfon, aparate

de ventilație și aerisire și sisteme de securitate ultimul răcnet pe care nimeni nu îndrăznea vreodată să le atingă. Nu simțeai că ești acasă.

Tatăl ei o rugase să vină la petrecere. Era mândru de cultura firmei sale, de brigada sa tânără și dornică alcătuită din absolvenți ai școlilor de elită. Era mândru de fiica sa tânără și ambițioasă, absolventă a unei școli de elită. Emma s-a opus pentru că, ei bine, cine întreg la minte și-ar dori să meargă la petrecerea aceea?

În cele din urmă, mânată de vinovăție și de un simț al datoriei, pe care îl resimțise profund întotdeauna, s-a îmbrăcat cu o rochie și, fără să se aștepte la prea multe, a început să coboare scările către salonul unde se ținea petrecerea.

Auzind zgomote pe când cobora, Emma s-a grăbit să verifice. Dintr-un oarecare motiv, în ușa vestiarului tatălui său se afla un tânăr care stătea în picioare.

– Mă scuzați că vă întrerup, dar ce faceți?

El s-a întors repede. Cămașa lui era parțial descheiată și sacoul costumului stătea sprijinit peste un braț. Părea îngrozit.

– O, la naiba! M-ai speriat. A privit în jos la cămașa deschisă. Avea fața asudată. A ridicat cu vinovăție un tub de antiperspirant. Doar asta. Nu ar fi trebuit, știu.

Era înalt, destul de slab, cu părul șaten închis și având genul acela de tunsoare care le face pe plac părinților.

– Sper ca șeful să nu se supere, a râs el nervos. Sau să afle, cel puțin. Sper ca el să nu afle. Niciodată.

Emma îi zâmbise. Nu se putuse abține. Chipul lui era deschis și încordat. A vrut să pară supărată, dar nu putea.

– Nu-i voi spune.

– Este cald aici, nu-i așa? Crezi că intenționat dă drumul la căldură, ca să vadă cine rezistă?

– Cine?

– Domnul Thomas.

Emma era cât pe ce să izbucnească în râs pentru că adevărul era mult mai nevinovat: nimeni nu reușise să își dea seama cum funcționa instalația ultrasofisticată.

– Este destul de emoționant să mă aflu în această casă, în primul rând. Sunt încă începător. Nu l-am mai întâlnit în afara biroului până acum.

– Nu cred că el...

– Arăți foarte bine. Abia te-ai angajat?

– Angajat?

– Mă refer la Califax. Nu cred că te-am văzut încă la birou. La ce etaj ești?

– Oh, eu...

Emma încă nu știa cum să continue.

El îi simțise disconfortul și părea să se grăbească să treacă peste moment.

– Eu am început anul trecut. Scuze, acum aproape un an și jumătate. Sau stai, în ce lună suntem? În aprilie? Deci am absolvit în ianuarie și am început imediat după aceea. De obicei, Califax nu angajează absolvenții de la jumătatea anului, dar au spus...

S-a oprit și a lăsat jos antiperspirantul.

– Scuze. Vorbesc mult când sunt emoționat. Scuze. Spun „scuze“ de multe ori când sunt emoționat.

– Este în regulă, a spus Emma.

– Ar trebui să ne întoarcem acolo. Și-a pus sacoul și s-a întors cu spatele la ea. Se vede vreo pată de transpirație? Sora mea mi-a spus că ar trebui să-mi iau un sacou de vară, de pânză sau ceva de genul acesta, dar eu am doar două din lână. La naiba!

– Nu, a mințit ea. Nu se vede, a precizat, apoi l-a urmat pe scări.

– Îți vine să crezi că ești într-un astfel de loc? N-am mai văzut niciodată o casă adevărată în orașul New York. Unde oamenii chiar locuiesc. Tu ai mai văzut?

– Păi, aaa... a spus ea evaziv.

– Are cam cinci etaje. Este mai mare decât casa noastră din Columbus. Este mult mai mare.

– De acolo sunteți?

– Din Columbus. Da. Oh!o. Nici nu-mi pot imagina cât de mult ar costa o astfel de casă. Tu poți?

– Chiar nu știu.

– Ai putea pune tot apartamentul meu în acest hol. A aruncat o privire pe hol. De două ori.

– Aha!

– Nu că nu s-ar plăti bine la Califax, știi? Nu mă plâng. Bine, câteodată mă plâng. Este primul tău an? Eu încă mai am câteva împrumuturi de pe vremea când eram student. Acesta fiind unul dintre motivele pentru care locuiesc într-un... S-a oprit și s-a uitat la ea. Ești... aceea este... o rochie frumoasă... pe care o porți. A clătinat din cap. Scuze.

– Mulțumesc.

– Vrei ceva de băut? Tu bei? Sora mea mi-a spus să nu beau pentru că ar fi prea ușor să întreci limita și să te faci de râs. S-a oprit. Să mă fac de râs. Scuze. Eu, nu tu. Îmi dau seama că tu nu ai face asta niciodată.

Emma a râs. Și-a amintit foarte clar prima oară când simțise că inima îi bătea să-i iasă din piept și îi urca până în gât.

– Bine. Am înțeles.

El a tras aer adânc în piept.

– Scuze. Chiar mi-aș dori să mă pot opri din vorbit.

– Este în regulă. Începe să-mi placă.

Ea l-a urmat în jos până la primul etaj, unde avea loc petrecerea.

Acum se simțea prost pentru că fusese atât de obraznică cu tatăl ei în privința venirii la această petrecere. Începea să-și dea seama că era ceva important.

I-a trecut prin cap să-i ceară scuze tatălui ei, dar vânzându-l, primul instinct a fost să o ia la fugă. Era impunător, îmbrăcat cu sacoul acela elegant de pânză, și își luase rolul de gazdă în serios.

Nu voia să-i ceară scuze încă; nici să-l vadă chiar acum. Oare ar trebui să fugă înapoi la etaj? Nu exista nicio modalitate să treacă pe lângă el fără să o vadă. *La naiba!*

Era prea târziu. Văzând-o, pe chipul tatălui ei a răsărit un zâmbet larg.

– Ai coborât! Speram să o faci.

Emma și-a amintit să se uite la noul ei prieten transpirat. Oare exista vreun mod prin care să treacă de acest impas?

El arăta mai transpirat ca niciodată. *La naiba!*

Tatălui ei se uita când la ea, când la noul ei prieten.

– Emma, l-ai cunoscut pe Jamie? a început el.

Ea și tânărul au ajuns împreună în capătul scărilor exact în momentul în care Robert venea să îi întâmpine cu un pahar de vin în mână. Emma și-a dat seama că nu exista nicio modalitate de a evita situația. Robert era mereu încântat de ideea unei prezentări adecvate

– Emma, el este James Hurn, unul dintre cei mai buni angajați din al doilea an, a spus el cu mândrie. Princeton, promoția 2013.

Emma s-a uitat către James. Și-a întins mâna și a strâns-o cu putere, așa cum fusese învățată în copilărie.

James Hurn avea o față uimită, ca și cum ar fi anticipat. Sau poate ea își imaginase partea aceea.

– Jamie, a spus Jamie încet, încercând să-și mențină o atitudine cât mai potrivită.

– James, aceasta este fiica mea cea mare, Emma, a spus tatăl ei cu și mai multă mândrie. Princeton, promoția 2016.

În timp ce îi strângea mâna lui Robert, Jamie căpătase o expresie atât de afectată și de înduioșătoare, atât de zdrobită, încât ar fi râs, dacă nu ar fi empatizat brusc cu starea lui. I-a făcut cu ochiul, semn ca îi părea rău pentru situație.

– Scuze, i-a spus el.

– Scuze, i-a răspuns ea.

Emma avusese un iubit în ultimul an de liceu. Numele lui era Kyle Bowen și avea mult păr pe piept. Ea nu s-a sinchisit când a încetat să o mai sune după absolvire. La Princeton, s-a tot despărțit și împăcat cu căpitanul echipei de lacrosse, Graham Cartwright. Arăta minunat când își ținea gura închisă. Și-a amintit de comentariul lui Mattie despre el: „Știi cum cred oamenii, că trebuie să fii deștept ca să ajungi la Princeton? Ei bine, nu trebuie”.

Emma era mereu ocupată cu școala, cu sportul și cu serviciul. Iubiții erau ca o căsuță pe care ea simțea că trebuie să o bifeze. Până în noaptea de la jumătatea lunii aprilie, nu simțise niciodată empatie adevărată, tandrețe sau vulnerabilitate față de vreun băiat. Dar dintr-odată totul s-a schimbat.

– Pământul familiei Reese valorează milioane de dolari, a spus Robert la cina de vineri seară de la Wainscott și, ca și altă dată, toți au început să mănânce la desert căpșunele aduse de Mattie de la fermă. Paula Reese folosește unele dintre cele mai căutate proprietăți din lume pentru cultivarea spanacului.

– Și a căpșunelor, a spus Evie cu o privire plină de recunoștință pentru Mattie.

Sasha și-a ridicat lingura.

– Mai bine spanac decât o altă casă imensă cu paisprezece băi și o rampă pentru elicopter. Tu chiar vrei să mai apară vreuna?

În privirea lui Robert se citea pe jumătate nehotărârea și pe jumătate dorința de a se lansa într-o dezbatere cu Sasha, așa cum făceau adesea la masă.

– Nu hotărâsc eu ce fac oamenii cu banii lor.

– Nu, așa este, dar poate că doamna Reese se gândește la comunitate. Să zicem că un alt miliardar cumpără pământul acela, ceea ce este exact ce se va întâmpla, și îl ascunde în spatele gardurilor vii înalte de trei metri jumătate. Atunci, nimeni nu va mai obține nimic de pe urma lui. Nici măcar miliardarul, pentru că poate mai are alte cinci case. Va petrece acolo o săptămână pe an și nici măcar nu o va

închiria altcuiva pentru că nu are nevoie de bani. O altă bucată din East End... Sasha a pocnit din degete... dispărută.

- Sasha, a spus ușor Evie, iar tonul ei trăda o nota de avertizare.

Evie a fost întotdeauna arbitrul tăcut. Ea nu participa niciodată cu adevărat.

Mattie s-a ridicat să-și curețe farfuria. O plictisea spectacolul dat de Robert și de Sasha. Bănuia că avea des loc câte o reprezentație similară, fie că Mattie se afla acolo sau nu.

- Mulțumită familiei Reese, a continuat Sasha, noi putem să mergem de-a lungul câmpurilor deschise pe care cresc fructe și legume, și putem cumpăra cel mai proaspăt porumb și cele mai proaspete căpșune pe care ți le poți imagina. Și persoane precum Mattie și Quinn au locuri de muncă.

Mattie și-a dat ochii peste cap.

- Nu mă amesteca în asta. Dacă aș fi fost domnul Reese, aș fi luat banii într-o clipă.

Robert a împins farfuria din fața lui și și-a mângâiat burta.

- Slavă Domnului că am pus bani deoparte pentru ca Sasha să meargă la facultatea de drept, a spus el în modul său obișnuit de tănguire amestecat cu lăudăroșenie.

Când Mattie era foarte mică - poate la cinci sau șase ani -, și-a amintit că l-a întrebat pe tatăl ei dacă o iubea cel mai mult pe Sasha pentru că o iubea pe mama Sashei, și pe a lor nu. „Bineînțeles că nu“, a spus el, ca și cum ar fi fost o idee ridicolă. „Vă iubesc pe toate la fel.“ Dar cu siguranță că ei, la vremea aceea, nu i se păruse o idee atât de ridicolă.

Și el ar fi putut fi mai convingător dacă s-ar fi gândit puțin mai mult la acea întrebare.

„Mereu o protejezi“, îl acuza Mattie.

„Ei bine, este mult mai mică“, răspundea tatăl ei.

Mattie s-a oprit la jumătatea drumului către bucătărie și s-a întors.

– Pentru mine de ce ai pus bani deoparte? a întrebat ea.

Tatăl ei a privit-o cu afecțiune.

– Să-ți cumpăr o rochie care să-ți acopere posteriorul.

Atât Evie, cât și Sasha au rămas tăcute. Dacă s-ar fi aflat acolo, Emma s-ar fi enervat și ar fi făcut o criză, dar Evie și Sasha trebuiau să aibă grijă mereu și Mattie știa asta. Nici măcar nu li se permitea să zâmbească.

– Mulțumesc mult, tati, a spus Mattie prefăcându-se revoltată. Și cu ce rămâne după ce cumperi rochia și plătești facultatea de drept pentru Sasha, ai putea să-mi cumperi o mansardă în Williamsburg.

– Aș putea?

– Poți.

Mattie a rămas în ușa bucătăriei, fiind încă nemulțumită în sine ei.

– Despre ce veți vorbi tu și Evie când Sasha va fi plecată la Drept?

– Ray? Vino aici!

Sasha s-a întors. Oare chiar trebuia să răspundă la numele de Ray? Părea o capitulare destul de importantă în prima ei zi de lucru la magazin. Dar Francis, patronul, o tot striga așa, iar ea se tot prefăcea că nu-l auzea, dar situația nu putea să continue așa. De ce a trebuit ca Emma să pună numele nenorocit al lui Ray în nenorocita de cerere pentru locul de muncă?

Sasha s-a îndepărtat de grămada de cutii cu paste.

– Ăă. Ei bine, de fapt, numele meu este Sasha, a subliniat ea din nou.

Francis a clătinat din cap.

– Ascultă, nu am timp să cunosc *doi* angajați. În ceea ce mă privește, voi doi sunteți o singură persoană.

– Dar...

– Ai vreo problemă cu asta?... Ray?

– Of.

– Hei! Polly? a strigat el la prima casieră. Arată-i lui Ray cum se reface stocul.

Polly a căscat și și-a masat tâmpilele în timp ce i-a explicat ce trebuia făcut cu articolele necumpărate care se strângeau la casa de marcat.

Apoi a apărut din nou Francis.

– Ray, vino aici!

– Bine...

– Câteva lucruri.

Ea l-a urmat până afară la containerele de gunoi. Ușa aproape că i s-a trântit în față.

– Fără teniși. Fără pantaloni scurți. Păstrează-ți curată cămașa de la Black Horse. Fără blugi. Fără gumă. Urăsc guma. Fără tatuaje la vedere. Acesta este un magazin decent. Nu-mi plac piercingurile pe care le aveți voi, tinerii. Scoate-ți obiectele de metal când vii la muncă. Înțelegeți ce vreau să spun? Și un zâmbet. Să ai mereu un zâmbet pe față. Spune-i asta și fratelui tău sau orice îți este.

Sasha l-a urmat înapoi în depozit, aproape alergând ca să țină pasul.

– Fratele meu?

– Celălalt Ray. Nu vreau să spun toate astea de două ori.

– Bine. Păi, vedeți, chestia este că nu e fratele meu.

Francis meșterea ceva la iPad-ul lui. Oare asculta?

– Pentru că... Vedeți... Noi nu suntem rude, de fapt.

Francis și-a ridicat privirea impacientat.

– Este fratele Emmei.

– Da...

– Tu nu ești sora Emmei?

– Ba da. Dar...

El se afla deja la jumătatea drumului către sectorul produselor de patiserie.

– Nu am timp pentru asta, Ray.

Câteva ore mai târziu, spre finalul turei sale, Sasha a încercat să deschidă din nou o discuție cu Francis. Ultimul transport al zilei fusese așezat pe rafturi și cutiile îndepărtate. Mușchii brațelor îi tremurau de la oboseală, dar simțea că făcuse față rolului de fată de la aprovizionare, cel puțin pentru o zi.

Francis mânca o prăjitură. Putea fi găsit adesea în jurul sectorului de patiserie.

- Cum merge, tinere Ray?

Ea i-a aruncat o privire.

- Hei, Francis?

- Da?

- Am o idee. Ce-ar fi dacă l-ai face pe adevăratul Ray să răspundă la numele de Sasha. Atunci eu, Sasha, aș răspunde la numele de Ray.

Francis își mesteca prăjitura confuz. Când și-a dat seama în cele din urmă ce voia ea să spună, a râs.

NU M-AM ÎNTREBAT NICIODATĂ

– Întotdeauna m-am întrebat dacă era musulmană sau hindusă. Dar m-am gândit că cel mai probabil era hindusă.

Tatăl lui Quinn s-a uitat la fotografia frumoasei fete bengaleze, dar părea că nu o privește cu adevărat. I-a dat-o înapoi.

– De ce te-ai întrebat?

– Tu nu?

– Eu nu m-am întrebat niciodată.

– Era mama ta. Cum să nu te întrebi?

Tatăl ei a clătinat din cap.

– Nu știu ce ți-a spus Lila, dar nu știu cine este acea persoană. Nu am cunoscut-o niciodată pe fata aceea. Mama mea a fost Matilda Thomas, din Califax, Ontario, Dumnezeu să o odihnească în pace! Era o creștină convinsă.

Nu era prima dată când purtau o conversație care ducea în aceeași direcție.

– Ai alte informații despre această fată? Îi știi numele?

Robert se întoarse la ecranul computerului său.

– Bănuiesc că sunt trecute pe actele de adopție.

– Unde sunt?

– Sincer, nu știu. Nu sunt sigur dacă le-am luat vreodată din casa din Brooklyn. Se aflau în dulapul metalic cu dosare de la sub-sol și nu-mi amintesc să le fi mutat.

Quinn a mai privit o clipă chipul fetei care, probabil, nu-și ținuse vreodată copilul în brațe.

Ea își pusese acea întrebare. Pe cât de mult admira elocvența și frumusețea Coranului și Haditului, imaginile zeităților hinduse îi apăreau dintotdeauna în vise, ca și cum ar fi fost transmise prin sângele tatălui ei. Poate că el le înlăturase vrăjile, dar Quinn le simțea puternic. Era aproape sigură că era hindusă. Deoarece văzuse punctul bindi.

– Îmi doresc să o fi cunoscut pe Matilda, a spus Quinn, atentă la starea lui.

Părinții adoptivi ai lui Robert erau un cuplu fără copii, aflați deja la cincizeci de ani când a apărut el în viața lor. Muriseră amândoi înainte ca Robert să împlinească douăzeci și șase de ani.

Tatăl ei a ridicat privirea, cu o expresie schimbată.

– Și eu, draga mea.

Pentru un bărbat puternic, tatăl ei începea să plângă destul de ușor când venea vorba de anumite subiecte, printre care mama și fiicele lui.

– Știi că te-a ținut în brațe când erai bebeluș. Am o fotografie cu acel moment pe peretele de la birou. Ai văzut-o.

Quinn a încuviințat din cap și s-a retras de lângă biroul lui. A pus fotografia cu mama lui naturală în sertarul de sus.

Uneori o durea inima pentru tatăl ei, deși el nu părea să resimtă lucrurile ca ea. Nerostite, traumele lui hoinăreau libere prin casă precum orfanii, iar Quinn le oferea un adăpost.

Și l-a imaginat pe acel băiețel în tabăra de refugiați. Oare existase cineva care să-l țină în brațe? Avuseseră lapte ca să-l hrănească? Cine a bătut din palme când a făcut primii pași? În ce limbă a rostit el primele cuvinte?

Poate că Matilda Thomas le-a ținut în brațe pe Emma și pe micuța Quinn, dar nu și-a ținut niciodată în brațe propriul copil decât atunci când acesta avea puțin peste doi ani.

Quinn o auzise odată pe Lila spunându-i fratelui ei, Malcolm: „Era atât de tânăr când l-am cunoscut, încât uneori, în timpul nopții, era bântuit de coșmaruri. Cred că undeva, în subconștient, gândurile lui se îndreptau către tabără”.

La vremea aceea, Quinn tremura de emoție, dar s-a abținut să dea buzna și să pună toate întrebările pe care dorea să le pună, pentru că știa că nu ar fi trebuit să asculte. În multe momente de liniște de atunci, își amintea cuvintele acelea și le răsucea în minte.

Părinții ei s-au cunoscut la școala de vară din Andover. Mama ei era în al doilea an de liceu, iar tatăl ei era boboc. În primele scrisori, mama ei îl numea Bobby.

La un moment dat, tatăl ei a devenit Robert și nu a mai avut visele acelea. Lila a fost ultima persoană care l-a cunoscut înainte de transformare.

Poate că era o ușurare pentru tatăl ei să fie cu Evie, pentru care nu a fost niciodată Bobby și lângă care nu a visat niciodată tabăra de refugiați din Bangladesh, prima lui casă.

Dragă Ray,

Sper că este în regulă că îți trimit un e-mail. Quinn mi-a dat adresa ta. Sunt Sasha, colega ta de cameră (îmi pare rău de chestia cu ecranul de săptămâna trecută), sora vitregă a surorilor noastre și colega ta de la Black Horse. Știu, pare ciudat să-ți scriu după tot acest timp, dar patronul Francis a vrut să-ți transmit câteva lucruri, iar patronul Francis „nu se ține de glume”. Așadar, iată-le: fără teniși, fără pantaloni scurți, păstrează-ți curată cămașa de la Black Horse, fără blugi, fără gumă, fără tatuaje sau piercinguri la vedere. A, și să „ai mereu un zâmbet pe față”. Chiar și în depozit și afară lângă containerele de gunoi, se pare. Cred că asta este tot.

Oricum, să știi că a fost o onoare să împart cu tine o cameră și trei surori în toți acești ani.

Sasha

Dragă Sasha,

Am așteptat aproape toată viața să-ți cer scuze pentru vărsături. Pentru toate. Pentru fiecare pată. Îmi pare rău. Nu mi-ar fi plăcut să împart o cameră cu mine însumi.

Îmi place să cred că totul a rămas în trecut. Privind către viitor, îmi pare rău pentru firele rămase de la bărbierit. Încerc să devin mai atent, dar cred că săptămâna trecută am uitat.

Trebuia să spun asta.

Îți mulțumesc pentru atenționările de la Francis.

Ray

De asemenea, îți mulțumesc pentru că ai încercat să păstrezi rafturile curate și pentru că ai udat vechea plantă kalanchoe (odihnească-se în pace), pentru că eu nu am făcut-o niciodată, și pentru că ai avut o mulțime de cărți bune de-a lungul anilor, pe care le-am citit fără să întreb. Și pentru că ai scris multe notițe inteligente în manualele tale, ceea ce m-a ajutat să fiu mai bun la ora de engleză. Și pentru că ai adus pastă de dinți pe care am folosit-o la propriu ANI de zile. Și pentru că ai genul acela de cămașă de noapte din mătase pe care o lași câteodată la capătul patului. Și pentru că ai făcut ca așternuturile să miroasă atât de bine, încât abia pot adormi noaptea.

Ray s-a uitat peste ultimul paragraf pe care l-a scrisese și l-a șters pe tot.

De la distanță, Francis l-a văzut pe Ray stând lângă ușa depozitului magazinului Black Horse, și a venit către el.

– Deci tu ești cealaltă jumătate a noului meu angajat.

– Da, domnule.

Ray bănuia că Francis îl studia pentru posibile tatuaje și găuri care indicau piercinguri.

– Ești mai mare decât jumătate, a concluzionat Francis.

Ray a ridicat din umeri.

– Dar elegant.

– Nu la fel de elegant ca jumătatea cealaltă. Și nici mai drăguț. Nici pe jumătate mai drăguț.

Ray nu știa ce să spună.

- Voi lucra la asta.

- Ai auzit că nu ai voie cu blugi, cu...

- Da, știu tot.

- Am primit ordine să te numesc Sasha.

- De la cine?

- De la Ray.

- Eu sunt Ray.

- Celălalt Ray.

- Mai există un Ray?

- Sora ta.

- Vă referiți la Emma?

- Nu, la cealaltă.

- Quinn? Mattie?

- Ai multe surori.

- Da, dar niciuna nu are numele Ray, din câte știu eu.

- Cea mică. Drăguță. Cu ochi galbeni. Numele ei este Ray.

- Numele meu este Ray. Cred că vă referiți la Sasha. Acea nu este sora mea.

Francis a clătinat din cap.

Ray s-a strâmbat.

- Ce?

- Nu contează, la naiba!

Dragă Ray,

Poți, te rog, să retragi ordinele de a mi se spune Sasha?

Sasha

- Să ne ajute Dumnezeu, tata tunde iarba din nou.

Emma stătea în picioare lângă ușile glisante de sticlă ale bucătăriei din Wainscott, având telefonul în mână și privind agitația.

- De unde a luat mașina de tuns iarba?

– Cred că a închiriat-o. Mattie și-a pus în chiuvetă vasele de la micul dejun. Bănuiesc că mama a încetat iar să plătească facturile.

Era o poveste veche. Avocații împărțiseră facturile de întreținere a casei; Robert le plătea pe ale lui cu strictețe, iar Lila – nu. „Îmi pare rău, luna aceasta nu avem bani“, spunea Lila cu sinceritate oricui o întreba.

Lupta dintre cei doi foști soți era prea îndârjită ca Robert să plătească, pur și simplu, partea ei. Banii nu aveau nicio importanță pentru el; capitularea era cea pe care nu o putea tolera. Apoi a cheltuit de zece ori mai mult decât suma care ar fi costat serviciul de tundere a gazonului pe scrisori de amenințare către Lila trimise de avocații lui costisitori. Emma știa că, de fapt, mama ei arunca la coșul de gunoi toate scrisorile de la avocați.

Sasha se întoarse de la prăjitorul de pâine având în privire o urmă de amuzament.

– Îi face bine. Îi face bine să iasă afară și să se miște. Altfel, acum s-ar fi aflat la computer sau la telefon deranjându-i pe băieții supra-solicitați de la birou. Tata face mișcare, iar angajații lui iau o pauză. Chiar este o situație din care ambele părți au de câștigat.

– Să nu-i spună nimeni Lilei, a zis Mattie.

Emma a aruncat o privire spre telefonul său. Se mândrea cu faptul că nu era genul de persoană care se uita în fiecare secundă la ecran. De câte ori dăduse ea ochii peste cap la Mattie? Acum devenise genul acela de persoană.

Și desigur că Mattie a fost cea care a prins-o.

– O, o! Ia uite cine se furișează din nou!

Emma i-a aruncat lui Mattie o privire arogantă în timp ce se îndrepta încet către hol. Apoi a urcat scările în grabă, ca să nu mai poată fi auzită.

– Bună, a spus Emma. Unde ești?

– În Bridgehampton.

– Sunt pe drum. Ne întâlnim la Olive's. Ai luat micul dejun?

- Doar cafea. Olive's este un loc public?
- Nu-ți face griji! Tata tunde iarba.
- Nu-mi place să mă furișez.
- Știu.
- Oare ce este mai grav: faptul că mă culc cu fiica lui sau că lipesc astăzi de la birou?

- Bună, Matt.

Făcut cu mâna, zâmbit.

- Hei, Mattie.

Făcut cu mâna, zâmbit.

Era jenant faptul că știa atât de mulți oameni la Black Horse, că avea o legătură, sub o formă sau alta, cu atâtea persoane de acolo.

Era ziua ei liberă de la standul fermei și se oprise în magazinul mare cu aer condiționat ca să cumpere roșii dulci lunguiețe. Nu era încă sezonul lor, dar mama ei le dorea pentru o rețetă. Ar fi trebuit să se oprească la Stop & Shop, unde le găsea la jumătate de preț, dar nu a putut rezista să nu-și cumpere o cafea cu lapte, să primească un pateu învechit pe gratis de la Emma, să-l zărească pe noul angajat Ray care stivuia cu greu cutiile de cușcuș și să beneficieze de reducerile lor pentru angajați.

Se părea că Ray era în pauză, fumând o țigară în spate, cu Julio, lângă containerele de gunoi.

- Ce faci? Parcă tu nu fumezi, l-a admonestat Mattie.

- Fumez doar cu Julio, a spus Ray.

Ea a clătinat din cap.

- La ce oră termini?

- La șapte.

- Mama spune că cina este la șapte și jumătate.

- Bine. Voi fi acasă.

Ea s-a întors în magazin pe ușa din spate. A stat puțin să examineze roșiile.

Deasupra ei a simțit o umbră care a zăbovit prea mult. S-a întors.

– Tu ești Matilda Thomas?

Era un bărbat îmbrăcat elegant, la vreo cincizeci de ani, cu părul luminos de un amestec de alb și gri și o rămășiță de blond. Era puțin nesigur, dar și familiar totodată.

– Mattie. Da... Sunt...

El a întins mâna.

– Jonathan Dawes. Sunt un prieten de familie, de multă vreme, dinainte...

Ea și-a fluturat mâna ca un dirijor ca să-l întrerupă și să-l facă să înțeleagă că pricepuse deja. Atât de mare a fost cutremurul care a pus capăt căsniciei părinților ei, încât toată lumea a sărit într-o parte sau a căzut în hău. Ea era prea tânără ca să-și amintească multe lucruri legate de acel eveniment, dar viața ei părea o serie de replici și eforturi de reconstrucție.

De ce părea chipul lui atât de familiar? A încercat să se gândească. Dintr-odată și-a amintit ceva. O fotografie.

– Ați predat surfingul, nu-i așa?

El a zâmbit.

– Da. Exact.

– Ați învățat-o pe mama mea?

A căutat prin amintirile ei ca să găsească una foarte neclară.

– Și pe voi, fetele.

El se uita cu atenție la chipul ei. Poate că se gândea că ea arăta ca mama ei pe atunci. Oamenii îi spuneau asta foarte des.

– Îmi pare rău să vă spun, dar la mine nu prea a prins. Nu sunt bună la surfing.

El a râs, dar părea ușor îngândurat.

– Sora mea Quinn v-ar face să vă simțiți mândru de ea. Este foarte pricepută.

El o privea intens, părând că nu o ascultă prea atent.

– Îmi cer scuze, a spus el, realizând acest lucru. Îmi amintești de...

– Mama mea.

El s-a oprit o secundă înainte să încuviințeze din cap.

Lui Mattie îi plăcea înfățișarea lui. Avea o față fină, pătrată, bronzată, tăbăcită, ridată pe-alocuri. Părea genul de persoană care nu vorbea mult și fără sens.

– Mai face surfing?

El se uita ușor mâhnit, dar și dornic, aplecându-se ușor înainte.

Îi plăcea chipul lui, însă s-a trezit deodată că dorea să se îndepărteze de el.

– Cine?

– Mama ta.

– Câteodată. Da. A apucat niște roșii fără să se uite. Trebuie să mă întorc acasă. Mama are nevoie de roșii pentru o rețetă.

– Bine.

Încă stătea acolo nemișcat, uitându-se după ea în timp ce se așeza la coada de la casă. Ea și-a dat părul după urechi, în mod conștient, încercând să se comporte ca și cum nu știa că era privită. Era un joc pe care-l mai jucase înainte. El nu o privea într-un mod pervers însă. Nu era asta. Mattie poseda un detector extrem de sensibil al flirturilor și era destul de sigură că acolo nu era cazul de așa ceva. Dar era ceva la mijloc.

– Eu încă mai fac surfing în fiecare sâmbătă la Ditch Plains, i-a spus.

Ea se afla la o distanță de jumătate de magazin, dar vocea lui s-a auzit fără să pară că a strigat, ca și cum i-ar fi ajuns direct la ureche.

– Dacă vrei vreodată să vii.

De ce ar vrea vreodată să se ducă?

– Bine, a spus ea evaziv.

– Salut-o pe mama ta din partea mea.

A părut serios în felul în care a spus-o.

Mattie nu s-a uitat la el nici măcar o dată în timp ce a plătit și a mers către bicicletă, dar odată aflată pe șa și ieșind din parcare, a privit în spate. El încă stătea acolo lângă roșii.

NU E NICIUN DERANJ!

Nu era agitație la magazin, iar livrările de dimineață erau deja descărcate și stocate. Emma i-a făcut semn Sashei când a trecut pe lângă casa cu numărul patru.

- Tata a spus că cina este la șapte în seara asta. La ce oră termini?
- La șapte. Poți să le spui că voi întârzia câteva minute?
- Sigur.

Francis se învârtea încet în jurul tejghelei de la patiserie, așa cum făcea de multe ori pe zi.

- Vrei un croasant vechi de o zi? a întrebat Emma.
- Nu, mulțumesc. Ar trebui să-mi văd de treabă. Francis este cu ochii pe mine.

Emma și-a dat ochii peste cap și a așteptat ca el să dispară în spatele tejghelei cu delicatese.

- Anul trecut purta o pălărie din hârtie și vindea înghețată dintr-un cărucior în fața magazinului.
- Puterea te strică.
- Absolut.

Sasha și-a luat o voce serioasă.

- Dar asta a fost înainte ca el să-și termine masterul, Em. Adică Masterul de Administrare a Afacerilor, de la Fordham.

Emma a râs. A început să-l imite pe Francis.

- „După ce mi-am luat masterul, acesta mi-a oferit o nouă perspectivă asupra vânzărilor...”

Francis a apărut din nou, iar Sasha a început să se miște.

Câteva minute mai târziu, acesta a găsit-o reîncărcând conserve de năut.

– Emma este asistent manager la produsele de patiserie, a informat-o el. Nu te poate ține de mână tot timpul.

– A, știu. Categorie. Ai dreptate.

Sashei îi plăcea faptul că Francis credea că ea și Emma vorbeau întotdeauna doar despre serviciu.

El a privit-o suspicios.

– Ai spus că ai terminat deja cu conservele.

– M-am gândit că poate aș putea face o treabă mai bună.

Francis a încuviințat din cap.

– Semenii puțin cu ea, să știi.

Sasha a auzit tușitul fals al lui Julio aflat la câteva rafturi mai departe.

– Te referi la Emma? a întrebat ea. Cum putea ea să umple rafturile cu fasole în următoarea jumătate de oră? Da, asta spune lumea.

– Dar cu fratele tău nu semenii.

– Așa este, a spus Sasha. Nu este fratele meu, așa că asta ar putea fi o explicație.

După acea explicație, știa că Francis nu avea s-o mai urmărească.

Dragă Cealaltă Sasha,

Administratorul de la Black Horse, Maestrul Magazinelor, te roagă să preiei mâine tura de dimineață.

Adevărata Sasha

Celălalt Ray,

Nu îți este permis să-ți lași pantofii sau cărțile peste noapte în dulapul magazinului.

Toate cele bune,

Faraonul din Fordham

(așa cum i s-a ordonat adevăratului Ray)

– Acum câteva zile m-am întâlnit la Black Horse cu un tip care mi-a spus să te salut, a spus Mattie, sprijinindu-și coatele pe blatul bucătăriei și uitându-se la mama ei cum spăla grămada de salată pe care o adusese acasă de la standul fermei.

Era o afirmație perfect normală, mai ales că acolo în Long Island se găseau într-un loc unde se întâlniseră atâtea generații. Cu toate astea, Mattie s-a oprit și a început de trei ori. Era ciudat de atentă la momentul și modalitatea de abordare a subiectului.

Mama ei era distrasă. Se tot uita la telefon, nereușind să redea câteva mesaje vocale.

– A, da? Și-a dat părul după ureche. Cu cine?

– Cu Jonathan Dawes.

Mama ei s-a oprit și s-a întors. Telefonul i-a alunecat pe blat. Salata i-a căzut în strecurătoare. Mattie a căutat o urmă de spaimă în ochii mamei sale și a văzut-o.

– Trebuie să-l știi, a adăugat Mattie.

– Da. Desigur. Vocea ei aproape că a părut normală, dar culoarea pielii nu era chiar la fel. Obişnuia să predea surfing.

– Da, mi-am dat seama.

Mama ei și-a dres vocea.

– Te-a recunoscut?

– Da, bănuiesc că da. Sau poate că a auzit pe cineva rostindu-mi numele. Nu știu.

Mama ei a scos salata. Își ținea capul în jos.

Poate că era un fost iubit. Cineva care a fost important odată.

– Ați copilarit împreună aici? a întrebat Mattie.

Poate că a fost o iubire de-o vară, o pasiune din liceu. S-a ridicat și s-a așezat pe blatul bucătăriei. Voia să vadă mai bine chipul mamei sale.

Se pare că mama ei voia să se ascundă. A lăsat salata și s-a îndreptat către frigider.

– Ă, nu. Cred că l-am cunoscut mai târziu. A locuit în Los Angeles. Acolo a crescut. Se uita în gol la raftul cu lactate. A venit la

New York pentru un loc de muncă. A lucrat în publicitate, cred, și a făcut surfing aici în weekenduri.

– Este căsătorit?

Mama ei nu s-a întors.

– A fost căsătorit când era încă în LA, dar s-au despărțit acum mult timp, când a venit aici. Nu știu nimic despre el acum.

– Ce s-a întâmplat?

– La ce te referi? a replicat mama ei, stând tot cu spatele.

Mattie a sărit de pe blat. Își simțea inima bătând repede și apăsător. Nici măcar nu știa de ce.

– Vreau să spun că... de ce nu mai știi nimic despre el? De ce nu ai rămas prieteni?

Lila s-a întors către ea. Părea agitată. Și-a apucat telefonul și a ieșit din bucătărie, iar salata a rămas umedă și veștejită și ușa frigiderului deschisă.

– Mattie, de ce mă interoghezi? De ce mai contează?

Mattie a vrut să pornească după ea, dar nu a făcut-o.

– Mulți oameni nu rămân prieteni, s-a auzit vocea mamei sale. Nu ai nevoie de un motiv.

În capătul holului, Mattie a auzit o ușă deschizându-se și o altă închizându-se.

Ray și-a ridicat privirea de la sandviciul pe care-l făcea și s-a uitat la telefonul tatălui său care zăcea pe blatul din bucătăria de la Wainscott și din care a început să răsună melodia *Ice Baby*. Tatăl său probabil că își lăsase telefonul acolo când a plecat să alerge. Mattie îi schimbaseră aiurea tonul de apel al lui Adam în urmă cu doi ani, imaginându-și că el nu va ști cum să-l schimbe din nou.

Era o tăsătură a comportamentului bătrânicios de care dădea dovadă uneori tatăl lui, s-a gândit Ray cu puțină întristare. Când Ray ieșea să alerge, își pornea muzica și, desigur, o aplicație cu harta și o aplicație pentru alergare. Nu prea se întâmpla să alerge fără să-și ia telefonul cu el.

Telefonul a început să sune din nou, așa că Ray a răspuns ca și cum telefonul ar fi fost un obiect de decor într-un show de gătit.

– Alo?

– Salut, sunt George Riggs...

– O, aaa, George. Ray a pornit din loc, regretând că a răspuns la telefon. Salut, eu sunt... ă... Ray... Riggs.

De ce adăugase „Riggs”? Ce chestie ciudată!

– Grozav. Uau! a exclamat George, pe cât de sincer se putea spera. Ce mai faci, Ray?

– Sunt bine. Deci... Cum merge treaba... acolo?

Ray și-a simțit spatele ud de transpirație. Și-a dat seama că și-a coborât vocea ca să sune mai în vârstă și era stânjenit de sine. Oare era prea târziu să o schimbe înapoi?

– Grozav.

Dumnezeule! Ce ciudat! Pentru prima dată în viață, Ray nu și-a putut aminti numele companiei la care lucra George sau numele iubitei sale drăguțe și roșcate. Știa că avea să-și amintească ambele lucruri de îndată ce închidea telefonul.

Dacă ar fi fost pur și simplu străini, le-ar fi fost mai ușor.

– Bine, probabil că vrei să vorbești cu... Mii de calcule inutile: *tatăl tău, Adam, tata... Tata?*

Își auzi vocea crescând în vinovăție și nesiguranță.

– Ăă, da. Este pe acolo? Am încercat să-l sun pe mobil, da'...

– Nu, a plecat să alerge. Îi voi spune că ai sunat.

– Grozav. Mulțumesc, Ray.

– Grozav.

– În regulă, bine, ne vedem curând, sper.

– Bine, ăă... mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Chiar a spus asta?

A pus telefonul jos și a simțit că îi vine să plângă. George Riggs era fratele lui.

- Mă întorc cu autobuzul de la ora patru.
- Bine. Mi-e dor de tine. Ești sigură de asta?
- Da. În seara asta, treci pe la casa din Brooklyn, să luăm cina.

Va fi ceva neoficial.

Emma se plimba prin fața containerelor de gunoi din spatele magazinului, prefăcându-se că nu-l vede pe Francis urmărind-o de la fereastra din spate. Pauza ei se terminase, dar el închidea de obicei ochii pentru câteva minute în plus.

- M-am mai gândit și cred că e mai indicat să te prezint acum, altfel mama va începe să pună întrebări.

- Crezi?

- Da, în felul ăsta, o să întrebe mai puțin.

- Acum am emoții. Dacă încep să spun „scuze“ de prea multe ori, îmi vei face tu semn pe sub masă?

Emma a râs.

- Vreau ca mama să vadă ce persoană minunată și adorabilă ești și apoi, când va afla mai târziu cu ce te ocupi și restul, va avea mai multe lucruri la care se va putea gândi. Și te va plăcea deja înainte să ajungă să te urască.

- Dar ce se va întâmpla dacă primul lucru de care mă va întreba când o voi cunoaște în seara asta va fi cu ce mă ocup?

- Nu cred că va face asta. De aceea trebuie să fim incredibil de relaxați. Ea se crede superioară părinților care îi întreabă imediat pe prietenii copiilor lor despre ocupație sau ce facultate urmează.

- Asta-i ciudat. Bine. Este de ajutor.

- Deci vino pe la nouă. Vom spune că mergem să petrecem cu niște prieteni în parcul Prospect. Ne vom comporta ca și cum abia ne-am cunoscut, bine?

- Asta e o minicună, Em. Știi că sunt un actor foarte prost.

Ea a râs din nou.

- Fii doar prietenos, bine? Pentru asta, nu e nevoie de actorie.

- Bine. Am înțeles.

Îl auzea lovind biroul cu piciorul, iar acesta nu era un semn bun.

- Ne vedem atunci. A făcut o pauză. Te iubesc.

- Dumnezeuule, te iubesc.

- Credeam că pescuiești în larg.

Ray s-a întors să se uite în spatele său. Vechiul doc de pe malul iazului arăta ca un deget gri strâmb, iar Quinn l-a străbătut pășind peste scândurile subțiri. El s-a întors la undița lui, aruncând-o în apa liniștită a iazului.

- Aveam de gând să o fac. Și apoi am venit aici.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. De ce?

Ea s-a așezat lângă el, legănându-și picioarele peste margine. Ray era surprins să o vadă pe Quinn stând locului, era o ipostază cu totul nouă. Pentru Quinn, timpul părea să se scurgă într-un mod aparte.

- Pescuiești în iaz când ești trist.

El s-a întors către ea.

- Nu este adevărat. Sau era adevărat?

- Și în ocean când ești bucuros.

Ba nu făcea asta. Oare o făcea?

Quinn nu încerca niciodată să forțeze un punct de vedere. Ea doar își deschidea mâinile, iar ideea zbura din palma ei precum un licurici. Iar tu îl prindeai sau nu. Chiar dacă nu o făceai, aveai tendința să-l observi licărind împrejur, distrăgându-ți atenția.

- Cine a sunat mai devreme? a întrebat ea.

- La ce te referi?

- La telefonul fix din bucătărie.

Ea auzise toată întâmplarea? Nu spiona propriu-zis, doar fusese de față.

- Ah. Da. Era George.

El studie rămășițele viermilor care-i rămăseseră pe degete.

- George Riggs?

– Da.

Era bucuros că ea nu a spus „fratele tău, George“.

– Îl suna pe Adam.

Ea s-a întins după găleata lui Ray și a apucat singuraticul ocupant care se agita. L-a aruncat în iaz.

– Hei!

– Nu-l poți păstra pe micuț.

– Acum pot. Și-a retras undița și a pus momeală în alt cârlig.

– Dacă-ți arunci undița înapoi, probabil că îl vei prinde din nou.

Ray a râs. Uneori avea suspiciunea tristă că reușise să prindă de mai multe ori același biet biban. Acest lucru era suficient să întristeze pe oricine.

– Ce mai face?

– Te referi la George?

– Da.

– Nu știu. Bine.

– Nu ai vorbit mult cu el?

Ray a rămas tăcut pentru o vreme.

– Nu. Nu chiar. Nu.

Și ea a rămas tăcută.

– Niciodată nu știu ce să-i spun, s-a auzit Ray spunând.

Uneori, când Quinn își închidea gura, făcea ca gura lui să se deschidă și să rostească cuvinte neașteptate. De ce se întâmpla asta?

Ea a încuviințat din cap.

– Este un tip grozav. Știu.

Quinn a zâmbit.

El se simțea stupid, supărat pe sine. Voia să șteargă cuvintele acelea, dar ele continuau să vibreze în aer.

– Ești prietenă cu el, nu-i așa? Adică, în afara a orice altceva?

În acest caz, „orice altceva“ însemna familia lor ciudată și rami-ficată. Quinn și George erau frați vitregi, nu ca Ray și George, care împărțeau același ADN inconsecvent al lui Adam.

– Da. Ceva de genul. Quinn a atins ușor cu vârfurile degetelor suprafața lucie a lacului. Îi mai trimit semințe câteodată.

– Semințe?

– Da. Pentru napi, gulii, cârtofi dulci. Lucrează la o grădină comunitară în Oakland.

Bineînțeles că George făcea asta. El planta rădăcinoase la o grădină comunitară când nu lucra sute de ore pe săptămână la o afacere abia începută în domeniul software-ului sau când nu salva delfini de scurgerile de petrol.

Ray s-a simțit deodată prea abătut ca să spună lucrurile pe jumătate adevărate pe care le spunea de obicei despre cât de mult își dorea ca George să locuiască mai aproape.

– Eu nici măcar nu-l cunosc cu adevărat, a spus el în schimb. Nu l-am mai văzut de aproape doi ani.

Se uită la sora lui, cu unghiile ei scurte și murdare și cu picioarele bronzate, de un maro intens, precum culoarea standurilor. Brațele ei aveau venele la vedere precum o persoană în vârstă, dar părul ciufulit dat după urechi o făcea să arate mai mult ca un copil. Ea era singura fată pe care o știa cu părul scurt, dar oare fusese vreodată să se tundă?

– Trist, a spus ea.

– Mda, presupun.

Faptul că George îi era frate era un lucru de o anumită importanță, altfel, Ray avea trei surori. Patru surori, pentru că mai era și Esther. Ray încă mai păstra o fotografie în jurnalul său de când l-a dus George la un meci al echipei Nets pe când avea doisprezece ani. Avea valoare sentimentală și era imposibil de aruncat.

Quinn își lovi glezna de glezna lui.

– Nu este vina ta.

La început, Ray s-a comportat ca și cum nu ar fi înțeles cuvintele ei, dar el de fapt le înțelesese.

– Adam a plecat din California înainte să te naști tu, a spus ea. El a ridicat din umeri.

– A fost nedrept pentru ei. Știu. Dar tu nu ai greșit cu nimic.

Ray simțea că nici corect nu procedase. Doar a stat pe acolo, fiind un copil obraznic, în timp ce George a mers la Stanford și a câștigat un mare premiu de inginerie. Dacă tipul acela nu merită un tată care să fie lângă el, atunci cine? Cu siguranță, nu Ray.

Când Adam a cunoscut-o pe mama lui Ray, George și Esther erau încă la școala gimnazială. Adam divorțase deja de Gina, mama lor, dar locuia la câteva minute distanță de ei în Sausalito și de obicei îi lua la el în weekenduri, din câte a înțeles Ray. Jumătate de an mai târziu, Adam s-a îndrăgostit de Lila și s-a mutat de cealaltă parte a țării ca să fie cu ea. După aceea, mergea în California doar de două ori pe an. George și Esther veneau la Wainscott câte o săptămână din fiecare vară până când au terminat liceul și apoi nu au mai venit deloc. Ray abia dacă-și putea aminti de acele vremuri.

Adam și Lila s-au căsătorit în grădina din spatele casei din Brooklyn când ea era deja vizibil însărcinată cu Ray. El a crescut știind destul de bine că a fost un accident. De ce să mai faci un copil când nu-ți faci griji nici pentru cei doi pe care-i ai deja?

Ray știe despre nuntă doar din fotografii. Și, în mod indiscutabil, a fost fascinat de acele imagini. El studiasse în mod special tristețea grăitoare a celor cinci frați vitregi ai săi. Chiar își imaginase și preludiul: Gina îi trimisese în silă pe George și pe Esther din California îmbrăcați în cele mai frumoase haine ale lor. La nuntă arătau ca niște victime dintr-un film cu luare de ostatici. Cele trei fetițe ale Lilei, îmbrăcate cu hainele vechi rămase de la una la alta, arătau de parcă greșiseră petrecerea. Chiar și Emma arăta nesigură în acea zi. Quinn ținea ochii mari deschiși și era serioasă. Dacă te uitai cu atenție, puteai vedea că în fiecare fotografie o ținea pe Mattie cu grijă de mână.

Oare de ce părinții își pun copiii să fie de față atunci când se recăsătoresc? Ray și-a imaginat un album așezat pe o masă dintr-un spațiu de prezentare din studioul unui fotograf, precum Diane Arbus,

care să fie publicat în jurul Halloweenului: *Copii privind-și părinții căsătorindu-se cu persoane care nu sunt părinții lor.*

– Mă scuzați, care este numele dumneavoastră? a auzit-o Emma pe mama ei.

Conform telefonului ei, era ora 20.56, iar Jamie se afla în pragul casei lor din cărămidă roșie. Ea a parcurs în pas grăbit holul și s-a oprit repede în spatele mamei sale. Bineînțeles că el nu va veni la timp. Bineînțeles că va veni mai devreme.

– Numele meu este James Hurn. Ăă, Jamie. Și-a întins mâna de parcă se întâlnește cu președintele. Sunt un prieten de-al Emmei.

A pronunțat puțin cam apăsător cuvântul „prieten”.

– Eu sunt Lila, mama Emmei, a spus întinzându-i mâna.

– Bună, Jamie, a ciripit Emma, probabil prea vesel. Inima îi bătea foarte tare. Ce mai faci?

– Intră, l-a invitat Lila, dându-se la o parte din cale și închizând ușa în urma lui. Era îmbrăcată cu blugi și un pulover cu o gaură mare de molie deasupra tivului de la spate. Arăta ca și cum nu se mai spălase pe cap de o săptămână. Emma era atât de îngrijorată de impresia pe care i-o va lăsa Jamie mamei sale, încât a uitat să se preocupe de impresia pe care i-o va lăsa aceasta lui Jamie.

– Mă duceam să mă întâlnesc cu niște prieteni în parcul Prospect și am trecut să văd dacă vrea și Emma să vină.

O, Dumnezeu! Suna de parcă citea dintr-un scenariu.

– Ce casă grozavă! a adăugat el în cel mai puțin detașat mod posibil.

Era genul de subterfugiu nepotrivit pentru el. Oare exista vreun subterfugiu care să i se potrivească?

Mama ei s-a întors și l-a studiat cu atenție.

– Dorești ceva de băut?

Emma s-a uitat prin camera de zi, observând cât de înghesuită arăta cu lemnul acela de culoare închisă și cu miliardele de cărți. Nu exista nici măcar o singură suprafață care să nu aibă lucruri

îngrămădite. Acum trebuia să se îngrijeze și-n privința asta. Își imagina casa lui Jamie din suburbie, curată și aerisită, cu o fereastră mare care dădea într-o pajiște însorită și către un adăpost pentru mașină. Până la urmă, ce era un adăpost pentru mașină?

– Apă? Suc? Vin? Bere? Ai vârsta necesară, nu-i așa? Îți este foame?

Lila era mereu prietenoasă cu prietenii lor. Îi plăcea întotdeauna să le dea de mâncare și să-i întrebe ce-au mai citit și ce-au mai văzut la TV.

– Da, doamnă, a răspuns el repede.

A privit-o pe Emma pentru îndrumare.

Emma a ridicat repede din umeri ca răspuns, încercând să-i transmită că ar trebui să spună ce își dorea să spună.

– Am vrut să spun că da, am vârsta necesară. Și nu, mulțumesc, nu îmi este foame, tocmai am mâncat.

Lila se uita când la Jamie, când la Emma cu ochii ei percepțivi. Cei doi stăteau rigizi ca niște scânduri și la o distanță nefirească. Arătau de parcă își așteptau sentința. Nici vorbă de relaxare.

– Măcar îți pot aduce ceva de băut?

– Scuze. Ă. Doar... apă, a răspuns el.

– Sigur, a spus Lila. De ce nu stai jos? Dacă nu cumva te grăbești. Emma?

– Ă, vă mulțumesc, doamnă Harrison, a intervenit Jamie în tăcerea scurtă care a urmat. Nu, doamnă. Adică da, doamnă. Nu, nu mă grăbesc. Da, aș vrea să stau jos.

I-a aruncat Emmei o privire de parcă s-ar fi înecat.

– Poate că ar trebui să mergem, a strigat Emma destul de tare cât să o audă mama ei, care turna un pahar cu apă în bucătărie.

Simțea că situația o lua la vale.

Într-o clipă, Emma avea pantofii în picioare și geanta în mână. Dar era prea târziu. Jamie se așezase deja pe canapea, cu un pahar de apă în mână.

– Emma, ia loc! Stai un minut!

Lila era pe cale să-și dea seama. Emma intuia și devenise pur și simplu, îngrozită.

Emma s-a așezat. Părea cea mai puțin controversată opțiune.

– Doar un minut, a spus ea.

– Și de unde o cunoști pe Emma? l-a întrebat Lila pe Jamie.

Emma și-a strâns pumnii. A fost o idee groaznică. A cui idee groaznică a fost, până la urmă? Doamne, nu-i plăcea că ideea groaznică era a ei. I-a oferit lui Jamie ceea ce spera ea să fie o privire liniștitoare.

– Ne-am cunoscut la o... reuniune de lucru, a spus Jamie.

Ce-i putea cere Emma? Jamie era sincer în mod patologic. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el.

Lila s-a uitat perplexă, poate pentru că magazinul Black Horse nu organiza multe „reuniuni de lucru“.

– Și cu ce te ocupi? a continuat Lila.

– Jamie lucrează în domeniul afacerilor, a spus Emma.

Și-a dat seama imediat că nu ajutase.

– Ce fel de afaceri?

Emma a dat drumul respirației pe care o ținea. De când devenise mama ei hippie Gestapoul?

– Mamă!

Știa că sunase de parcă avea doisprezece ani.

– Ce? Este secret? Ești spion?

– Afaceri de investiții, a spus Jamie încet.

Răspunsul n-a fost grozav. Lila ar fi fost mult mai deschisă față de el dacă ar fi fost un operator de benzinărie decât un bancher.

– La ce firmă?

Jamie s-a uitat la Emma cu o suferință extremă, iar Emma doar a clătinat din cap. Niciunul dintre ei nu a spus ceva.

– Ce se întâmplă cu voi doi? a întrebat Lila.

– La ce te referi? a spus Emma slăbită, incapabilă să-și recupereze stăpânirea de sine. Nimic.

– De cât timp vă întâlniți?

Tăcere. Ei nici măcar nu se puteau uita unul la celălalt.

– De nouă săptămâni, a răspuns Jamie într-un final, ușurat să spună ceva adevărat.

Lila a privit-o pe Emma cu atenție.

– Bine. Atunci asta explică multe despre tine, draga mea.

Emma și-a întors privirea de la mama sa.

– Despre ce vorbești?

Lila a zâmbit.

– Știam eu că se petrece ceva. Știam că ești încurcată cu cineva. Doar că nu știam cu cine. Dar de ce vă comportați amândoi atât de ciudat? De ce ați fost atât de secretoși?

Emma și Jamie au schimbat o altă serie de priviri mâhnite.

– Ce? Ce? Mă faci să fiu agitat acum.

Emma și-a pocnit degetele. Jamie arăta extrem de emoționat. Emma a tras aer în piept. Și-a deschis gura, dar n-a scos niciun cuvânt.

– Dumnezeuule, ești însărcinată? a întrebat Lila.

– Nu! a strigat Emma. Cum poți să întrebi așa ceva?

– Pentru că știu că se petrece ceva. Doar spune-mi despre ce este vorba.

Jamie nu a mai rezistat.

– Sunt analist la Califax Capital, a mărturisit el în cele din urmă, de parcă ar fi ucis pe cineva. Pentru domnul Thomas. Nu pentru el direct. Adică el este șeful șefului meu.

Lila s-a lăsat pe spate în scaunul ei.

– Serios?

Arăta mai mult dezgustată decât ușurată.

– Da.

Jamie și-a lăsat capul în jos.

– Și așa v-ați cunoscut? Prin Robert, presupun?

– Ceva de genul, a răspuns Emma.

Lila părea extrem de suspicioasă.

– Nu a pus el la cale asta, nu-i așa?

- Nu, a spus repede Emma. Deloc. El nici măcar nu știe.

Lila a oftat.

- Am înțeles. A clătinat din cap către Jamie. Voi, copiii care lucrați pentru Robert, sunteți mai rău decât un cult.

Emma s-a ridicat.

- Mamă, nu înțelegi. Și ai spus un lucru groaznic.

Și-a apucat geanta. S-a ridicat și Jamie, uitându-se nesigur către Emma și mama ei.

Lila a oftat din nou.

- Cred că aș fi preferat să fii însărcinată, i-a spus Emmei.

- Dumnezeuule, mamă!

Lila s-a întors către Jamie.

- Dar nu cu tine, a spus ea deodată.

Dragă Cealaltă Sasha,

Un citat al zilei de la patronul nostru neînfricat:

„Este ciudat. Într-o săptămână, Ray este mai drăguț și muncește mai mult. În săptămâna următoare, zâmbește mult și cară cutii grele. Nu-mi pot da seama cine este cine.”

Apropo, a început să-mi spună Micuța Ray.

Adevărata Sasha

- Nu am fost prea relaxați, s-a lamentat Jamie în timp ce stăteau amândoi, posomorâți, la o masă de lângă fereastra unui restaurant de pe Seventh Avenue.

Emma s-a întins și i-a strâns mâna.

- Cred că relaxarea nu este cea mai bună strategie a noastră. Nu ne pricepem la trucuri.

- Pot lucra la asta, s-a oferit el.

- Nici nu vreau să o faci. Ea a luat o înghițitură din ceaiul cu gheață. Este problema mamei mele, nu a noastră. Este nebună. Ambii mei părinți sunt nebuni. Se înnebunesc reciproc. A ridicat din umeri. Dacă nu ar fi unul împotriva celuilalt, ar putea fi oameni buni.

FĂRĂ SĂ ȘTIU CĂ EȘTI TU

– Ce facem aici?

Ray abia trecuse de ușa de la intrare. Privea tocurile ușilor de la foaier, dar nu simțea niciun imbold să înainteze. Parker spunea că fetele de pe Upper East Side erau mai frumoase și poate că era adevărat, dar între înălțimea pantofilor și scurtimea fustelor acestora, Ray era destul de sigur că le prefera pe cele din Brooklyn.

Ce căuta el acolo? Era genul de loc pe care încerca să-l evite, frecventat în mare parte de elevi de la școli particulare, dar Parker știa pe cineva care știa pe cineva. Ray nu se afla acolo să agațe fete. El era cu gândul la Violet, fata din East Hampton. El și Mattie se întoarseră în oraș în seara aceea ca să ia câteva lucruri și, în dimineața următoare, aveau să revină la Wainscott împreună cu mama lor. Tura lui de la magazin nu începea decât la ora unu după-amiază. Violet se plângea că nu avea parte de nicio distracție până când el avea să se întoarcă, și i-a sugerat, subtil, ca nici el să nu se distreze. A privit în jurul său. Ei bine, se conforma.

O fată stătea singură în afara bucătăriei. Ray nu putea să-și dea seama dacă ea aștepta o prietenă, sau voia să meargă la baie, sau altceva. Fata nu purta o fustă minusculă și nici măcar colanți, ci pantaloni obișnuiți. Era micuță de statură și avea părul lung și închis la culoare. Poate era hispanică, se gândi el. Nu intenționa să spioneze, dar când s-a întors să-și lase paharul de plastic pe masa

din hol, a observat forma generoasă a șoldurilor ei în raport cu talia. Și după aceea, chiar dacă bluza ei nu era neapărat strâmtă sau scurtă, era greu să nu observi că, deși avea o siluetă firavă, sânii ei erau mari și rotunzi. Lui Parker îi plăceau fetele înalte, atletice, dar fata aceea avea o formă feminină a corpului, de care Ray era atras la nebunie.

Nu părea nerăbdătoare, iar el nu vedea vreun semn că s-ar afla vreo baie împrejur. O vedea doar din lateral, și, deși părul îi ascundea mare parte din față, își putea da seama că era drăguță. Nu făcea nimic cu mâinile. Iată un alt lucru care l-a vrăjit.

Când ești singur, uită-te în telefon. Era un principiu de bază și de necontestat. Ea de ce nu se uita în telefon? A privit în sus către el. Și-a dat seama dintr-odată că era singur și că nici el nu se uita în telefonul său. Se uita la ea. L-a cuprins îngrijorarea că o privea ca un personaj de desene animate, cu ochii ieșiți din orbite. Era prins în mod clar. I-a făcut cu mâna. Ea a zâmbit și i-a făcut și ea cu mâna. Dintr-odată, a realizat că avea un chip care-i părea cunoscut. O știa de undeva? Sau poate că avea genul acela de trăsături care îi plăceau. A simțit nevoia să privească în altă parte. Era cazul să spună ceva? Se simțea stânjenit de situație, dar ajunseseră în punctul în care ar fi fost și mai jenant dacă nu zicea nimic. De obicei nu se gândea atât de mult ca acum.

O prietenă de-a ei a ieșit din bucătărie. O membră a tagmei blondelor cu fuste scurte. El a profitat de ocazie ca să o mai analizeze puțin. Oare o cunoștea? Fata i-a aruncat o ultimă privire în timp ce prietena ei o trăgea pe hol.

Avea un mod ciudat de a-și târî picioarele. În minte i-au răsărit câteva gânduri, dar s-au stins înainte să poată să le interpreteze semnificația. Înfățișarea fetei era în contrast cu vestimentația prietenei ei. Ray a observat cum capetele băieților se întorceau și cum privirile lor se opreau asupra acesteia din urmă. Cu toate astea, fata lui, care mergea alene, era adevărata frumusețe, trupul ei

minunat fiind ascuns sub haine modeste. Era genul de frumusețe pe care numai cineva profund ca el o putea înțelege. A râs în sinea lui pentru acest gând, fără însă să și-l alunge din minte, ca și cum frumusețea ei era ceva inventat de el.

Nu te afli aici ca să agăți fete, și-a reamintit, uimit și puțin dezorientat pe măsură ce ea se îndepărta.

În același timp, în sufragerie, Parker arăta, și el, pierdut. Își scoasese telefonul și lumina ecranului îi strălucea pe față. Și-a ridicat nasul din el.

– Prietene, hai să mergem!

Cel mai probabil, asta însemna că Parker nu zărise pe nimeni cunoscut sau că rămăseseră fără bere. Cu zece minute în urmă, Ray ar fi ieșit bucuros pe ușă, dar acum nu mai era atât de convins.

– Este bere în bucătărie, a subliniat el.

– Am băut trei. Fetele au devenit mai drăguțe, dar nu mai prietenoase.

– Se joacă ping-pong pe bere într-unul dintre dormitoare.

– Sunt vreo zece tipi care așteaptă.

– Bine. Mă duc la budă și apoi mergem, a spus Ray.

Ray a pornit într-un tur al apartamentului. Știa pe cine căuta, dar nu știa ce să facă dacă o găsea. A intrat din cameră în cameră, încercând să nu pară prea ciudat sau să iasă prea mult în evidență. După fiecare colț, își ținea ușor respirația. Ce se întâmpla cu el?

Dar fata nu se afla nicăieri. A așteptat-o chiar și la ieșirile de la toalete, fără însă vreun succes.

Probabil că plecase. S-a simțit cuprins de o durere bizară, care îl invada lent, iar în spatele ei se ascundea un strop de tristețe. O știa așa cum cunoști ceva la un nivel instinctual, felul acela în care își unduia șoldurile ascundea un potențial pentru multe sentimente complicate. Genul de sentimente pe care el nu le mai simțise niciodată pentru o fată. Acum nu va mai apuca să le simtă. Nu va mai trebui să le simtă.

Mattie și Ray se întorseseră împreună în Brooklyn după-amiaza târziu, ea pentru a-și lua haine și pentru a merge la dentist. El plecase la petrecerea unei fete din Manhattan, timp în care Mattie, rămasă singură acasă, a cotrobăit până când a găsit fotografia într-un dulap cu dosare de la subsol.

Ceva straniu o ghidase către locul unde zăcea dosită, printre grămezi de ziare răsucite și negative lucioase care afișau dinți negri fantomatici.

A dat peste ea într-un teanc de fotografii legat cu un elastic din cauciuc și cu o etichetă de hârtie pe care scria „1997”, scrisul mamei sale. Erau fotografii de pe plajă, nimic special, doar că personajele erau diferite. În locul tatălui ei transpirat, neîmbătrânit, ușor nelalocul lui, cu pantalonii lui înflorați de înot și ochelarii de soare cu semnătura Ray-Ban, se afla un bărbat blond într-un costum de surf decolorat ținând o placă și arătând de parcă se născuse chiar din nisip. Iată-l îndrumând-o pe Emma pe o placă în miniatură. Iată-l ținând-o pe Quinn de mână, în timp ce aceasta își găsea echilibrul pe placa lui de surf. Iată-l stând alături de mama ei, foarte tânără, cu picioarele topite în nisip. Mattie intuise că mama ei fusese cea care făcuse celelalte poze, dar cine o făcuse pe aceasta din urmă? Bănuia cumva că personajele nu știau de prezența aparatului foto.

Se punea întrebarea: care era legătura cu evenimentele din viața lor? Ce legătură avea cu Marea Separare? Se întâmplase la câțiva timp după, dar nu cu mult, poate la o distanță de câteva luni. Atât de aproape de momentul seismic, și totuși părând atât de liniștiți.

Dar fotografia asupra căreia se oprise, cea de la care nu-și putea lua privirea, îl arăta pe același Jonathan Dawes blond, ce semăna cu cel de la magazinul Black Horse, ținând-o pe micuța Mattie de picioare. În fotografie, ea stătea în brațele lui, având pe față un amestec de frică și încântare. Era posibil să-și amintească acel moment? Se vedea pe sine, căutând să cuprindă văzduhul, anticipând căderea

în nisipul moale? Nu, era prea mică. Probabil că și-a amintit doar văzând fotografia.

Mattie a analizat privirea cu care Jonathan o învăluia. Avea un zâmbet larg; era totul doar emoție. Poate nu doar emoție, căci, în privirea lui, se deslușea și puțină grijă.

Plecând de la petrecere, mintea lui Ray era un vârtej de gânduri și privea îi aluneca în gol. Ușile liftului s-au deschis, un grup de oameni s-au împins înăuntru și, dintr-odată, Ray se găsea în spatele ei, la mai puțin de jumătate de metru distanță. I-a mirosit părul înainte să o vadă. Mirosul l-a amețit, pătrunzându-i în acea parte a creierului care nu se ocupa cu vorbele. Nu intenționa să privească în jos la pieptul ei, dar nu se putea abține. Era entuziasmat și agitat totodată.

Lângă ea se afla o prietenă, o altă prietenă, o fată cu părul negru prins strâns în vârful capului.

– Tu ești Parker Murray? a întrebat prietena Sashei întorcându-se către prietenul lui Ray.

Parker a ridicat privirea din telefon.

– Da.

– Ești prietenul lui Zach Kaplan.

– Da. Credeam că o să apară și el în seara asta, a spus Parker. Vă duceți la Trinity?

– Nu. La Sacred Heart. Îl știu pe Zach de la plajă.

Cei doi aveau o conversație normală, liftul piuia în jos, iar Ray era căzut adânc pe gânduri, luptându-se să iasă la suprafață, simțindu-se extaziat și, în același timp, ușor panicat. S-a holbat la cărarea din părul ei negru, care nu era chiar dreaptă. Era subjugat de ceva ce nu înțelegea.

Fără vreun avertisment, ea și-a întors capul și s-a uitat la el. Avea o față mică, delicată, bărbia ascuțită și ochii mari, care în lumina aceea păreau galbeni-arămii. Era vrăjit cu siguranță, vulnerabil și confuz, incapabil să-și ascundă fața la timp.

Ea nu părea supărată, iar el nu-și luă privirea. Și ea era vrăjită. Și ea era confuză. Ea și-a întors privirea și a rămas așa.

Inima lui bătea atât de tare, încât se întreba dacă se vedea prin cămașă, dacă ea putea detecta vibrația în cei câțiva centimetri de aer dintre ei.

Din nou întrebarea: oare o cunoștea de undeva?

Le-a urmat indiferent prin hol. Stăteau cu toții într-un fel ciudat pe trotuar, sub copertina blocului cu apartamente, când fata cu părul negru strâns s-a întors direct către el și a spus:

– Eu sunt Chloe Neil. Ne-am cunoscut?

– Nu știu. Nu cred. Eu sunt Ray.

Fata cu părul închis la culoare a scos un sunet, inspirând și expirând perceptibil. Era un sunet încet, dar care l-a șocat. Îi putea simți privirea asupra lui. El s-a uitat la ea, intrând instinctiv în alertă.

Mai apoi, i s-a părut că a trăit întâmplările, că a prezis ce urma să se întâmple și că, în același timp, și-a amintit ce se petrecuse deja.

Chloe se uita, așteptând nerăbdătoare, la prietena ei, înghiontind-o ușor cu soldul.

– Alo? Vorbești și tu?

– Eu sunt Sasha, a spus ea către Ray, fixându-și ochii minunați în ochii lui.

A trecut ceva până să întrevadă adevărul.

Gândea foarte lent, ca și cum mii de metri de nori de apă și aer, și lichid clipoceau în urechile lui. „Asta însemna că... Ar putea fi ea?”

Nu. Existau și alte persoane care se numeau Sasha. Existau o mulțime de Ray. Cel puțin existau alți câțiva Ray. Dar felul în care l-a privit și modul în care a spus-o...

„Și ea s-a gândit la asta, nu-i așa? Și dacă s-a gândit și ea, atunci nu e cel mai probabil să fie așa?”

– Doar nu ești... Sasha Thomas, a spus el.

Trebuia să întrebe. Se simțea captivul acestei posibilități.

– Vă cunoașteți? a întrebat Chloe, atentă la atmosfera stranie.

Chloe și Parker îi priveau neliniștiți cum se holbau unul la altul. Sasha era nesigură.

– Tu ești... nu ești tu. Ești cu adevărat Ray?

El era un fel de Ray. Nu chiar Ray. Nu mai știa cine naiba era în acel moment.

– Ocazional sunt Sasha.

În mod neașteptat, ea a izbucnit în râs. Inima lui a început să bată repede, exaltată de sunet.

Ea râdea în continuare. Avea un zâmbet deosebit de frumos.

– Și mie mi s-a spus Ray, a zis ea.

– Este evident că vă cunoașteți, a auzit-o el pe Chloe spunând undeva în fundal.

Se pare că avea o părere proastă despre glumele știute doar de unii.

– Nu, a spus Sasha în cele din urmă printre dinți.

El simțea cum se apropia de ea.

– Nu, a repetat el. Nici măcar nu ne-am întâlnit vreodată.

Chloe chemase o mașină prin Uber. Își verifica telefonul, sunându-l pe șofer și trăgând-o pe Sasha spre colț.

Sasha abia se putea ține pe picioare. Ray (Ray!) se îndepărta de ea.

– Șoferul tâmpit așteaptă pe East 88th Street, a declarat Chloe. I-am spus Lexington Avenue și tot el țipă la mine.

Ray stătea acolo, uitându-se la ea. Prietenul lui pornise deja în direcția opusă.

Sasha voia să mai spună ceva, dar nu știa ce. Avea prea multe lucruri de spus. Nici o conversație mărunță, nici una importantă nu-i puteau reda sentimentele.

Și el voia să mai spună ceva, intuia Sasha. Își dorea să nu fi fost trasă cu atâta forță de Chloe.

Se simțea puțin disperată. Gândurile săreau și ricoșau și nu prea se legau. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dacă acum era pentru prima și ultima oară?

Nici măcar nu reușise să spună ceva.

I-a făcut cu mâna într-un mod ciudat în timp ce pașii o conduceau în direcția opusă. Simțea că îi venea să plângă, pentru că ura faptul că trebuia să întrerupă contactul vizual. Se putea desprinde de Chloe, dar ce ar fi făcut apoi? Să fugă înapoi la el și să stea în fața lui și tot să nu spună nimic?

Știuse dinainte cum arăta Ray. Că avea părul deschis la culoare și drept precum al lui Mattie. Că era înalt și athletic ca Emma. Văzuse câteva fotografii de-a lungul anilor. Nu suficiente cât să-l recunoască în afara contextului, dar destule cât să facă legătura.

Dar nu știa cum era cu adevărat, cum se mișca el, cum vorbea și cum respira în realitate. Că trupul lui era cald și magnetic, chiar și de la un metru și jumătate distanță de ea. Nu era pregătită pentru asta.

Avusese atât de multe puncte de referință și extrapolări, dar era diferit când se afla față în față cu el. Acest Ray era Ray al ei. Era acel Ray care-i citea cărțile și care dormea în patul ei. Ray al ei era aceeași persoană cu acea persoană. Acea persoană era Ray și îi aparținea lui însuși. Ea nu avea un Ray cu adevărat.

- Sash, haide!

Șoferul le-a claxonat. Înainte ca Sasha să se dezmeticească, Chloe se afla deja în mașină. Simțea că, odată ce se urca și ea și închidea portiera, acel moment minunat s-ar fi prăbușit ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

- Sasha! Am patru minute la dispoziție ca să-mi respect ora de întoarcere acasă. Tu ți-ai ratat-o deja pe a ta.

Oare așa era?

- Tu ai fost cea care a insistat să plecăm.

Sasha s-a urcat în mașină și a închis portiera cu greu. A aruncat o ultimă privire pe geam în timp ce au intrat pe altă stradă, îndepărtându-se de el.

Chloe s-a întors spre ea.

- Ce-a fost asta? Parcă spuneai că nu-l cunoști.

Sasha nu era pregătită să-și deschidă sufletul în fața lui Chloe. Ea voia să se agațe de ultima imagine cu Ray. Își imaginase atât de mulți Ray și prea puțini Ray adevărați. Nu voia ca părerea lui Chloe să intervină în experiență, să existe o altă denaturare.

Nici măcar nu voia să invite în gândurile ei confuzia creată de propria sa părere. Nu voia decât să se agațe de el, așa cum era. Forța care radia din răsul, postura și zâmbetul lui. Măinile lui, ochii lui, felul în care îi stăteau picioarele în pantofi. Nu o anumită trăsătură sau latură, ci senzația lor, senzația lui ca persoană reală.

Avea un nod în gât. Își dorea să fi fost încă lângă el, să simtă acea căldură ciudată emanând din corpul lui. Își imaginase asta?

– Cu siguranță părea să te cunoască.

Chloe continua să o privească așteptând.

Sasha a ridicat din umeri indiferentă.

– Avem niște cunoștințe comune.

– Este superdrăguț, nu crezi? Ar fi trebuit să-i luăm numărul. Îi putem trimite un mesaj pe Facebook. Și prietenul lui arăta destul de bine.

Chloe a început să caute prin geantă o gumă de mestecat care să acopere mirosul de bere și de tutun.

Sasha îi putea spune că Ray nu era pe Facebook, dar nu a făcut-o. Ea știa acest lucru pentru că a încercat să o adauge la prieteni când erau în școala gimnazială, iar ea s-a intimidat. Un an și jumătate mai târziu, ea a regretat decizia, dar în momentul în care își făcuse curaj să îl caute, nu mai era acolo. „Și-a șters contul“, îi menționase Mattie în treacăt, lăsând-o pe Sasha înfometată, ca întotdeauna, să afle mai mult.

– Cred că e posibil să fi ieșit cu Piper Greenlow, a continuat Chloe. O cunoști? De la Chapin? Se lăuda că o suna un prieten superdrăguț al lui Zach Kaplan din Brooklyn.

Sasha nu putea răspunde la asta. Se uita la semafoarele de pe Park Avenue și le ruga să nu se facă încă galbene. A fost ușurată când mașina a oprit pe East 74th Street.

– Pa. Mulțumesc că m-ai luat cu mașina, a strigat ea când a trântit portiera.

Nu se gândea la Chloe. Sau o făcea doar în măsura în care își dorea să nu o fi lăsat pe Chloe să o despartă de Ray. (*Ray?*)

Dar era inutil, s-a gândit în mod mecanic în timp ce a tastat codul și a intrat în casă. Era timpul să se adune, să lase prostia deoparte. Nu-i plăcea direcția în care îi porniseră gândurile. Trebuia să le alunge.

Ray nu era prietenul ei. Nu era iubitul ei. Nu îi aparținea în niciun fel. Ei nu aveau nicio relație și nu vor avea niciodată. Chiar dacă împărțeau o cameră și ea pretindea că aveau o legătură specială, nu aveau. Legătura asta exista în mintea ei și nicăieri altundeva. Ei trăiau pe laturile opuse ale unei prăpăstii create de doi oameni care se detestau.

Așa stăteau lucrurile și așa avea să fie întotdeauna. Nu avea rost și nu câștigau nimic încercând să o traverseze. Era nebunie curată să ceară să cunoască singura persoană din lume care nu îi era accesibilă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas cu el pe trotuar? Ce ar fi trebuit spus sau făcut? Nu se putea gândi la nimic.

Ray i-a spus lui Parker să o ia înainte. Voia să meargă pe jos. Parker nu dorea să-l lase singur. A continuat să meargă alături de el până la metroul express de pe East 59th Street.

– De ce te comporti așa ciudat? O cunoști sau nu pe fată?

Ray nu avea chef să răspundă. Era prea preocupat, prea speriat. Își tot reamintea chipul ei, râsul ei, încercând să înțeleagă, să se agațe de ea. În timp ce se aflau în metroul cu numărul 4, îndreptându-se către centrul orașului, i-a răspuns:

– Și da, și nu. Nu o cunosc pe ea, dar părinții noștri au fost căsătoriți. Mama mea și tatăl ei.

– Glumești.

– Nu, deloc.

A privit spre tavanul vagonului de metrou. Și-a trecut degetele prin păr, făcându-l să stea în sus. Emmei nu-i plăcea când făcea asta. Ea l-ar fi aplătitat înapoi, de parcă ar fi fost părul ei.

- Iisuse! Parker a respirat lung pe nas. Deci ea este fata care își lasă prostiile prin camera ta.

Ray aprecia considerația lui Parker.

- Fiind colega mea de cameră, a avut mult mai multe motive de supărare decât am eu, a mormăit el indiferent.

- Părea de treabă. Foarte drăguță.

- Lucrul care este cu adevărat aiurea este că habar n-am avut. Își simțea fața la fel de fierbinte precum îi era gândul la amintirea trupul ei. Probabil că ar fi trebuit să o recunosc. Mă uitam la ea ca și cum ar fi fost... știi tu... o fată.

Parker părea să înțeleagă ce voia să spună.

- Este o fată.

- Nu este. Nu și pentru mine.

- Cum poți spune ce este pentru tine? Tocmai ce ai spus că nici măcar nu o cunoști.

- Nu am apucat... Luminile din vagonul metroului pâlpâiau întruna. Să o cunosc.

- De ce nu? Nu e ca și cum sunteți rude. Nu sunteți.

Ray aproape că râse puțin.

- Dacă trebuie să menționezi asta, poate că nu este chiar un lucru bun.

DEVII PUTERNIC ATUNCI CÂND RENUNȚI LA LUCRURI

Emma l-a oprit pe Jamie în fața ușii casei din Wainscott. Arăta foarte bine îmbrăcat în sacou și pantaloni kaki. Avea părul pieptănat. Ea știa că el se străduia cât putea de mult.

– De data aceasta nu există nicio strategie, îți promit, i-a spus Emma în șoaptă, sărutându-l pe obraz. Nu mai există secrete. Le-am spus totul în dimineața aceasta. Tata este atât de entuziasmat, că s-ar putea să-ți sară în brațe.

Jamie era prea agitat ca să râdă, dar părea încrezător și plin de speranță, vibrând în același ritm cu ea.

Emma ajunsese să-i anticipeze ticurile nervoase: își frământa degetele ca morile de vânt și dădea din picioare când era agitat, fre-dona ușor a bucurie când era doar cu ea, își presa degetul mare de tâmplă când se concentra la serviciu. Toate gesturile îi erau însoțite de o privire deschisă și sinceră.

Dintr-un oarecare motiv, ea își formase ideea că atunci când alegea un bărbat, acela trebuia să îi inspire putere și să fie de nepă-truns. Dar faptul că-l văzuse pe Jamie fiind el însuși, fără vreo mască, devenise motivul pentru care se îndrăgostise de el.

Îl strânse de mână.

– Este cel mai bun lucru posibil. Trebuie doar să fii tu.

– Este unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată în viața mea, a spus Jamie, de parcă ar fi primit un imbold, privind de la terasă peste gazon și mai departe către iaz.

Toată familia l-a aprobat. Lui Quinn aproape că-i veni să râdă văzându-i pe toți dând din cap.

Era cea mai rapidă cale către inima lor. Poate pentru că totul a trebuit să aibă loc aici, să rămână aici. Toate compromisurile și impasurile. Și pentru că era un loc frumos.

În casă, era aranjată masa mare. Quinn o observase pe Emma măsurând unghiul fiecărei linguri și furculițe, de parcă era major-domul din *Downton Abbey*. Iar Evie, în felul ei, fusese destul de înțeleaptă să se dea la o parte.

Evie ar fi trebuit să fie regina care stăpânea acel domeniu, dar cine era de partea ei? În niciun caz, Emma sau Mattie. Evie intrase în viața lor pe când fetele erau încă foarte mici, dar au rămas la fel de sceptice ca și cum sosise cu o zi înainte. Sasha era centrul vieții lui Evie, dar Quinn știa că Sasha era disperată după aprobarea sursorilor ei mai mari. Robert o iubea pe Evie, dar respecta dorințele și regulile fiicelor sale mai mari, care aveau caractere foarte puternice. Quinn înțelegea cum funcționa mintea tatălui ei: „Fetele erau victime aici, nu? Doar niște copii. Nimic din toate astea nu era din vina lor.” Gus, porcușorul de Guineea, era de partea lui Evie, doar dacă altcineva își aducea aminte să-l hrănească. După cum își demonstrase îndemânarea cu mașina de spălat vase, nici măcar farfuriile nu aveau încredere totală în ea.

Părea nedrept ca Evie să fie criticată că era într-o postură favorizată, având în vedere că, în realitate, era cea dezavantajată și primea toate loviturile, fără niciun dram de simpatie. Evie era generoasă în sute de moduri care nu atrăgeau atenția. Ea nu încercase niciodată să primească laude pentru că punea mâncarea pe masă, alimentele în frigider, benzină la mașină. Ea nu se lăsa niciodată pe spate în scaun, ci stătea cocoșată, de parcă ocupase un loc

prioritar în fața autobuzului și aștepta ca în orice moment să apară o persoană care să îl merite mai mult.

În această seară, Emma o lăsase pe Evie să așeze pe masă niște brânză, biscuiți sărați și struguri, toate sub atenta ei supraveghere. S-au adunat cu toți în jurul mesei de cafea, mâncând, iar Quinn a fost din nou cuprinsă de senzația aceea de fluturi în stomac. Ar fi vrut să citească gândurile fiecăruia dintre ei. Nu se putea abține. Amestecul de speranță și teamă care plutea prin încăperea o atrăgea ca polenul.

James avea o privire ușor pierdută, în spatele căreia Quinn detecta o urmă de hotărâre vibrantă. Era un tip arătos fără să fie arogant, ca aceia care știu bine asta despre propria persoană. Nu era de mirare că tatăl ei părea atât de fericit stând în scaunul său balansoar.

– Sasha, tu ești cea mai mică, nu-i așa?

– Așa este. Cu excepția lui Ray. De cealaltă parte. Și el are șaptesprezece ani.

Quinn a observat efortul Sashei de a suna neoficial.

Jamie încuviință din cap. Oare știa ce înseamnă „cealaltă parte“?

Quinn simțea, instinctiv, dorința lui de a-i cunoaște mai bine pe toți, fără să vrea să afle amănuntele mai puțin plăcute.

– Ray este fiul Lilei și al lui Adam, a adăugat Evie repede, înainte ca Robert să poată interveni.

Quinn a văzut privirea de pe fața lui Evie, care încerca să se scuze cumva pentru ceea ce spusese.

– Suntem o familie complicată, nu-i așa?

– Aceasta este doar jumătate din ea, a spus Mattie pieziș.

Jamie părea extrem de nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună mai departe. Quinn își imagina calculul delicat pe care îl efectua în mintea lui: „Fă-le pe plac tatălui și surorilor. Fă-i pe plac mamei vitrege, dar nu prea mult“.

– Mie îmi pare o familie grozavă, a îndrăznit el să spună, puțin cam încet.

Quinn a văzut nerăbdarea de pe chipul Emmei, preocuparea ei crescândă pentru micile detalii, cum ar fi dacă pe canapea se aflau Pete și dacă biscuiții sărați erau vechi. Comportamentul ei era extrem de diferit față de parada afișată atunci când îl adusese acasă pe tipul fotogenic din echipa de lacrosse. Oare Emma știa cât de vulnerabilă devenise dintr-odată?

Și mai era Sasha, retrasă la marginea canapelei extensibile, holbându-se la struguri, implorându-și mama în sinea ei să nu mai spună nimic jenant. Quinn resimțea băătălia care se dădea în creierul Sashei: voia să își apere mama, dar, în același timp, să fie de partea Emmei.

La fel ca Ray, Sasha era o persoană caldă și loială, trăsături care nu-i aduceau, din păcate, recunoștință din partea surorilor mai mari. Loialitatea ei era respinsă de Mattie și luată în râs de Emma. În mod ironic, dintre toate persoanele din familia ei împărțită în două, cel care prețuia cel mai mult ceea ce avea Sasha de oferit era Ray, care se afla la o lume distanță de Sasha.

Ca să o mulțumească pe Mattie, Sasha s-a străduit să nu exceleze la niciunul dintre capitolele la care strălucea Mattie. Mattie rămăsese cumva mezina familiei, deși nu era cea mai mică; ea era fetița tatii, frumusețea, cea care întorcea capete, cea care flirta. Sasha i-a cedat cu grație toate acestea și, mai mult decât atât, a ales alte domenii prin care să se impună. Sasha a devenit puternică renunțând la lucruri, iar Mattie a devenit mai slabă răsfățându-se.

Încă de mică, Sasha a devenit conștientă că trebuia să aibă grijă pentru că avea părinți care se iubeau. Ea îl avea tot timpul pe tatăl lor. A fost crescută de o mamă vigilentă, dar nu avea părinți vitregi pe care să-i respingă sau de care să fie respinsă.

A început cina, un torent de farfurii și castroane date din mână în mână și mâncăruri care aveau un gust destul de bun încât să primească laude. Quinn a observat fața plină de entuziasm a Emmei, care-și dorea ca fripturile să fie delicioase.

După cină, Jamie a încercat să ajute la curățenie, apoi a urmat un crumble bun cu afine. Emma și Jamie au plecat la o plimbare lungă pe plajă, în timp ce restul familiei a rămas să îi aștepte precum cinci versiuni ale doicii din *Romeo și Julieta*.

Pentru Quinn, Emma era în mod vizibil plină de speranță, iar Quinn își dorea ca speranțele surorii ei să se îndeplinească. Voia ca vântul să adie ușor și luna să apară din spatele norilor. Își dorea ca totul să fie bine. Dar, mai mult decât atât, dorea să-și protejeze sora de speranțe în sine. „Chiar îți dorești asta? Genul acesta de dragoste nebunească se estompează întotdeauna.”

Pentru Quinn, cea mai mare provocare era să îmbrățișeze durerea, dar în timp, și-a dat seama că era la fel de capabilă să accepte speranța, care era chiar mama durerii. Când era vorba de speranță, lui Quinn îi era teamă

Acea dorință, de a le descuraja pe persoanele iubite să nu își dorească anumite lucruri, era o trăsătură moștenită din familie. Dar protecția ei nu se putea extinde decât până acolo.

– Crezi că nu există speranța pentru mine, nu-i așa? îi spusese Mattie o dată și i-a rămas în minte.

– Nu vreau să-ți faci speranțe prea mari, izbucnise Quinn, și regretase apoi de mii de ori.

– Cred că îl place foarte mult, a spus Evie oftând.

Era un lucru atât de adevărat că nici măcar Mattie nu găsisese vreun motiv s-o contrazică.

– Cred că are gusturi bune, a spus tatăl ei, zâmbind ca un nebun.

Speranța e un sentiment complex atunci când vine vorba despre persoanele cu adevărat importante. Este mai periculoasă decât mașinile de curse sau câinii care mușcă. Mattie își dădea seama de ce părinții din întreaga lume își lăsau copii să stea pe suprafețe moi și să uite la ecrane toată ziua.

Dragă Celălalt Ray,

Cât de al naibii de ciudat a fost asta?

Scuze că a cam trebuit să plec în grabă. Am fost...

Ray stătea de ceva timp în fața tastaturii holbându-se la ecran.
Ce? Cum se simțise?

...surprins. Și puțin cam distras pentru că nu am realizat că ești tu. Și m-am gândit...

Degetele i s-au oprit din nou. S-a gândit la ce?

Și dacă era sincer?

...ești foarte frumoasă, de aceea am rătăcit pe acolo în timpul petrecerii (ca un fraier/hărțuitor) încercând să te văd din nou. Sunt vinovat că te-am privit în MODUL ACELA și că m-am gândit la tine în MODUL ACELA, ceea ce pare pervers și inadecvat, având în vedere circumstanțele.

Și, apropo, a fost confirmat din punct de vedere științific, atunci când eram în lift, faptul că miroși mai bine decât orice altceva din lume.

Cum aş putea să mai adorm în patul tău acum?

A șters totul repede, astfel încât să nu facă vreun gest necugetat și să-l trimită.

Matthew mergea în jurul fermei, ținând în mână mapa sa de temut.

– Mi-am înregistrat deja orele din săptămâna aceasta, a spus Mattie.

Își întinse picioarele pe chiuveta răsturnată.

– Știu. Fac programul pentru restul verii. Când trebuie să te întorci la școală?

Ea și-a ridicat fața către soare și a respirat adânc.

– Nu știu. Nu știu dacă mă întorc.

Se afla într-o dispoziție nepăsătoare.

– De ce nu?

Ea s-a ridicat. De obicei pierdea interesul lui Matthew în acest punct al conversației. Nu reușea să-l rețină cu nicio înșelăciune, viclenie sau vreun flirt. A încercat timp de trei ani.

El se uita serios la ea.

Putea foarte bine să continue să fie sinceră.

– Nu știu ce caut acolo. Nu îmi pasă foarte mult de orele mele... Știi, sora mea Emma are realizări mari, a absolvit Princeton. Acum are iubitul acela și nu m-ar mira dacă s-ar căsători. Quinn este, ei bine... este Quinn.

Matthew a zâmbit. Nu era nevoie ca ea să explice. S-a așezat pe scaunul din fața ei. Nu era sigură dacă-l mai văzuse vreodată stând jos.

– Nu știu cine sunt sau ce ar trebui să fac cu viața mea. De ce să iroiesc timpul și banii tuturor ca să mă întorc la facultate?

Aproape că era uimită de sine. Tot ce spunea era adevărat, dar nu știa că simțea asta.

Matthew o privea cu nerăbdare.

– Pentru mine are sens. Eu nu am mers la facultate. Nu încă, oricum. Poate că într-o zi voi găsi un motiv să o fac. Dar nu vreau să fiu unul dintre acei oameni care se duc la facultate pentru că nu găsesc altceva mai bun de făcut. Am mereu multe de făcut aici.

Mattie aproape că s-a uitat împrejur să vadă dacă ieșea cineva cu o cameră video din magazin, făcându-i o farsă. Era un lucru foarte neobișnuit.

Ea a încuviințat înțelegător.

– Nici eu nu vreau să fiu unul dintre oamenii aceia. Dar mi-e teamă că sunt. Nu e ca și cum cineva așteaptă ceva de la mine. Tata crede că școala Syracuse este pentru fete toante și petrecărețe. Știu că mă iubește, dar nu mă ia în serios.

Matthew și-a scuturat cizma de cauciuc pe podeaua prăfuită.

– Ce păcat! Adică este păcat dacă vrei să te ia în serios. El s-a uitat direct la ea. Vrei să o faci?

Era aceea ziua în care se pusese un serum al adevărului în cidru? Se simțea puțin amețită. Putea să mintă atât de ușor, dar nu mai voia să o facă. S-a gândit cu sinceritate la întrebare.

– Dacă vreau să mă ia în serios? A scuturat ușor din cap. A oftat. Nici măcar asta nu știu.

El a ridicat din umeri.

– Așa cum spune mereu bunicul meu, începe cu tine.

– Ce înseamnă asta?

– Este replica preferată a lui Howard. Eu râd pe seama lui, dar este adevărată. Dacă vrei să fii luată în serios, fii serioasă. Ia-te în serios.

Ea se uita la el cu ochii mari și puțin temători.

– Bine, a spus ea.

El s-a ridicat.

– În orice caz, poți lucra aici până în octombrie dacă vrei. Merele, porumbul târziu, dovleceii, dovlecii, cidrul ne țin ocupați toată toamna, apoi închidem pe timpul iernii. Nu-ți pot oferi nimic după aceea.

O oră mai târziu, mergând acasă pe bicicletă, Mattie era încă uluită. Simțea că i se oferise un dar, însă nu era foarte sigură de natura acestuia.

Cuceritorul fermier Matthew Reese rostise cuvinte atât de înțelepte, încât găurise tertipurile și atitudinile ei obișnuite. Mattie se simțea învăluită de un suflu nou. Ca și cum cineva deschisese ferestrele într-o casă prăfuită și neglijată.

„Vreau să fiu luată în serios?”

Poate că voia.

Și dintr-odată a înțeles întocmai natura darului lui Matthew. O luase în serios.

În dormitorul din Wainscott, Sasha se simțea diferit. Se simțea diferit când stătea jos, când se întindea pe pat. Se simțea diferit când se spăla pe dinți. Se simțea jenant când se dezbrăca de haine.

Nu se mai putea uita în același mod la rafturile cu cărți, nu se putea uita afară pe fereastră, nu se putea uita în oglindă. Patul lui, cărțile lui, priveliștea lui, chipul lui. În toți anii în care le-au împărțit, întotdeauna l-a simțit pe el în ele. Dar nu în acest mod.

Ray. Adevăratul Ray. Cine era Ray cu adevărat? Ce era Ray? Un pește plat, cu aripi. O unitate de lumină solară sau de speranță.

Până atunci, o versiune de-a lui a existat în universul ei. Apoi dintr-odată, el a devenit propria sa versiune și era complet diferită. A devenit el însuși înapoi. Părea cam egoist din partea lui să-i copleșească, pur și simplu, versiunea îngrijită cu atenție, doar într-o singură întâlnire.

Sasha și-a amintit că, după ce au cumpărat casa de pe East 74th Street, cei de la firma de electricitate Con Ed nu au putut obține accesul la contorul electric, așa că, timp de șase luni, factura lor se bazase pe un consum estimat. Cea de-a șaptea factură a fost mult mai mare, iar când tatăl ei a întrebat motivul decalajului, mama ei a spus: „Ei bine, cei de la Con Ed au citit contorul în cele din urmă“.

Acum că Ray era adevărat, era diferit pentru ea, și ea era diferită pentru ea. Avea un sentiment ciudat în privința lui pe care nu-l mai simțise înainte. Ea voia să-și mențină imaginea în ceea ce-l privea, dar încerca iar și iar să și-l amintească așa cum era: umeri, sprâncene, păr care se ondula puțin în spatele urechilor. Își dorea să-l aibă înapoi pe Ray cel imaginar. Își dorea să-l poată respira pe adevăratul Ray, să-i simtă din nou căldura.

„Nu sunt sigură că vreau să simt așa ceva.“

În clasa a opta, au primit amândoi ca lectură *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Ea își lăsase exemplarul acasă în Manhattan, în weekendul în care trebuia să scrie eseul și a intrat în panică din cauza asta. Promise deja o prelungire. O convinsese pe Emma să meargă cu mașina până la bibliotecă, dar era închisă, și până la librăria din East Hampton, unde nu o aveau. Pe vremea aceea nu o puteai cumpăra pe Kindle. În dimineața zilei de duminică era în lacrimi

și chiar sugerase să se întoarcă mai devreme în oraș, lucru pe care nu dorea de fapt să-l facă.

Apoi, cum stătea întinsă în pat, a văzut cum un miraj plutea în fața ei, chiar pe noptiera. Iat-o acolo, cu fața în jos, cartea *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Exemplarul lui, salvarea ei. A deschis-o cu grijă, temându-se că titlul și cuvintele se vor schimba dacă încerca să le citească.

Pe coperta interioară a văzut numele lui Ray scris de el. Pe coperta din spate se aflau sublinierile lui, comentariile lui schițate și notițele lui.

Ea s-a trezit urmărindu-i gândurile, pătrunzând ușor în creierul lui.

Locuim în același loc, dar niciodată împreună.

La șase seara, eseul era gata. Se lăsase purtată de val, adăugase propriile ei sublinieri, propriile ei notițe. Uitase că probabil nu ar fi trebuit să facă asta pe cartea lui. Dar când s-a întors după două săptămâni, a văzut că el adăugase mai mult, cuvintele împletindu-se cu cuvintele ei, continuând ideile scrise de ea.

A luat vechiul exemplar de pe raftul lor comun. Și-a adus aminte de momentele în care separa cărțile lor, dar ele ajungeau întotdeauna să fie amestecate la loc.

S-a uitat la scrisurile de mână țesute împreună, al lui cu pix albastru și al ei, cu negru.

A scos o foaie de hârtie și s-a uitat la ea o vreme.

Mă bucur să te cunosc, Ray, a scris ea în cele din urmă, după care a împăturit-o și a așezat-o în interiorul cărții.

Ray stătea întins în pat. Îi era dor de ea când se afla în Brooklyn. Cum îi putea fi dor de ea? Nu o cunoștea. O văzuse o singură dată.

Îi era dor să stea în patul ei. Îi era dor de mirosul și de senzația ei. Și-a amintit, cu o oarecare întristare, de pătura care trebuia să-i alunge coșmarurile. Dacă ar aduce aici cămașa ei de noapte din mătase? A râs de el însuși pentru gândul acela scandalos. Cât de nepotrivit ar fi fost acest lucru?

El nu avea nicio speranță să fie cu ea în vreun pat, desigur, dar în Wainscott simțea ca și cum ar fi fost. Își imagina că avea cum. Nici măcar nu era ceva sexual. Sau nu absolut sexual. Bine, existau și alte aspecte pe lângă sexualitatea.

Nu a existat niciun contact, niciun e-mail între ei de mai mult de o săptămână. De la incidentul din Lexington Avenue. Îi era dor și de acel lucru. Acum că o văzuse personal și o mirosise personal, nu știa ce să-i mai scrie.

Îi plăcea când îi vedea numele apărând atunci când își verifica e-mailul pe telefon. Se simțea puțin pustiit când îl deschidea și nu-i vedea numele, ceea ce se întâmpla cam de fiecare dată.

Oare ea se gândea la el de un milion de ori așa cum se gândea el la ea?

Chiar și o mie de ori ar fi fost încurajator.

Trebuia să intre din nou în contact cu ea într-un mod care să nu fie neplăcut sau covârșitor. Nici măcar nu trebuiau să vorbească despre ce se întâmplase. Și-a ridicat telefonul. L-a atins cu degetul până când a scris un mesaj scurt:

Dragă Celălalt Ray,

Francis încearcă să se dea la Emma sau ce?

Cealaltă Sasha

A apăsat pe „Trimite“.

În următoarele douăzeci de minute și-a verificat e-mailul de aproape o mie de ori. Iar apoi i-a văzut numele.

Dragă Cealaltă Sasha,

Sunt sută la sută sigură că o face.

Sper să fie săptămâna ta când va afla despre Jamie.

Celălalt Ray

Și iată momentul de bucurie.

Cât timp trebuia să aștepte să-i scrie înapoi în așa fel încât să nu pară prea nerăbdător?

SAU / ȘI

Emma se uită în jur la celelalte mese. Oare era îmbrăcată destul de elegant? Jamie nu o avertizase că o ducea la cel mai extravagant restaurant din Southampton. Dintr-odată, își dorea să-și fi aranjat părul mai frumos și să se fi dat cu rimel.

– Este o ocazie specială sau ceva de genul acesta? l-a întrebat ea. Nu este încă aniversarea noastră.

Degetele lui au început să se miște.

– Este un fel de aniversare. Trei luni.

Chelnerul a adus două pahare de șampanie pe care ea nu-și amintea să le fi comandat.

– Uau, drăguț! a spus ea.

Oare urmau să fie unul dintre acele cupluri care sărbătoreau multe evenimente suplimentare? Oare Jamie era în secret genul de persoană care își sărbătoreea ziua de naștere de mai multe ori? Nu știa ce să creadă despre latura asta a lui.

– Ai primit o mărire de salariu?

El a râs, dar fața lui exprima o ușoară iritare.

– Nu.

Părea din ce în ce mai agitat, și începuse să dea ușor din picioare. Au apărut două boluri cu o supă de culoare verde-deschis.

– Mazăre dulce și mentă, a anunțat chelnerul.

Ea s-a uitat întrebătoare la Jamie. Oare făcea un fel de comandă prin telepatie?

- Îmi place supa de mazăre dulce, a spus ea.

- Știi, a spus el. O comanzi mereu.

Emma și-a cufundat lingura și a gustat.

- Delicioasă.

Ea mânca bucuroasă. El era neobișnuit de tăcut.

- Am văzut cel mai amuzant lucru pe YouTube, a spus ea, fără să știe exact de ce s-a gândit la cel detaliu. Un tip și-a dus iubita la un restaurant cu un plan secret de a o cere în căsătorie. S-a gândit că va fi foarte inteligent și romantic să pună inelul în blatul bucății ei de prăjitură cu brânză. Așa că fata începe să mănânce din ea și se vede că îi place la nebunie. De fapt, e genul de fată plinuță și înghite fără să se oprească să respire - cine o poate învinovăți - și deodată se îneacă...

Emma nu putea ignora privirea panicată de pe fața lui Jamie.

- Jamie, ce este?

Ea nu-l mai văzuse niciodată înroșindu-se atât de rău. Era un lucru nou.

- Ce este?

Nu-i plăcea povestea? Nu-i plăcea prăjitura cu brânză? Cunoștea persoana din video?

El se uita îngrozit la bolul ei.

Ea a privit în jos la bolul ei cu supă. A rămas cu lingura suspendată în aer.

- Jamie?

El s-a întins și i-a luat bolul de supă din față.

- Hei... Jamie?

El și-a închis ochii strâns. Ținea ambele mâini pe bolul ei cu supă de parcă ea ar fi urmat să se lupte pentru el.

Rotițele începeau să se învârtă încet în mintea ei.

- Jamie... Doar nu ai...

El își ținea ochii închiși. A încuviințat din cap.

- Pe cuvânt?

El a dat iar din cap.

– Serios?

Ea a început să râdă. Nu se putea abține. Și-a luat bolul de supă înapoi, deși el încerca să-l păstreze.

– N-are cum, n-are cum. Pur și simplu, nu are cum.

A cufundat lingura prin el până când a simțit un mic clic și o greutate mai mare în lingură. Apoi a dus lingura la gură.

– Ce bun e!

– Emma!

L-a pus în gură, a supt supa de pe el, după care l-a scos din nou, curat și strălucitor.

Jamie nu știa dacă să plângă sau să râdă. I-a luat inelul din mână, dar ea a apucat să vadă că era frumos și elegant, din platină, exact ce ar fi ales și ea. Diamantul era prea mare pentru el ca să și-l poată permite.

El s-a lăsat într-un genunchi în fața scaunul ei. În acel moment, majoritatea mesenilor au început să se uite la ei.

– Em, putem șterge ultimul episod? Să pretindem că nu s-a întâmplat niciodată? Să o luăm de la capăt? Te rog!

Ea încă râdea, un râs nervos și plin de bună dispoziție care-i făcea inima să tresalte de fericire.

– Niciodată.

– Ba da. Eu o iau de la capăt acum. Și-a dres glasul. Emma Thomas?

– Da.

– Chiar dacă sunt un idiot, chiar dacă nu mă pricep deloc la trucuri și reușesc întotdeauna să mă fac de rușine când sunt cu tine, te căsătorești cu mine, oricum?

Fremătând de emoție, Emma s-a prefăcut că se gândește.

– Știu că suntem foarte tineri – mai ales tu – și știu că probabil ar trebui să aștept, dar nu pot.

Ea a dat din cap, având lacrimi în ochi.

– Nu trebuie să spui nimic încă. Poți aștepta un an sau cinci ani sau chiar zece ani dacă vrei. Eu, pur și simplu, trebuie să dau cărțile pe față. Vreau ca tu să-mi știi intențiile și că nu-ți ascund nimic.

Emma a început să plângă serios.

– Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna. Vreau să întemeiem o casă și o familie și să facem totul împreună. Știu că mereu îmi pierd echilibrul, dar tu mă faci să mă simt mai în siguranță și mai fericit decât am fost vreodată.

Ea și-a șters ochii.

– Bine, accept.

De fapt, nici nu avea de ce să șovăie.

Se gândise, înainte să-l cunoască pe Jamie, că decizia de a se căsători avea să fie una agonizantă. Cum îți dai seama? Cum este posibil să știi? Cum poți să fii sigur? Mai ales cu trecutul părinților. Dar cu Jamie nu simțea nevoia să tergiverseze. Pur și simplu, a fost sigură.

– Da?

– Da.

Și-a întins mâna, iar el i-a pus inelul pe deget. Amândoi tremurau puțin. Inelul îi venea ca turnat. Era o frumusețe pură din platină cu diamant.

– Da?

S-a dus către ea și a ridicat-o de pe scaun.

– Da.

A învățit-o în brațe.

– Pur și simplu?

– Da.

A sărutat-o.

– Ești sigură?

– Da, Jamie.

– Nu-mi vine să cred.

Ea și-a dus gura la urechea lui.

– Aș prefera să mergem să ne giugiulim pe plajă decât să stăm aici unde ne privește toată lumea.

– Dumnezeuule, și eu.

Jamie a plătit și au părăsit restaurantul în grabă. Au mers pe plaja izolată și întunecată.

Și-a strecurat brațul în jurul ei. Ea i-a arătat mâna cu inelul și el a sărutat-o.

– La naiba, a fost un rateu absolut, și totuși sunt mai fericit decât am fost vreodată în viața mea.

Ea a încuviințat că și ea era fericită.

– Da, a fost o surpriză. Totală.

Din locul unde era așezată pe verandă, Sasha o putea auzi pe Emma vorbind la telefon în camera de zi. Putea vedea, de la spate, capului brunet al Emmei și umerii tensionați și ridicați în timp ce stătea pe canapea. Putea simți entuziasmul, supraexcitarea, anxietatea, certitudinea și incertitudinea Emmei ridicându-se și umplând camera. Sasha se întreba cum ar arăta o imagine de sus a casei dacă toată energia Emmei ar putea avea o culoare, ca infraroșul, pe film.

Acestea, combinate cu vântul de pe iaz, i-au făcut Sashei pielea de găină. Și-a ridicat genunchii și și-a tras bluza peste picioarele goale până peste tălpi. Materialul avea să revină la forma inițială, dar nu în totalitate.

– Știu, știu.

Era mama Emmei, desigur. Era normal ca Lila să fie prima persoană sunată.

Sasha simțea o mică tensiune din partea Lilei pentru că un eveniment atât de important nu se întâmplase în weekendul ei, dar avea încredere că Emma va reuși să calmeze spiritele.

– Ne gândim pentru iunie, la anul. Aproape un an... Da, acasă.

Sasha nu o cunoștea deloc pe Lila, dar și-o imaginase adesea. Era jenant că uneori trebuia să-și reamintească faptul că Lila nu era mama ei și că nu o întâlnise niciodată. Îi era rușine cât de bine putea să vadă prin ochii surorilor ei, să respecte autoritatea Lilei

și să-și privească propria mamă prin ochii plini de judecată ai unei fiicei vitrege.

– Nu atât de mare. Cred că putem aduce un cort.

Emma a rămas tăcută cât timp a vorbit Lila. Sasha își dorea să poată trage cu urechea la ambele părți ale conversației dar, în același timp, se critica aspru pentru că asculta o conversație la care nu era invitată.

– Voi avea douăzeci și trei de ani până atunci, a auzit-o pe Emma spunând puțin deranjată.

Au mai trecut câteva minute până ca Emma să spună iar ceva. Sasha putea simți cum, practic, buna dispoziție a surorii sale se dezintegrează pe măsură ce conversația înainta. Nu putea auzi, dar își putea imagina câteva dintre motivele pentru care Lila nu era atât de bucuroasă.

– Nu poți măcar să-mi spui: „Felicitări!“? Nu poți fi și tu fericită dacă eu sunt fericită?

Sasha s-a ridicat, încercând să se strecoare prin cealaltă ușă.

– Da, este acolo? Pot să vorbesc cu el?

Sasha s-a oprit.

– Hei, frățioare!

Vocea Emmei era mai blândă acum.

Sasha s-a apropiat de ușă. Nu mai avea cum să plece.

– Știi, știu. Mulțumesc. E o nebulie, nu?

Vocea Emmei suna diferit atunci când vorbea cu Ray spre deosebire de atunci când vorbea cu altcineva. Chiar și când vorbea cu Sasha.

Deodată, aceeași bine-cunoscută situație își făcea apariția, o situație din care nimeni nu ieșea câștigător. Amintirea asta îi trezea vechi sentimente și incertitudini. Ele aveau un frate, iar ea nu avea unul, iar el locuia cu ele într-un loc grozav precum Brooklyn, unde ea nu putea merge niciodată. Iar Ray era amuzant și enervant în același timp, și plescăia atunci când mânca, și prietenii lui erau de asemenea băieți, iar ea ce putea fi decât o altă fată?

Dar acum avea propriul ei acces la Ray, deși era limitat; se putea gândi la el, în secret, și inima începea să îi bată repede când îi vedea numele apărând în lista de e-mailuri.

Vocea Emmei s-a schimbat din nou.

– La ce te referi?

A tăcut neobișnuit de mult.

– Cred că toată lumea. A mai urmat o scurtă perioadă de incertitudine. Da, toată lumea, toată lumea. Niciunul dintre ei nu poate să lipsească, nu-i așa? Vor trebui, pur și simplu, să facă față.

Nu era niciodată grozav să tragi cu urechea la partea de conversație purtată de Emma, pentru că niciodată nu spunea ceva surprinzător, dar o noțiune amenințătoare începuse să apese atmosfera, în ciuda Emmei.

„Toată lumea, toată lumea“ erau, de fapt, două persoane.

Te-ai putea așeza pe lateralele opuse ale unui amfiteatru la o absolvire. Poți participa la seri diferite ale unei piese. Poți împărți sezoanele sportive în jumătate. Poți avea două petreceri de naștere și două petreceri de absolvire, dar nu prea poți cere să ai două nunți.

Sasha asculta prin Emma și îl înțelegea perfect pe Ray.

„Toată lumea, toată lumea“ erau cei doi părinți ai Emmei, care abia dacă schimbaseră câteva cuvinte dinainte de a se naște Sasha.

– Toți. De ce nu? Emma trecuse repede peste incertitudine și se rezumase la insistență. Este nunta mea. Toată lumea.

A râs, dar vocea îi era fermă.

Și mai ciudată, mai amenințătoare, mai palpitantă, „toată lumea, toată lumea“ era, de fapt, toată lumea: ea și Ray. Lila și Evie. Robert și Adam. Poate chiar și George și Esther din California.

În acest caz, ei ar fi trecut de la „sau“ la „și“.

– Oricum, va fi abia în iunie. Au un an la dispoziție ca să se gândească.

Orice ar fi răspuns Ray, Emma nu era mulțumită. Se săturase.

După părerea lui Quinn, Ray spunea de multe ori adevărul pe care nu voiai să-l auzi.

Emma s-a ridicat atât de repede de pe canapea, încât au căzut pe jos câteva perne.

– Nu e cazul să fii atât de pesimist, Ray, a izbucnit ea. Nu trebuie să crezi că nu se poate întâmpla doar pentru că nu s-a întâmplat niciodată.

Mare Sasha,

L-ai întâlnit pe Jamie până acum?

Micul Ray

MR,

Da, Emma l-a adus în Brooklyn la sfârșitul lunii trecute. Lila nici măcar nu a așteptat ca el să plece ca să înceapă să-și exprime nemulțumirea.

MS

MS,

Robert se comportă de zici că cine știe cine e, iar Lila probabil că nu-l place ca reacție la această atitudine.

MR

Ha! Lila chiar a spus ceva de genul: „Probabil că Emma se vede cu el pentru că a pus-o Robert. Se va termina de îndată ce va întâlni un tip pe care să-l placă cu adevărat“.

Au!

Știu. Ai dreptate în toate privințele.

Cum a primit Lila vestea despre logodnă?

I-a spus Emmei: „Nu văd de ce atâta grabă“ și apoi m-a dat pe mine la telefon.

Dintr-un motiv oarecare, sărbătoreau întotdeauna ziua de naștere a lui Adam luând cina la restaurantul Lemongrass de pe Seventh Avenue. Părerea lui Mattie despre local era că nu avea cea mai grozavă mâncare și era mereu destul de multă gălăgie. Era genul de loc de unde ai cumpăra mâncare la pachet într-o seară de marți, în drum spre casă de la metrou, nu un loc unde să mergi

pentru o aniversare. Chelnerii erau bucuroși să-ți ofere gratuit o înghețată scârboasă din fasole roșie, dar mult prea grăbiți ca să cânte ceva cuiva. Poate că asta era și ideea.

Adam nu comanda niciodată un pește întreg pentru că era scump. Îi arunca lui Ray o privire dacă își comanda creveți.

Tatăl ei ar fi comandat două porții de pește întreg și zece kilograme de homar, dacă era în meniu, pentru că la un moment dat îi venise ideea că homar = succes. Robert nu s-ar fi uitat la prețuri. Asta dacă ar fi mers vreodată la genul acela de restaurant, deși nu s-ar întâmpla, pentru că era un loc de unde cumpărai mâncare la pachet pe drumul spre casă de la metrou.

Mattie se întreba dacă mamei sale îi păsa. Lila susținuse întotdeauna că ura banii tatălui lor și grandomania acestuia, iar Mattie o credea. Mamei sale îi plăcea că Adam era erudit și modest, fără nicio urmă de materialism în el. Dar Mattie se întreba, de asemenea, pentru a mia oară, cât de mult se bucura mama ei de absența banilor.

- Adam nu este sărac, este doar zgârcit, i-a spus Emma odată, în stilul ei nonșalant, ca și cum această constatare ar fi îmbunătățit situația.

Mattie își studia mama, care se afla de cealaltă parte a mesei. Lila desfăcea cu pricepere arahide din farfuria ei și încuviința încurajator la lucrurile pe care le spunea Ray, deși Mattie se îndoia că auzea jumătate din ele. Nu puteai avea o conversație în acel loc. Poate că asta era și ideea. Când mama ei i-a surprins privirea, Mattie s-a uitat repede în altă parte.

De când rostise numele inflamabil al lui Jonathan Dawes, nu o putea face pe mama ei să o privească în ochi, cu atât mai puțin să-i permită să fie singure un minut.

După cină, în drum spre casă, mergând pe Seventh Avenue, Lila l-a luat pe Adam de braț. Emma a pornit înainte vorbind la telefon, în timp ce Ray tot apărea pe lângă Mattie, indiferent de câte mesaje trimitea ea sau la câte vitrine se oprea să se uite.

– Care este problema ta? l-a întrebat ea în cele din urmă, pe un ton prietenos.

– La ce te referi?

– Vrei să-mi spui ceva?

– Nu.

– Ba da, vrei.

– Nu în mod special.

– Vrei sfaturi legat de fete?

– Nu, Doamne ferește!

– Nu te lasă în pace Violet?

El a ridicat un umăr într-un gest de desconsiderare.

– Bine, ce e?

El și-a ridicat și coborât de câteva ori fermoarul hanoracului.

– Ți-am spus că m-am întâlnit cu Sasha?

Mattie și-a băgat telefonul în buzunar.

– Cu sora mea Sasha? Nu. Ce vrei să spui?

– Am întâlnit-o la o petrecere din Manhattan. Nici măcar nu am știut că era ea la început.

– Despre ce vorbești? Te-ai mai întâlnit cu Sasha înainte.

El a ridicat din umeri.

– I-am văzut fața cât un punct de partea cealaltă a sălii de spectacole Radio City, la absolvirea ta. Am văzut fotografii cu ea de când era mai mică. Evident, am împărțit o cameră cu ea timp de șaptesprezece ani. Dar nu, nu am întâlnit-o niciodată.

Mattie era uimită de acest lucru, și nu doar pentru că Ray vorbise cu o intensitate necaracteristică.

– Nu poate fi adevărat.

– Bineînțeles că este adevărat.

Bineînțeles că *era* adevărat. Când fuseseră ultima oară părinții ei în aceeași încăpere, în ultimii șaptesprezece ani?

– Acum nu pot decide dacă este mai ciudat că nu ai întâlnit-o sau că ai întâlnit-o. S-a uitat la unghia degetului mare. Încerc să-mi

imaginez. A rămas puțin cu acea imagine în minte. Era destul de obișnuită să țină separate cele două familii. Ea știa că erai tu?

- Ne-am dat seama abia la sfârșit, când plecam cu toții. Una dintre prietenele ei îl cunoștea pe un prieten de-al prietenului meu, și așa mai departe. Ceva de genul acesta.

Ea a dat din cap.

- Presupun că trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Ce i-ai spus? Ce ți-a spus ea?

Mattie voia să continue să fie bunăvoitoare. Dar anumite senzații vechi începeau să iasă la iveală în mintea ei, așa cum nu mai simțise cu Ray înainte.

Oare era Sasha încă o persoană despre care Ray ar putea crede că era mai deșteaptă și mai serioasă decât Mattie? Mattie se simțise mereu ușurată că nu trebuia să-și facă griji în privința Sashei de cealaltă parte a East River. Simțea o mâncărime în degete care o îndemna să o sune pe Sasha și să afle viziunea ei asupra lucrurilor. De ce nu îi spusese Sasha?

- Nu-mi amintesc. Cred că eram amândoi prea surprinși ca să spunem prea multe. Cred că a fost puțin cam ciudat.

Din modul în care a spus-o, Ray părea tânăr și confuz și sincer, din păcate. Era în mod clar impresionat de Sasha.

Gândurile ascunse nu îi dădeau pace lui Mattie, sugerându-i că se poate ca Ray să fi observat, trecând peste hainele închise la culoare și lălâi ale Sashei, că avea un corp excepțional, cu forme și micuț, și cea mai frumoasă față dintre toate cele patru surori. Mattie se simțea uneori ca o soră vitregă rea, dorindu-și ca oamenii să nu observe farmeceale ascunse ale Sashei în prezența propriilor ei farmece strălucitoare. Și realitatea era că de obicei nu o făceau.

Mattie și-a amintit cum odată și-a mărturisit nesiguranța legată de Sasha prietenei sale Sophie Marlow.

- Serios? Mattie, tu ești mult mai frumoasă, mai amuzantă, mai de treabă și mult mai populară decât ea, îi spusese Sophie, interpretând preocupările lui Mattie în cel mai bun mod posibil.

Mattie nu a mai rămas în preajma lui Sophie pentru că aceasta era mai mult viperă decât prietenă și avea obiceiul de a-ți spune ceea ce credea că vrei să auzi, dar, de fapt, doar te deruta și te făcea să fii o persoană rea.

Ray și Mattie au mers în tăcere de-a lungul a patru străzi, fiind amândoi preocupați și reținuți. Ea se simțea frustrată că nu discutau despre lucrurile adevărate.

– Și ce mai face iubitul tău? a întrebat Ray. Tipul înalt.

Mattie i-a înfipt un cot în coaste.

– Taci! a spus ea râzând.

Mattie ieșea uneori cu John Harman, dar nu era iubitul ei și în mod evident nu era înalt. Era cu cel puțin șapte centimetri mai scund decât ea.

– L-am văzut pe Eighth Avenue și purta tocuri.

– Ray! Nu poartă tocuri, poartă bocanci.

– Bocanci cu tocuri, atunci.

– Nu știi despre ce vorbești.

Au admirat eclerele cu ciocolată din vitrina patiseriei de pe President Street și au rămas tăcuți.

– Și ce părere ai? a întrebat Mattie în cele din urmă.

– Despre ce?

– Despre Sasha?

– A! Da. Nu știu, a spus Ray, trăgând de fermoarul hanoracului în sus și în jos. Mi s-a părut familiară. Arăta familiară. A stat să se gândească. A părut ciudat că suntem străini.

Și ea s-a gândit.

– Cum adică familiară? Adică seamănă cu noi?

– Cu Emma și Quinn, cu siguranță. El a râs și s-a prefăcut că o calcă pe picior. Tu nu semeni cu nimeni.

UN MOD CIUDAT DE A ÎNTELEA O FAMILIE

Așezată la întâmplare pe un scaun din bucătăria din Wainscott, Sasha își privea familia cum se agita în jurul ei. Era neliniștită din cauza sentimentelor pentru Ray, așa că a simțit nevoia să iasă din camera pe care o împărțeau. Desigur, împărțeau și bucătăria, dar nu într-un mod atât de personal.

Le-a urmărit pe mama ei și pe Mattie venind și plecând. Când a intrat Quinn, a îndrăznit să vorbească:

– Poți să-ți spun ceva ciudat?

Quinn s-a oprit cu o cutie de lapte în mână și s-a întors.

– Da.

Ea o idolatriza pe Emma, o admira și se temea de Mattie, dar Quinn era cea după care tânjea, care o făcea să se simtă plină de speranță atunci când o numea sora ei, alungând întotdeauna acel cuvânt-fantomă „vitregă“.

– L-am întâlnit pe Ray sâmbăta trecută.

Quinn și-a ridicat sprâncenele.

– Pe fratele meu, Ray?

Acele cuvinte au întristat-o pe Sasha. A încuviințat.

– Cum adică?

– Eram la o petrecere. El se afla la aceeași petrecere. Nu mi-am dat seama că este el decât atunci când stăteam afară pe trotuar împreună cu niște prieteni.

Quinn privea cu atenție chipul Sashei, încuviințând din cap.

– Nu am mai fost niciodată aproape de el.

Sasha a trebuit să facă un efort ca să-i explice. Refuza să vorbească direct despre Ray, chiar să-i pronunțe și numele, de teamă să nu dezvăluie prea multe.

– Am văzut fotografii cu el de când era mic sau l-am văzut de cealaltă parte a unui amfiteatru.

Quinn a scos un pahar din dulap având o privire gânditoare. Și-a turnat lapte.

– Bănuiesc că așa este. „Și cei doi nu se vor întâlni niciodată.”

– Cei doi s-au întâlnit totuși. La intersecția dintre East 88th Street și Lexington Avenue.

Mai târziu, Quinn a ieșit pe verandă și s-a așezat la picioarele scaunului ei balansoar, făcându-l să se lezene. Sasha și-a luat avânt ca să-l facă să se balanseze.

– Presupun că este mai ușor pentru toată lumea să vă țină pe tine și pe Ray în lumi separate.

– Așa s-a întâmplat mereu, a spus Sasha pe un ton filosofic.

– Din cauza Lilei și a tatei.

Era grea chiar și expresia aceea. Quinn se referea mereu la părinții ei din punctul de vedere al Sashei, și nu al ei. Întotdeauna precisă, Emma spunea „mama mea și tatăl nostru”. Mattie spunea „mama și tata”, deși mama la care se referea nu era mama Sashei. Era ceva greșit în fiecare dintre exprimări. Pentru că era vorba despre doi oameni care nu puteau fi prinși împreună într-o propoziție.

– Dintre noi toți, tu și Ray sunteți singurii care nu sunteți frați sau frați vitregi sau înrudiți în vreun fel. Nu sunteți nimic unul pentru celălalt, dar sunteți fratele și sora mea. Quinn și-a presat degetul mare de gură, gândindu-se. Este un mod ciudat de a avea o familie.

Sasha a rămas tăcută mult timp.

– Crezi că ne-ar fi plăcut unul de celălalt? Dacă ne-am fi cunoscut?

- Te iubesc pe tine. Îl iubesc pe el, a spus Quinn simplu. Cred că v-ați iubi unul pe celălalt. Dar am greșit și înainte cu aceste calcule.

Sasha a dat din cap.

Fața tristă a lui Quinn nu era niciodată „intenționată” ca a lui Mattie sau a mamei sale, dar exprima cea mai profundă suferință. Quinn purta o dragoste de copil pentru părinții ei indiferent de cât de mult se urau ei și indiferent de cât de urâtă era cicatricea pe care i-o făcuseră în centrul vieții.

Copiii sunt pe primul loc. Ambii adulți din jumătățile de familie împărțăseau acea mantră. Era unul dintre puținele lucruri cu care erau de acord și pe care niciunul dintre ei nu îl respecta totuși.

- Când Ray era mic, stăteam cu el pe marginea iazului, a spus Quinn în cele din urmă. Petrecea ore întregi prinzând cu mâinile goale mormoloci și broaște. În următoarea săptămână veneai tu și colectam împreună lucruri de prin pădure. Făceai niște terarii mici și frumoase. Au exista multe momente ca acelea în care mi-am dorit să fiu cu voi amândoi.

Dintr-un oarecare motiv, Sasha a simțit cum îi venea să plângă. Quinn și-a coborât privirea spre fața Sashei.

- Cred că mi-ar fi plăcut ca tu și Ray să vă cunoașteți. Voi doi sunteți diferiți în multe moduri, dar sunteți două jumătăți dintr-un întreg. Mă sperie puțin. Nu am voie să vreau ca jumătățile să se unească. Dar îmi doresc.

- Ce vrei să faci?

Mattie arăta periculos de mulțumită de sine, stând în mijlocul camerei lui Quinn îmbrăcată în maioul și în pantalonii scurți de pijama cu Pink Floyd.

Quinn s-a ridicat în pat.

- Vorbești despre luna viitoare? Despre august care vine?

- Toată lumea are o petrecere de logodnă. De ce te uiți așa la mine?

Mattie s-a apropiat și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe marginea patului ei.

– Cred că cea mai bună metodă este să ne implicăm pur și simplu, știi? De ce să lăsăm pe toată lumea să se pregătească pentru un an întreg? De ce să nu începem acum să rupem barierele? Să alungăm o parte din dramă. Și să avem parte de puțin antrenament înainte de nuntă?

Un lucru drăguț la Mattie era că avea tendința de a răspunde la propriile întrebări în cazul în care nu o făceai tu. Era bucuroasă să continue o conversație fără ajutorul tău.

– Aici, acasă?

– Da. Haide. Mă ajuți?

Quinn a dat pătura la o parte și și-a strâns picioarele sub ea.

– Ai întrebat-o pe Emma?

– Nu, vreau să fie o surpriză.

Quinn a privit-o cu seriozitate.

– Cred că este una dintre cele mai proaste idei pe care le-ai avut vreodată.

Mattie a zâmbit.

– Și asta spune ceva.

A sărit din pat și s-a dus să se uite în oglinda mesei de toaletă. Și-a înălțat capul și s-a strâmbat în oglindă înainte să se întoarcă.

– Bine, bine. Atunci le spunem. Nu îl cunoaștem atât de bine pe Jamie. Și nu vrem să-l speriem pentru totdeauna.

Lui Quinn nu i-a scăpat faptul că ea și Mattie tocmai deveniseră „noi” în acea acțiune curajoasă.

Mattie a făcut câțiva pași și s-a gândit.

– Vrem să-l speriem? Poate că vrem? se gândea ea. Nu. Dacă Emma nu l-a speriat de una singură, atunci poate că ar trebui să-l păstrăm. În orice caz, cred că-mi place. A deschis dulapul lui Quinn și a pășit înăuntru. Ei bine, mă bucur că am hotărât, a continuat Mattie din interiorul dulapului.

– Ce cauți acolo?

- Nimic. Nu ai nimic din ce vreau. A ieșit afară. În afară de spațiu de depozitare. Poți să o întrebi tu pe mama?

- Ce să o întreb?

- Sau să-i spui. Poți să-i spui mamei despre petrecere?

Quinn s-a așezat pe marginea patului ei.

- De ce?

- Pentru că pe tine nu te poate refuza.

- Sigur că poate.

- Ei bine, nu mă poate aproba pe mine.

- Și tata?

- Poți să-i spui și lui?

- Serios?

Mattie părea sfioasă, dar nu era sinceră. Era nesăbuită.

- Nu cred că vreau.

- Știu.

Mattie a lăsat-o pe Quinn să vadă, pentru prima dată, cât de mult își dorea ceea ce o rugase.

- Dar o vei face oricum?

Quinn a privit-o pe Mattie ieșind încrezătoare din camera ei, știind că sora ei va face ceea ce a rugat-o.

Mattie a vrut ca propunerea petrecerii să fie făcută de Quinn datorită însemnătății evenimentului. Pentru că și părinții ei vor trebui să înțeleagă acest lucru și, în acest fel, poate că nu ar fi refuzat.

- În luna august? Peste o lună? Vorbești serios?

Emma a privit în jurul ei ca să se asigure că nu o va prinde Francis vorbind la telefon în timp ce se afla la teigheaua patiseriei.

- Da. Avem suficient timp să organizăm petrecerea, iar ei n-or să aibă suficient timp să sape tranșeele și să pună explozibilele, a explicat Mattie.

Emma a clătinat din cap. Era ceva să-și imagineze ambii părinți stând în aceeași încăpere vara viitoare. Dar data petrecerii propusă de Mattie era mult prea aproape.

- Mama și tata nu vor fi niciodată de acord.
- Ba da. Îi va ruga Quinn. Ea nu le cere nimic niciodată.
- Quinn crede că este o idee bună?
- A spus că atât timp cât nu este nimeni surprins.
- Ar trebui să-l întreb pe Jamie cât mai repede. Părinții lui ar trebui să vină din Ohio.

- Întreabă-l.

Emma s-a gândit o clipă.

- Ascultă! Sunt flatăată și onorată că doriți să faceți asta. Dar... de ce vreți să faceți asta?

- Pentru că te iubim. Vrem să sărbătorim. Toată lumea face petrecere de logodnă.

- Nu cu familia noastră.

- Ei bine, poate că este timpul ca toți să cadă de acord. Poate că este timpul să lase de la ei și să pună copiii pe primul loc.

Emma a zâmbit trist.

- Matt, vorbești prosti și știi și tu asta.

- Dar nu ar trebui să fie! Asta este chestia!

Emma a râs și apoi a devenit serioasă iar.

- Nu știu.

- Iată un alt mod de a privi situația: dacă e să se întâmple ceva rău, mai bine să fie înainte de nuntă.

Aceasta era o afirmație care avea sens.

- Bine. Voi vorbi cu Jamie. Trebuie să închid.

- Îți amintești de un tip pe nume Jonathan Dawes?

Mattie intrase discret în biroul tatălui ei.

El stătea cu spatele la ea. Laptopul era deschis; un telefon se afla în mână lui, iar celălalt pe birou. O cască stătea lipită într-o ureche, un ziar în poală, o ceașcă de cafea la câțiva centimetri de cotul său. Două ecrane mari montate chiar deasupra nivelului ochilor afișau prețurile în schimbare ale mărfurilor, mai ales cu roșu.

Tatăl ei abia dacă o observase. Privirea lui se muta de la un ecran la altul. El lăsa întotdeauna deschisă ușa biroului, dar nimeni nu intra de obicei.

A fost nevoie de mult curaj ca să rostească întrebarea pentru prima oară. Nu se putea relaxa până nu-l întreba, dar nu voia cu adevărat să-l întrebe. De fapt, era ușurată că el nu-i acorda atenție. Nu voia ca el să-i acorde atenție. Ar fi o mare ușurare să se întoarcă și să iasă afară. Dar apoi cum avea să-și găsească liniștea?

Dintr-odată, el se uită la ea. Tăcerea ei îl distrăgea mereu, așa cum nu o făcea vocea ei.

– Matilda. Ai spus ceva?

Ea a tras de un fir care ieșise din tivul blugilor ei scurți.

– Nimic important. Eu doar...

– Ce?

Acum era curios. Odată ce devenea curios, erai blocat.

Putea inventa un lucru prostesc despre cardul ei de debit sau putea întreba din nou.

– Am întâlnit un tip la Black Horse. Era destul de familiar și mă întrebam dacă-l cunoști.

– Pe cine?

Ea a tras de fir până și-a făcut o linie adâncă de-a lungul palmei. Trebuia să o spună acum. Se simțea ca un specialist care dezamorsa bombe. Cleștele de tăiat pregătit, firele în mână.

– Mattie?

– Numele lui este Jonathan Dawes.

La naiba. Fața lui nu exprima nimic.

– Cred că... se pricepe la... surfing.

Vocea ei scădea cu fiecare cuvânt.

Cei care dezamorsează bombe nu știu întotdeauna imediat dacă au avut succes sau au eșuat. Ea nu știa. Nici măcar nu știa ce însemna succesul sau eșecul în acel caz. Și-a amintit de vechea politică a Emmei: „Nu-i pune tatei vreo întrebare decât dacă știi deja răspunsul“.

El și-a ridicat sprâncenele. Gura i s-a strâns puțin. Și-a dres vocea, dar nu a spus nimic.

– Cred că ne-a învățat să facem surf când eram mici. Îți amintești asta?

Trupul lui era nemișcat. Absolut. Ținea încă telefonul în mână. În spatele lui, prețurile mărfurilor continuau să scadă. Se gândea? Își amintea? Era distras? Era supărat pe ea?

– Nu.

– Nu-ți amintești de el?

– Nu.

– Nu-ți amintești de noi învățând să facem surf?

– Nu.

Se uita la ea? Oare era paranoică?

A smuls firul de la tivul pantalonilor scurți.

– Bine.

El s-a întors înapoi către ecrane, abia părând să se miște.

– Tată?

Nimic. Telefonul jos. Capul aplecat.

– Bine.

Acum știa ce fir să taie: pe cel care provoca explozia. Deși era teribil, poate că asta însemna succesul. Pentru că acum mai știa și că nu intrase acolo ca să repare ceva.

Postura lui era ciudată. Mattie nu știa ce să spună. El nu-i întorsese niciodată spatele. Simțea că trebuia să spună ceva, dar nu știa ce. Își simțea fața fierbinte și palmele îi erau umede, și își dorea să poată lipi firul înapoi și să deruleze detonația.

Ea era fata lui roz, bebelușul lui cu părul blond. Îi călărise umerii. I se urcase în cap. Nu se aflase niciodată în preajma lui fără să știe cum să se poarte. A ieșit din biroul lui.

– Închide ușa, te rog! a spus el.

Era vocea pe care o folosea cu cel care curăța piscina când lăsa mizerie la suprafață. Nu era vocea pe care o folosea cu ea.

A închis ușa, dar nu își putea face picioarele să se miște de lângă ea. A rămas acolo tremurând.

A auzit ceva rostogolindu-se și apoi prăbușindu-se. Ceva de sticlă. A pus mâna pe clanță și a ascultat în liniște. Putea simți cum respirau amândoi de fiecare parte a ușii, dar foarte îndepărtați. Inima îi bătea cu putere, dar nu îndrăznea să intre înapoi.

CUTII (ȘI CONSERVE)

Duminică după-amiază, Quinn i-a adus Myrnei Chapman o pungă de hârtie cu piersici galbene turtite. Îi plăcea să treacă pe acolo o dată sau de două ori pe săptămână după ce termina treaba la livada familiei Reese, aducându-i câte ceva din orice ofereau mai bun pomii în ziua respectivă.

Myrna lucrase ca babysitter pentru bunica lui Quinn, Hardy, și, mai târziu, cele două au devenit prietene. Aceasta locuia într-o casă în stil victorian de lângă drumul care trecea prin sat și odinioară avea cea mai frumoasă grădină din câte văzuse Quinn vreodată.

Când era mică și casa ei devenea prea zgomotoasă, Quinn se refugia acasă la Myrna. Myrna îi dădea biscuiți cu figurine din șah și ceai negru pentru adulți și o învăța despre flori.

Quinn era o pacoste când era mică, devenind din ce în ce mai studioasă pe măsură ce creștea, și un adevărat ajutor când a ajuns la vârsta de doisprezece ani. Într-un an, Myrna a câștigat detașat premiul satului pentru grădina ei, și a insistat să-l împartă cu Quinn la decernare.

- În august, Mattie vrea să organizeze acasă o petrecere de logodnă pentru Emma și Jamie, a anunțat Quinn, tăind două piersici și punându-le într-un bol aflat în mijlocul mesei mici de bucătărie a Myrnei. Eu am primit sarcina de a-mi invita părinții.

Myrna părea amuzată.

– Și ce au spus?

Quinn s-a așezat vizavi de ea.

– Amândoi au spus „poate“, dar vor accepta amândoi.

– De unde știi?

– Pentru că Mattie a hotărât să continuăm oricum și părinții lui Jamie au fost de acord să vină tocmai din Ohio. Jamie este angajatul vedetă al tatălui meu. Tata trebuie să se afle acolo să întâmpine familia Hurn ca tată, șef și gazdă. Și odată ce tata și Evie vor fi de acord să se afle acolo, atunci și mama trebuie să o facă. Nu-i va plăcea, dar o cunoști. Trebuie să reprezinte partea ei. Nu ar suporta ca tata să se comporte ca și cum ar fi petrecerea lui, și casa lui, și fiica lui.

Myrna a dat din cap.

– Ai dreptate.

– Ca întotdeauna, a spus Quinn.

Myrna s-a întins după o bucată de piersică pe care a apucat-o cu degetele ei răsucite și groase la articulații. Plăcerea ei era pură când a gustat din fruct.

– Vei veni? a întrebat Quinn.

– Bineînțeles, a spus Myrna.

Trecuseră mulți ani de când Myrna fusese ultima dată invitată în casa lor. Pe atunci casa era încă prezidată de bunica Hardy, iar aceasta nu privea cu ochi buni faptul că Myrna divorțase. Douăzeci de ani mai târziu, bunica Hardy a divorțat și ea, s-a recăsătorit și s-a mutat în Oyster Bay, spunând lucruri ca: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am așteptat atât de mult?“

– Nu mi-am văzut niciodată părinții stând în aceeași încăpere, a spus Quinn. Nu, din câte-mi amintesc.

– Eu i-am văzut.

– Cum erau?

Myrna și-a înclinat capul, încercând să își amintească.

– E greu de spus. Bunicul tău era beat și se purta ca un bădăran – cred că menajera arsesse friptura. A venit repede o mașină de la

departamentul de pompieri voluntari pentru că se declanșase alarma, iar părinții tăi încercau să o liniștească pe Emma.

Quinn a zâmbit.

– Nu erau ei problema mamei.

Myrna a zâmbit.

– Este ceva ereditar.

Timp de câteva momente au savurat în tăcere piersicile.

– Cred că voi face un tort ornat cu flori pentru petrecere, a spus Quinn.

– Minunat. Încă mai am garofițe și limba-mielului. Sunt minunate într-un tort.

Pe măsură ce Myrna a îmbătrânit, grădina ei a devenit mai mică și mai aproape de ușa de la bucătărie, în acest moment fiind un petic de plante perene rezistente care îmbrățișau peretele din spate al casei.

La început, Quinn a fost afectată de acest proces de diminuare.

– Aș putea să o îngrijesc eu pentru tine, se oferise ea cu ardoare, aproape plângând. Toată grădina.

Myrna a fost impresionată de oferta ei, dar fermă.

– O grădină ar trebui să reflecte ceea ce poți și vrei să faci.

În timp ce Quinn se întorcea acasă de la Myrna, îi trecu prin minte faptul că spusese ceva ce nu era complet adevărat. Când avea unsprezece ani, contractase o boală misterioasă care a durat câteva zile. La un moment dat, febra urcase atât de mult, încât au dus-o la spital. La anumite intervale își pierde cunoștința, avea halucinații și visa, ceea ce i se părea o binecuvântare, pentru că, pur și simplu, ura sunetele și mirosurile aceluia loc.

Și-a amintit că s-a trezit în salonul întunecat al spitalului. S-a uitat pe hol prin ușa deschisă și a crezut că și-a zărit părinții în cadrul ușii, cu capetele plecate și vorbind în șoaptă. Se poate să fi avut halucinații, dar i s-a părut că-l vede pe tatăl ei întinzându-se după mâna mamei ei și strângând-o pentru o clipă, înainte ca ei să se întoarcă și să pornească în direcții diferite.

Violet era drăguță. Lui Ray îi plăcea chestia strălucitoare de pe pleoapele ei. Nu îl deranja nici modul în care genunchiul ei îl tot atinge pe al lui pe sub masă. Dar ura cu adevărat acea întrebare.

– Nimic. De ce?

Violet și-a dat părul după urechi. A amestecat în cafeaua cu gheață.

– Pari foarte distras.

Era adevărat. Era atât de distras, încât i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze că ea tocmai îl acuzase că era distras.

– Da. Poate. Nu știu.

Nu era adevărat în totalitate. Nu știa, dar avea o idee destul de bună. Făcea comparația între o fată pe care a atins-o aproape peste tot – cu care era împreună de doi ani de zile – și o fată pe care o întâlnise mai puțin de cinci minute la sfârșitul unei petreceri.

Cu Violet era întotdeauna relaxat, dar nu foarte intim. Dar ea era dornică și mereu prin preajmă. În același timp, accesul la cealaltă fată îi era complet interzis.

Le cunoștea în moduri complet diferite. Pe Violet o cunoștea la exterior – cum arăta și cum se îmbrăca și cum o simțea atunci când o atinge. Și deși abia o văzuse (să nu mai pomenim de atingere) pe cealaltă fată, o cunoștea doar din ceea ce făcuse, și scria, și citea, și născocea.

Era un defect de caracter, îi spusese tatăl lui odată, să preferi ceea ce nu ai în locul a ceea ce ai. Să preferi ceea ce nu poți avea în locul a ceea ce poți avea.

Dar oare ea l-ar întreba atât de des la ce se gândește?

El s-a ridicat. Și-a luat de pe masă paharul de cafea mult prea scump, așa cum erau toate în Hamptons.

– Trebuie să fiu la serviciu peste câteva minute, i-a spus.

Și Violet s-a ridicat. În timp ce se îndreptau către ușă, ea s-a întors spre el. L-a sărutat pe obraz și el a simțit un miros de flori.

– Mergi la Frasier în seara asta?

Violet mirosea diferit de fiecare dată. Întotdeauna bine, și intens, și femeiesc, precum raionul cu produse cosmetice, dar nici-odată la fel.

Ajunși afară pe trotuar, ea îl privea nerăbdătoare.

– La Frasier? Nu, i-am spus deja că nu pot să ajung.

Frasier era un prieten vechi din Wainscott. Ray era bucuros să meargă împreună cu el la surfing sau la pescuit, dar nu-i putea suferi petrecerile. Diseară sunt acasă. Cină în familie.

– Atunci în oraș?

– Da. Ne vedem săptămâna viitoare, presupun.

– Aș putea rămâne la tine într-o seară.

– Bine, a spus el.

– Este plictisitor aici fără tine.

Știa că Violet se plictisea repede. A sărutat-o și s-a întors să meargă către Black Horse, bucuros să-și elibereze gândurile din calea oricui voia să ajungă până la ele.

Oare ea s-ar plictisi repede?

Dintr-un oarecare motiv, s-a gândit la orașul din Lego. Nu și-o putea imagina pe Violet, nu pe Violet din școala gimnazială sau pe oricare Violet, lucrând timp de cinci luni la un oraș din Lego cu șase parcuri, fără școală și chiar fără magazine.

A văzut-o cu adevărat în cele câteva minute de limpezime, înainte să știe că ea era ea. De fapt, devenise neclar chiar în noaptea aceea când încerca să adoarmă, din cauza suprapunerii de amintiri și așteptări. Nu avea nicio problemă să-și imagineze chipul lui Violet.

A avut cele câteva minute de limpezime înainte să știe că ea era ea, atunci când a văzut-o cu adevărat. Acela era momentul pe care tot încerca să-l readucă în minte, privirile întâlnite pe holul din fața bucătăriei. Aceea a fost partea care s-a transformat într-o ciudățenie, în rușine și emoție.

A avut destulă claritate cât să știe că o considera frumoasă.

La fel de frumoasă ca Violet. Mai frumoasă. Poate că alți tipi l-ar contrazice. Violet era înaltă și plină de farmec și întorcea multe capete.

De ce făcea asta?

A intrat în Black Horse pe ușa din spate. S-a întâlnit cu Julio și s-a dus să lucreze în magazie. A început să descarce cutiile de spaghetti italiene de lux și să le așeze pe rafturi.

S-a uitat pe culoarul din spatele ultimului rând de rafturi căutând mai multe cutii. În schimb, a găsit o redare fără cusur a celor trei piramide din Giza făcute din conserve și cutii.

A zâmbit. S-a sprijinit pe ușa veche de evacuare. Inima îi era plină. A continuat să petreacă următoarea oră stivind conserve mici de pastă de tomate în forma Marelui Sfinx.

Nu, ea nu s-ar plictisi repede. Iar el avea un defect de caracter.

Întrebarea zilei pentru Micul Ray:

Te-a dus Quinn vreodată să vezi narvalii de la acvariul din Coney Island?

Marea Sasha

MS,

Da! Iubea și ura locul acela. A plâns din cauza bătrânei morse. „Poate vedea oceanul din bazinul ei!” Așa că am plâns și eu, firește.

Obişnuia să te ducă sub balena albastră de la Muzeul de Istorie Naturală?

MR

MR,

De multe ori. Avea câte o poveste pentru fiecare dioramă submarină înfricoșătoare. A fost singura din familie care m-a dus undeva.

Dacă nu era Quinn, aş fi ajuns precum Cameron Reese.

MS

Te rog.

– Crezi că este posibil ca mama să fi avut o aventură când era căsătorită cu tata, a întrebat Mattie într-un moment în care Quinn se lupta cu buruienile înrădăcinate adânc într-un strat de dovleci de vară.

Mattie a decis să o încarce pe Quinn cu acest subiect. Știa că ea va lua asupra sa o mare parte a greutății și asta era foarte bine pentru că se săturase să o facă singură.

Quinn s-a ridicat.

– De ce întrebi?

Nu părea nici surprinsă și nici avidă de informații, așa cum ar fi putut fi alte persoane.

– Pentru că mă tot gândesc la asta. Mai știi tipul acela de la Black Horse despre care ți-am spus?

– Îhî.

Se întoarse la buruieni.

– Am întrebat-o pe mama despre el și ea m-a ignorat complet. Nu m-a mai privit în ochi de atunci.

– Ce a spus?

– Nimic remarcabil. A spus că era un surfer. A învățat-o pe ea și puțin și pe noi. Știam toate astea. Dar mă refer la felul în care m-a privit și cum a reacționat.

– Aha!

Mattie a tras aer în piept.

– Și apoi l-am întrebat pe tata. Mattie s-a uitat brusc la unghiile sale. A fost foarte ciudat, Quinn. Abia dacă a spus ceva. A fost tăcut, dar rece. Nu l-am văzut niciodată să se comporte așa.

Quinn a încuviințat din cap, dar expresia ei, chiar și din profil, trăda suferință.

– Era duminică după-amiază și el era în birou. După ce l-am întrebat, mi-a spus să închid ușa și imediat după aceea am auzit ceva spărgându-se. Mattie simțea cum începea să tremure povestind. Ce crezi că înseamnă asta?

– A căzut ceva.

Mattie a expirat.

– Quinn.

– Vrei să știi ce înseamnă?

– Nu știu dacă vreau, dar continuă să mă agaseze și se pare că nu pot renunța la gândul acesta. Și-a pocnit toate degetele. Și-a închis ochii. Niciuna dintre noi nu știe ce s-a întâmplat. Tu nu ai vrea să știi?

– Ei nu vor ca noi să știm.

– Evident că nu vor. De ce nu? Ce s-a întâmplat? Mattie se simțea iritată și nu-i mai păsa de consecințe, chiar dacă atitudinea ei îi făcea mai mult un deserviciu lui Quinn. Nici măcar acest lucru nu părea să o oprească. Tu nu ești curioasă?

Quinn și-a șters noroiul de pe pantaloni.

– Nu cred că există vreo informație care să schimbe lucrurile pe care le știm a fi adevărate, a spus ea încet.

Mattie abia dacă mai asculta.

– Alți oameni divorțează pe cale amiabilă. Rămân prieteni. Iau cina împreună. Sunt împreună de sărbători, pleacă în vacanțe. Cunosc mulți oameni de genul acesta. Părinții noștri nu au mai stat de aproape douăzeci de ani la o distanță de treizeci de metri unul de celălalt. *Ce s-a întâmplat cu ei?* Și de ce nu ne pot spune?

– Vor să ne protejeze.

– De ce anume? Poate vor să se protejeze pe ei. Poate că este singurul lucru asupra căruia au căzut de acord.

– Nu crezi că și asta spune ceva?

– Când eram copii, poate. Dar la un moment dat nu vor mai fi ei cei care decid.

În cele din urmă, ochii mari ai lui Quinn s-au întors către ea privind-o intens.

– Te rog să ai grijă, Matt.

Nu, nu va face asta. Va trece peste orice, va sta la pândă și va cerceta.

– Poate voi decide eu. Și poate și Jonathan Dawes va avea șansa să decidă.

UN NOU MOTIV DE ÎNGRIJORARE

Sasha a petrecut două zile încercând să se gândească despre ce i-ar putea scrie lui Ray, și apoi a văzut sfînxul din spatele ultimelor rafturi din depozitul magazinului alături de piramidele ei și aproape că a plâns.

Aproape a plâns pentru că aprecia gestul lui. Un val de emoții i-a copleșit inima și i-a umplut ochii de lacrimi. Era ciudat.

Și, odată cu aceste emoții noi în inima ei s-au trezit și emoții mai vechi, care-i aminteau de orașul de Lego, de *Să ucizi o pasăre cântătoare*, și emoții legate de animalele mici din plastic. Era vorba de nostalgie, dar și de ceva nou și important: esența vechiului ei Ray și confuzia creată de Ray cel necunoscut pe care-l întâlnise în fața blocului Samanthei Rubin. În fața ei se afla o frumoasă redare a aproape întregii Gize făcute din conserve și cutii, întinzându-se de-a lungul culoarului slab luminat, din spatele ultimelor rafturi, care ducea către ușa de incendiu defectă.

Readusese la viață o veche versiune a ei de care îi fusese dor și despre care nu știuse că dispăruse. Apoi a apărut Francis de după rafturi și a găsit-o acolo.

– Ce naiba e asta?

Ea a respirat adânc. La naiba! A memorat cu privirea ultimele momente ale orașului Giza făcut din conserve și cutii.

– Alea sunt piramide?

– Da.

– Tu ai făcut asta?

Ea nu-și putea da seama ce exprima tonul folosit de el. Dacă Francis era impresionat măcar puțin, ea voia să-l includă și pe Ray, dar dacă era enervat, nu ar fi făcut-o.

– Ăăă...

– Te-am plătit ca să faci un loc de joacă din mărfuri uscate?

Ea a încercat să pară contrariată și nu doar la exterior.

– Îmi pare rău. Am avut puțin timp liber după ce am terminat livrările de dimineață și restocarea. M-am gândit că poate folosim imaginile pe rețelele de socializare.

Era o prostie fără margini, dar Francis vorbea la fel de mult despre valoarea rețelelor de socializare cât o făcea despre masterul său.

Își dădea seama că el începea să muște momeala.

– Adică am putea posta pe Facebook.

– Sigur. Poate facem și un cont de Instagram.

– Bine, a încuviințat el cu sprâncenele ridicate. Bine gândit. Știi, de aceea îmi place să vă angajez pe voi, copii.

– Și Ray a contribuit. El chiar merită să fie laudat. A zâmbit. Nu se putea abține să nu se simtă mândră.

– Tu ești Ray.

– Mă refer la celălalt Ray.

Acum știa exact despre ce avea să-i scrie lui Ray de îndată ce pleca de la serviciu. Inima a început să-i bată în mod irațional. Degetele o furnicau la acel gând.

– A făcut și el?

– Da.

El a râs.

– Și eu care-mi imaginam că Ray este adult. Adică i-am văzut iubita aceea superbă care vine să-l ia în fiecare zi după ce i se termină tura.

Sasha a simțit un nod în gât. Inima continua să-i bată, dar ritmul se schimbase. Zâmbetul îi atârna nesigur pe față, apoi a dispărut.

Triumful ei dispăruse. Nu mai putea să vorbească. Se simțea puțin amețită. N-ar fi crezut că Francis avea puterea să o rănească, dar existau atât de multe lucruri care o făceau să se simtă prost în cele spuse de el, încât abia putea să aleagă care dintre ele era mai dureros.

Ray era un adult. Ea era o copilă. Ray avea o iubită. Iubita lui era superbă. Iubita lui era devotată. De fapt, Sasha nu o văzuse pe iubita superbă. Deloc. Nici măcar nu și-o imaginase. Sasha nu avea pe nimeni, superb sau altfel, care să o aștepte după terminarea turei. În nicio zi.

Acum se uita la nenorocitele de piramide din conserve și se simțea ca o proastă. Oare Ray făcuse mișto de ea adăugând sfinxul?

Francis s-a întors să plece.

– Este drăguț. A arătat către amplasament. Serios. Ai făcut deja fotografii?

Sasha se simțea rănită, dar încerca din răspuț să se ascundă.

– Nu. Voi face.

– Bun. Apoi dăruie totul și pune toate lucrurile la locul lor.

Ea a încuviințat, nefericită.

– În seara asta.

– Cred că ar trebui să sunăm înainte să mergem la Lexi, a sugerat Jamie.

Acum că părinții lui Jamie au fost de acord să zboare spre est pentru petrecerea de logodnă, el și Emma au decis că ar fi bine să-i sune și să organizeze o prezentare preliminară înainte de învălmășeala din august.

Emma și-a apăsât telefonul de ureche ca să poată auzi mai bine.

– Poți pleca mai devreme de la serviciu?

– Am să încerc. Mă voi întoarce la birou după cină dacă va fi nevoie.

Vocea lui suna ferm. Ea își dorea să-l vadă ca să-i poată citi starea de spirit.

– Hai să ne vedem la mine acasă la șase.

– Așa devreme?

Ea știa că el nu pleca niciodată de la birou înainte de ora opt într-o zi de lucru.

– Da. Așa cred.

Au ajuns în fața blocului lui Jamie din Long Island city în același timp. A sărutat-o cu pasiune, dar fața lui exprima neliniște. S-a legănat de pe un picior pe altul pe tot parcursul urcării cu liftul.

– Este doar un apel telefonic, a spus ea. Părinții tăi sunt mai degajați, nu-i așa?

El a ridicat din umeri.

– Nu știu. Ai cui părinți sunt cu adevărat degajați?

Ea a încercat să înțeleagă. Jamie nu vorbea mult despre familia lui. Părinții lui erau căsătoriți. Avea o soră de cincisprezece ani care era foarte precocă. Tatăl lui lucra în domeniul vânzărilor pentru o companie de chimicale. Locuiau într-o casă drăguță, într-o suburbie cochetă și aveau un garaj deschis.

Oare grijile lui erau legate de ea? Emma se mai gândise la asta înainte.

– Nu-și vor da seama că sunt indiană prin telefon, a spus ea în timp ce el a deschis ușa micului său apartament.

El s-a uitat îngrozit.

– Ce vrei să spui?

– Îmi făceam griji că atunci când mă vor cunoaște, ar putea fi surprinși că nu sunt puțin mai... albă.

El a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere.

– O, Em, ești perfectă! Nu-mi place că-ți faci griji despre asta. I-a dat drumul. În orice caz, le-am spus tot despre tine – cred că am folosit descrierea ta: jumătate bengaleză, jumătate hippy. L-au întâlnit o dată pe tatăl tău pentru o zecime de secundă când au venit să vadă biroul anul trecut.

Deci nu era asta.

– Îi sun, a spus el.

Toți cei trei membri ai familiei Hurn erau acasă. Au vorbit extrem de afectuos, politicos, și i-au felicitat ușor stângaci. Mama lui Jamie era foarte entuziasmată de șampania trimisă de Robert.

– Sunt emoționată că veniți cu toții pentru petrecerea de logodnă, a spus Emma la sfârșit. Abia aștept să vă cunosc.

– Vezi, nu a fost atât de rău, a continuat ea după ce au spus cu toții cât de mult așteptau să vină și apoi au închis.

Jamie a încuviințat din cap.

– Cu toții au părut grozavi de fapt.

Jamie parcă a vrut să spună ceva, dar s-a abținut.

– Uneori, e mai ușor să vorbești cu mama decât cu ceilalți, a spus el.

– Ei bine, conversația cu ea a fost foarte lejeră, în comparație cu cea pe care am avut-o cu Lila.

Mattie era singura persoană aflată prin preajmă, așa că pe Mattie trebuia să o întrebe Sasha. Nu era ideal, dar trebuia să o facă.

– Cine este fata superbă care îl așteaptă pe Ray în fiecare seară după terminarea turei?

Nu era treaba Sashei și nici relevant în mod obiectiv pentru niciunul dintre aspectele vieții ei, dar trebuia să știe.

Așezată pe un șezlong de lângă piscină, Mattie își dădea cu oja unghiile de la picioare. Era atât de distrasă, încât Sasha spera să poată scoate informația pe care o voia precum un chirurg grăbit, fără prea multă curiozitate și fără critici.

– Te referi la Violet?

La naiba. Trebuia să aibă un nume mișto ca Violet.

– Nu știu. Oare? Au existat mai multe fete?

– Presupun că te referi la Violet. Își face mereu apariția. Nu știu cât de superbă este. Mattie s-a gândit. Da, poate că este. O cunoști, sau ceva de genul ăsta?

– Patronul Francis mi-a spus despre ea.

Mattie și-a dat ochii peste cap.

– Francis este libidinos. Cât are, treizeci de ani? Violet este la *liceu*.

Sasha începea să se întrebe ce se întâmpla cu ea. De ce era surprinsă că exista o Violet? Bineînțeles că exista o Violet. De ce se simțea trădată? Era nebună? Ce fel de idei născocea? Și totuși, gura i s-a deschis din nou.

– Sunt într-o relație serioasă?

Mattie era ocupată cu ștergerea unei unghii date prost și nu părea să o judece pentru că întreba. Măcar atât.

– Serioasă? Sunt copii, a spus Mattie ca și cum ea era un adult. Este greu să folosesc cuvântul „serios” și „Violet” în aceeași propoziție.

Sasha era fericită să audă asta.

– Așa este?

Tânjea după mai mult.

– Violet a stat pe lângă Ray încă de când erau în școala gimnazială. Ea merge la Nighthingale, cred, unde nu a călcat vreodată vreun băiat, așa că Ray este ca rinocerul alb. Știi la ce mă refer. Ea este genul clasic de copil alintat din East Hampton care-și petrece timpul pe Main Street, dată cu o tonă de machiaj și încercând să zărească vedete. Mattie a ridicat din sprânceană de parcă ar fi fost o judecătoare de la Curtea Supremă.

Satisfacția acelei discuții a fost de scurtă durată. Acum, Sasha trecuse la următorul motiv de îngrijorare. Oare Ray era așa? Oare era adevărat că îi plăcea genul acela de fete? Asta nu se potrivea cu ceea ce își imaginase ea. Dar, din nou, când venea vorba despre Ray, aproape tot ceea ce știa despre el era din imaginație.

– Și lui Ray îi place asta?

Nici măcar nu a mai încercat să se oprească din întrebat.

Mattie agita sticla cu lac de unghii.

– Nu știu cât de mult îi place lui Ray de ea și nici cât de mult are de tras Ray cu ea.

Asta nu suna foarte romantic, nu-i așa?

– Emma o numește „Doar Violet”.

– De ce? a întrebat Sasha, poate puțin prea aprinsă.

– Pentru că de fiecare dată când apare la noi acasă, spunem cu toții „A, e doar Violet”.

Sasha a râs. Se întreba dacă în afara creierului ei sunase la fel de diabolic precum sunase în interior.

Mattie a terminat cel de-al doilea și ultimul rând de oă de pe cel de-al doilea și ultim deget roz și, în cele din urmă, a întrebat inevitabilul.

– Oricum, ce importanță are pentru tine?

CÂND AFLI MAI MULT DECÂT ÎȚI DOREȘTI

Eu încă mai fac surfing în fiecare sâmbătă la Ditch Plains.

Știa el că Mattie urma să vină acolo?

La vremea aceea i s-a părut o informație ridicolă și irelevantă. Și totuși a ținut-o minte. Și iat-o acum, conducând Honda murdară a lui Adam către Ditch Plains, devreme, într-o sâmbătă.

Mama lui Mattie nu voia să vorbească. Tatăl ei nu voia în mod sigur să vorbească, dar ceva îi spunea că Jonathan Dawes va fi bucuros să o facă.

Prosopul și cartea erau doar niște elemente de recuzită când a început să pășească pe nisip. Plaja se afla la doar câțiva kilometri distanță de Georgica, dar aparținea unei lumi mai sălbatice. Țărmul era lung și neregulat, fiind deja ocupat de surferi. Înălțimea stâncilor și viteza vântului îi confereau o atracție de capăt al pământului. Jonathan Dawes trebuie să fi venit în lumea lor, la apa liniștită a iazului Georgica, atunci când le învăța pe fete să își mențină echilibrul pe placa de surf.

Localnicii care se ocupau cu administrarea acelei plaje, renumiți pentru capriciozitatea lor, îi dădeau emoții lui Mattie și o făceau să se simtă ușor nesigură în timp ce pășea către apă. Dacă nu ai mai făcut surfing aici de un deceniu sau două, dacă nu te puteai urca singur pe o placă, atunci nu erai bine-venit. Și totuși, a observat mai multe încuviințări din cap decât priviri urâte. Poate că fetele

blonde în bikini aveau trecere aici, exact cum se întâmpla în cele mai multe cazuri.

L-a recunoscut din spate de la o distanță de câteva sute de metri. Purta pantaloni de neopren care erau atât de decolorați încât ar fi putut fi aceeași pereche din fotografia de acum șaptesprezece ani. Părul lui avea o textură ca de paie de la atâția ani de sare și soare. Ținea în mână o respectabilă placă extrem de uzată și stătea alături de alți doi surferi.

Într-un mod ciudat, Mattie se simțea impresionată. O impresi-
ona cât de bine arăta, cât de relaxat părea trupul lui. Cât de mult
aparținea exact acestui loc. Și cum se mai găsea în el o parte din
vremurile acelea vechi ale copilăriei, pe când tot ce mai era de atunci
nu rămăsese la fel.

Dacă și ea îi aparținea într-un fel? Acesta era un gând amețitor
și trădător.

Când s-a întors și a văzut-o, ea a rămas nemișcată acolo, ținân-
du-și strâns cartea și prosopul. El și-a înclinat capul, după care a
zâmbit și a venit către ea.

Mattie era aproape surprinsă că o observase. Uitase că era vizi-
bilă și făcea parte din peisaj. Îi dăduse impresia că îl privea printr-un
ecran, cu o pereche de ochi abstracți, urmărindu-l în mediul său
natural. Uitase că venise aici să interacționeze. Nu mai era sigură
că își dorea asta.

Ceva s-a declanșat în momentul în care Jonathan a pășit către
ea. Poate din cauza luminii soarelui, a umbrelor și a aspectului său
întrebător. Mattie a înțeles că făcea o alegere.

Oare asta voia?

Cu certitudine, asta și-a dorit. Nu ajunsese acolo din întâmplare.

El s-a apropiat și și-a întins mâinile să-i ofere o îmbrățișare.
Simțindu-se din ce în ce mai ciudat, Mattie a început să-și strângă
lucrurile. Jonathan, fără vreo urmă de ezitare, a îmbrățișat-o
cumva printre ele.

– Mă bucur să te văd, Mattie. Speram să vii.

Asta a speriat-o. A început să rememoreze lucrurile pe care i le spusese el și lucrurile pe care le spusese ea. Ea era o altă copilă idiota din Hamptons care lucra la Black Horse. Ce anume spera el?

„Semăn cu mama mea.“ De aceea o privea așa. S-a reorientat de la acea idee.

– Voiam să vă întreb ceva, a spus ea cu îndrăzneală.

Jonathan a încuviințat, de parcă și el se aștepta la asta.

Acum că se afla aici, nu știa cum să procedeze.

Era supărată pe mama ei? Voia să o prindă? Să dovedească ceva? Ce ar fi rezolvat cu asta?

Nimic. Și totuși nu voia să renunțe.

– Ai... s-a întrerupt.

El nu a părut că vrea să o grăbească.

– Tu și mama mea...

El și-a înclinat capul din nou. Nu părea deloc agitat, cel puțin nu în modul în care era ea agitată.

– ...ați fost implicați în ceva?

Nu arăta surprins sau supărat. Nu a spus nimic.

Dar ea voia deja să se retragă.

– Știi că nu este treaba mea să pun întrebări personale. Nu mă cunoașteți.

La asta el a râs.

– Ce este? a spus ea, increzătoare dar totodată jenată.

– Ai dreptate. Nu te cunosc.

Mattie își dădea seama că el voia să o calmeze. A râs din nou, mai puțin voios de data aceasta.

– Aproape simt că te cunosc.

I-a prins privirea pentru mai puțin de o secundă. Ea fusese cea care întorsese privirea, sau el?

– Pentru că semăn cu mama mea.

El a ridicat din umeri.

– Semenii.

– Toată lumea spune asta.

El a încuviințat.

– Așa este. Îmi imaginez.

Mattie a încercat să se adune.

– O cunoșteți bine pe vremea aceea?

– Da, am fost destul de apropiați pentru o perioadă de timp.

Jonathan era ciudat de liniștit.

A așteptat ca el să spună mai multe, dar nu a făcut-o.

– Avem câteva fotografii. Cu dumneavoastră. De atunci.

El nu arăta nemulțumit sau speriat, așa cum fusese Lila.

– Și eu am câteva, a spus el.

Fusese îndrăgostit de mama ei. Devenea din ce în ce mai sigură de asta.

El a mers puțin mai sus pe plajă și s-a așezat acolo. I-a făcut semn să i se alăture. Au rămas tăcuți o vreme.

– Ai întrebat-o pe mama ta despre asta?

– Am încercat. Nu a vrut să vorbească.

Mattie a pufnit puțin.

– La auzul numelui dumneavoastră, s-a închis în ea. M-a cam evitat de atunci.

El privea melancolic, dar nu părea trist.

– A fost o perioadă complicată. Probabil că știi asta.

– Vă referiți la divorț?

Pentru prima dată, chipul lui a fost brăzdat de o privire care îl pune în dificultate. A oftat din nou.

– Cu tot respectul, dar în acest caz o să țin cont de părerea mamei tale.

El era motivul divorțului? Oare răspunsul era atât de evident? Mama ei îl înșelase pe tatăl ei, iar acesta o dăduse afară? Era atât de simplu?

Jonathan își trecea mâinile prin nisipul din jurul lui.

– Sunt încântat să te văd aici, Mattie. Chiar mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Dacă vei dori vreodată să te apuci de surfing, te

rog să nu îți cauți un instructor în altă parte. Sunt disponibil aproape la orice oră și tarifele mele sunt destul de rezonabile.

I-a zâmbit.

Mattie s-a gândit că el probabil glumea la partea cu tarifele.

– Dar dacă mama ta nu vrea să-ți vorbească despre ce s-a întâmplat, atunci nu mă simt confortabil să vorbesc nici eu.

Despre ce s-a întâmplat. Deci a exista ceva. El nu nega acel lucru.

– Despre tine și mama? a întrebat ea, așteptând să mai afle ceva.

Vocea lui era mai puțin sigură, mult mai cumpătată când a vorbit din nou.

– Despre mine și ea. Și despre tine.

– Despre *mine*? S-a retras indignată fără măcar să se gândească.

Ce legătură are cu mine?

Își dorea să se fi oprit, mai ales după ce s-a gândit de foarte multe ori după aceea. Probabil că avea să simtă această amintire ca pe o lovitură în gât pentru tot restul vieții.

S-a retras fără să asculte sau să înțeleagă din cauza vechiului catehism al copilului-divorțului: *Nu are nimic de-a face cu tine. Să nu te învinovățești niciodată pentru ce s-a întâmplat.* Auzise asta de la fiecare adult întâlnit – chiar și de la necunoscuți virtuali –, și-o recitase chiar și ea în mii de ocazii diferite. Era un reflex în creierul ei de copil. Îi pâlpâia dinaintea ochilor și o orbea de la ceea ce trebuia de fapt să vadă.

El nu a răspuns. Părea că nu putea s-o facă, iar acest lucru îi oferea ei un interval de timp, amețitor și dureros, în care să se gândească.

Și despre tine. Nu putea să-i permită acelui gând să pătrundă. Dar a pătruns oricum, cu mici lovituri ascuțite, fiecare dintre acestea rănind și dezorientând.

Era doar un copil pe atunci. Loviturile au devenit mai încete, mai surde, mai zdrobitoare. Ce ar fi putut face un copil? *Trăsnete.* În afară de un lucru notoriu pe care-l putea face un copil ca să destrame o căsnicie.

Dar nu putea fi ea. Nu putea fi ea acel copil. S-a trezit privind în jos. Când s-a uitat înapoi la fața lui, a văzut un disconfort intens. El credea că ea știa. Sau că bănuia, cel puțin. El credea că pentru asta venise să cerceteze. Dintr-odată, lui Mattie îi păru rău pentru Jonathan, dar mai rău îi părea că deschisese acea rană veche.

El a presat tare nisipul, cu ambele mâini. S-a uitat la ea și le-a scuturat în același timp.

– Îmi pare rău, Mattie. Părea necăjit. Trebuie să vorbești cu mama ta.

* * *

În mai multe rânduri, când Evie pleca devreme la Wainscott în weekend, Robert dispunea ca serviciul de mașini al firmei să-l ducă acolo ca să poată lucra. De obicei, Sasha mergea cu mama ei, dar din când în când mergea cu tatăl ei.

Era o conversație pe care Sasha o auzise înainte, purtată de pe bancheta din spate a unei mașini negre, poate un Mercedes sau o limuzină. Astăzi era un Suburban. Tatăl ei butona telefonul. Și mai era șoferul, de obicei politicos și bine intenționat:

– Dacă îmi permiteți să vă întreb, de unde sunteți, domnule?

Robert a ridicat privirea, deja nerăbdător.

– Canada. Dincolo de Toronto.

Înapoi la telefonul lui.

– Și înainte de asta? Familia dumneavoastră?

Când se întâmplă asta, cu toții știu ce vrea să spună șoferul. El însuși este indian, sau pakistanez, sau asiatic din sud-est. Vede potențialul unei înrudiri. „Nu sunteți unul dintre ei“, se gândește șoferul, poate cu puțină mândrie. „Sunteți unul dintre noi, nu-i așa? Cine sunteți cu adevărat?“

Tatăl ei nu ar permite asta.

– Din sudul Ontario. Asta e tot. Nu e cazul să mai întrebați.

Fără excepție, șoferul se uita sceptic, poate chiar rănit. Poate se uita în ochii bengalezi ai Sashei ca să ceară ajutor. Dacă da, ea îi arunca o privire compătimitoare amestecată cu un avertisment.

Ea era mereu tentată să spună mai mult: Tatăl meu este din Bangladesh. Se vede, nu-i așa? Cel puțin, mama lui biologică era. El nu vorbește niciodată despre asta, dar ei i s-a întâmplat ceva îngrozitor în războiul din '71. Este un copil conceput în timpul războiului, dar nu o va spune niciodată. A fost trimis în Canada la vârsta de doi ani pentru a fi crescut de doi părinți albi. Acum este înalt pentru că ei l-au hrănit cu lapte.

Tatăl ei crescuse patinând pe patinoare făcute în grădinile caselor, la fel ca toți ceilalți copii din Ontario. Din câte a putut deduce Sasha, el nu a fost neapărat afectat de faptul că arăta diferit față de ceilalți copii – era vizibil că aparținea unei alte rase. Nu era sfidător în privința asta. Nu era foarte interesat de subiect.

– Îmi place să îmi ocup timpul cu lucruri din care pot face ceva, i-a spus el odată.

De fiecare dată când îl auzea spunând asta realiza că tatăl ei este un canadian veritabil. Avea cei mai buni părinți din lume. Îți putea cânta toate cele patru strofe ale cântecului „O, Canada!” și o duzină de imnuri anglicane înainte să-ți spună că a fost copilul nedorit al unei tinere victime a unui viol, născut într-o tabără de refugiați din Bangladesh. A jucat hochei pe gheață la Princeton: Este fondatorul companiei Califax Capital. Are patru fete frumoase. Asta era tot ce trebuia știut despre el.

Tatăl ei se întorsese să dea ordine la telefon. Nimeni, nici măcar străinii nu puteau spune nimic despre el la telefon.

Quinn a trecut de zeci de ori pe lângă atelierul de tatuaje și piercing Body Arts din Hampton Bays dar nu s-a gândit niciodată să intre. De câteva ori observase o femeie de vârstă mijlocie cu părul roșu închis și multe tatuaje, fumând în fața atelierului. Fără să se gândească prea mult, Quinn opri bicicleta în parcare.

Femeia se afla înăuntru. S-a prezentat ca fiind Raven.

– Faceți găuri în nas? a întrebat Quinn.

– Da.

– Îmi puteți face o gaură în nas?

– Câți ani ai?

– Douăzeci și unu.

Raven s-a strâmbat.

– Serios? Ți-aș fi dat șaisprezece. Cine merge pe bicicletă de-a lungul străzii Montauk? Ai un act de identitate?

– Da.

– Cu siguranță. Vrei să-ți fac acum?

– Ai putea?

Raven s-a uitat în jur.

– Nu văd niciun alt client, tu vezi?

Quinn a clătinat din cap. Locul era slab luminat, iar pereții erau acoperiți cu potențiale modele de tatuaj. Peste tot erau mulți șerpi și dragoni.

– Va trebui să completezi un formular și să-ți alegi cerceii, după care putem începe.

– Bine.

Se părea că Raven prefera tatuajele care implicau aripi. Fluturi, îngeri, păsări negre de pradă, o bufniță, un leu înaripat, un dragon, un liliac sau doi.

Quinn a completat formularul, i-a dat actul de identitate, și a ales să înceapă cu un mic semicerc din titan.

– Chiar te cheamă Quinn?

Raven a condus-o în încăperea din spate, unde atmosfera era mai puțin mistică, dar lumina mai bună pentru a face piercing oamenilor.

– Da. Era numele de fată al mamei tatălui meu.

Raven i-a indicat un scaun înclinat precum cel de la dentist.

– Chiar te cheamă Raven?

– Nu. Mama mi-a pus numele Barbara.

– Oh.

Raven avea un fel de corset din piele prins strâns în jurul sânilor ei mari, pantaloni elastici și cizme negre cu tocuri înalte. Sub toate aripile acelea, pielea ei arăta tăbăcită și obosită. Avea multe inele indesate pe degetele ei scurte. Era greu de spus dacă vreunul dintre ele însemna că era căsătorită. Avea o cicatrice pe gât și o alta pe antebraț. Minteai lui Quinn plutea mai departe, începând să și-o imagineze pe fetița aceea pe care mama ei o numise Barbara.

Toată lumea avea o mamă. Asta era chestia. Cu o săptămână înainte, Emma o târâse la un film în care acțiunea se petrecea în timpul Primului Război Mondial. Quinn se făcuse ghem în scaunul ei când soldații cădeau în mulțime, și pentru fiecare dintre ei, Quinn s-a gândit la mama lui. Domnul Reese a avut o mamă odată. Era una dintre multele indulgențe ale naturii că oamenii nu trăiau de obicei destul de mult încât să-și vadă copiii îmbătrânind.

Quinn s-a lăsat pe spate în scaunul pentru piercing.

Oare Raven era mama cuiva? a plutit Quinn puțin mai departe. Avea o bănuială că nu.

- Care a fost primul tău tatuaj? a întrebat-o Quinn.

Pistolul de găurit a făcut *poc*, iar din acel moment, Quinn a fost pe deplin stăpâna propriului ei corp.

După o oră și jumătate, roșeața trecuse, iar Quinn avea un pic de titan în nara stângă. De asemenea, cunoștea istoria fiecărui tatuaj din cele 30 pe care le avea Raven și știa povestea aproape completă a vieții ei, de la primul tatuaj făcut la paisprezece ani până la cel mai recent (nu ultimul) făcut în aprilie pentru cea de-a șaiszecea aniversare. Primul ei iubit a ales primul tatuaj, un miel cuibărit în decolteu, iar pentru fiecare tatuaj ulterior ea a ales aripi.

Quinn a îmbrățișat-o pe Raven după ce i-a dat 58 de dolari inclusiv bacșiș, și o pungă de prune Shiro dulci și galbene pe care a scos-o din coșul bicicletei. Raven a strâns-o în brațe câteva secunde în plus.

- Ești un căutător de suflete, știi?

- Ce înseamnă asta? a întrebat-o Quinn.

– Ai ochii ăștia... atragi sufletele oamenilor.

Quinn se gândea că acest lucru era doar parțial adevărat. Era adevărat că atrăgea oamenii, dar multe dintre călătorii le făcea sufletul ei.

Prin întuneric, pe drumul spre casă, Quinn se întreba de ce nu stătea mai mult timp în corpul ei. Avea un corp perfect; nu avea nimic de obiectat în privința lui. De fapt, era destul de bine – oamenii obișnuiau să-i spună că era cea mai înzestrată atletă a familiei, dar, spre deosebire de Emma, ea nu avea nicio atracție pentru ierarhii sau competiții. Atunci de ce ieșea din el atât de ușor? De ce nu era mai puternică legătura ei cu propriu-i trup?

Dacă ieșea odată din corpul ei și uita să se întoarcă? La fel ca rața Ping atunci când s-a închis barca înțelepților și ea a fost lăsată să înoate în josul râului Yangtze. Ar fi o adevărată tragedie, sau un fel de apoteoză?

Quinn a pedalat pe lângă ferma Reese și a avut o senzație iritantă cum că salatele ar fi uscate, așa că a oprit și și-a rezemat ușor bicicleta de peretele hambarului. Luna răsărise când ea se îndrepta către verdețuri.

Quinn știa că timpul trecea altfel pentru ea. Asta era altă chestie. Ea nu se orienta după orele zilei sau după zilele săptămânii. A încercat multă vreme să respecte unitățile de timp, dar nu au funcționat. Poate pentru că nu le resimțea consistența, așa cum o făceau majoritatea oamenilor. Timpul se contracta sau se dilata, mergea înainte sau se dubla înapoi, în funcție de lumină, de anotimp și de starea ei de spirit.

Uneori își imagina că zilele calendarului erau o serie de cadre de uși care duceau dintr-o cameră în alta. Quinn nu mergea prin cadrele ușilor. Ea nici măcar nu se afla în clădire.

În îngrijirea plantelor, munca era ceasul ei. Plantele setau timpul.

Asta a realizat ea când a ajuns acasă și cina se afla în plină desfășurare, iar ea ar fi trebuit să fie acolo de la început.

Tatăl ei s-a ridicat să o întâmpine. Ea uitase de nas, dar el l-a observat imediat.

– Ce naiba i-ai făcut nasului tău frumos?

El nu glumea. Era îndurerat.

Ea l-a atins, aducându-și aminte de cercei.

– Cred că face ca nasul meu obișnuit să arate mai frumos, a răspuns ea cu sinceritate.

– Să văd și eu, a strigat Mattie ridicându-se.

– Uau!

S-a apropiat și Sasha.

– De ce ai făcut asta, Quinn? a întrebat tatăl ei. Știi ce părere am despre piercing. Dacă scoți chestia aia, se închide gaura?

Vocea lui era neobișnuit de ridicată și devenise fragilă.

– Eu cred că e cool, a spus Mattie. Când a mai încercat Quinn vreodată să fie cool?

– Majoritatea indienelor își găuresc nasul când ajung la o vârstă, a spus Quinn.

– Tu nu ești indiană, a strigat el.

Lui Quinn îi părea rău acum. Îi părea rău că tatăl ei era deranjat de acel lucru. Îi părea rău că Sasha a trebuit să vadă cum era certată, pentru că știa că Sashei nu-i plăcea asta și că era cel mai mare apărător al ei.

– Prin sânge sunt pe jumătate bengaleză, a spus ea.

A simțit în jurul cotului căldura și suferința Sashei.

A venit și Evie, știind, în acel moment, că nu mai puteau petrece liniștiți acea seară împreună. A pus o mână pe umărul lui Quinn.

– Promite-i tatălui tău că nu-ți vei mai face alte piercinguri, a spus ea ușor, fiind campioană la liniștit apele.

Quinn s-a întors către el.

– Promit, a spus ea solemn. Nici măcar în urechi.

– Cred că urechilor tale le va fi bine fără, a mormăit el.

Mama lui Quinn a sosit la schimbul de duminică, dar abia după o jumătate de zi a oprit-o pe Quinn în bucătărie.

– Hei, așteaptă! Oprește-te! Ai ceva diferit.

Quinn a încuviințat din cap.

Lila ținea fața lui Quinn între mâini.

Quinn a arătat spre nas.

Mama ei s-a uitat la el, atingându-l ușor cu vârful degetului.

– Arată bine. Îmi place.

Micule Ray,

*Quinn ți-a spus vreodată povești despre indienii din Eel Cove?
Am avut aseară un vis despre asta.*

Marea Sasha

MS,

Dumnezeule, da. Mi-a plăcut mama/ căpetenia/ vrăjitoarea doctor cu mărgelile din sticlă de mare. Încă mă mai gândesc la poziunile ei. (Ca să-ți uiți numele, să-ți împărtășești gândurile, să auzi lucrurile pe care le spun oamenii de pe cealaltă parte a lumii.) Îți amintești cum copii din familia albă mergeau la un doctor obișnuit și deveneau mai suciți și capricioși și apoi unul dintre ei s-a furișat la căpetenie pentru un leac adevărat?

MR

Asta s-a întâmplat când a fost Quinn bolnavă. Nu m-am gândit niciodată la perioada aceea. Cred că noi aveam doar șase sau șapte ani. Îmi amintesc că am vizitat-o la spital. Îmi amintesc de noaptea în care a venit acasă, a coborât din pat și s-a dus până la iaz în pijama.

Amintirea mea cu ea în spital este atât de întunecată și de ciudată, încât nu eram sigură că s-a întâmplat cu adevărat. Dar dacă îți amintești și tu, presupun că așa a fost. M-am strecurat lângă ea în pat. Ea a spus: „Trebuie să plec de aici pentru că nu există nicio modalitate de a mă face bine în locul ăsta”.

ACESTA ESTE PREȚUL

- Spune-mi că nu e absolvent Princeton.
- Este absolvent Princeton, a spus Emma categoric.

Atunci când mama ei îi sugerase să meargă la piața fermierilor în dimineața ei liberă, i se păruse o idee bună. Acum, Emma mergea după mama ei cu o pungă de cumpărături plină cu rădăcinoase și îi venea să plângă. Timp de un minut, mama ei analiza roșiile plantate din generație în generație și în următoarea clipă se întorcea către ea.

- Nu înțeleg de ce atâta grabă. De ce să intri în asta? Ai douăzeci și doi de ani! Abia l-ai cunoscut.

- Tu te-ai căsătorit la douăzeci și doi de ani.
- Exact, și uite ce s-a ales de mine!

Emma și-a clătinat capul cu neîncredere.

- Mulțumesc mult, mamă. Te-ai ales cu mine, Quinn și Mattie. Lila a lăsat roșiile în coș și-a pus brațul în jurul Emmei.

- Draga mea, desigur. Nu aș schimba niciodată asta. Dar știi ce vreau să spun.

Emma și-a presat degetele pe coaja țepoasă a unui ananas. De ce vindeau ananas la o piață de fermieri?

- Eu chiar mă îndoiesc că vreun fermier de aici a cultivat asta.
- Și mai este petrecerea asta despre care Mattie și Quinn vorbesc întruna, a mormăit Lila. Dumnezeu! În august? Chiar este necesară?

– Eu cred că este draguț, a răspuns Emma evaziv.

Lila a pufnit și s-a întors către un coș cu păstăi de fasole încolăcite.

– Ce nu înțeleg eu este ce câștigi dacă te căsătorești? Poți să faci toate lucrurile pe care ți le dorești și fără să te căsătorești.

– Tu te-ai căsătorit. De două ori.

– Pentru că aveam copii. Nu-mi spune că ești pregătită să ai copii.

Emma își dorea cu încăpățănare să fi putut face câțiva copii chiar în acel moment.

– Vreau să mă căsătoresc pentru că îl iubesc. Vrem să trăim împreună.

– Emma, ai toată viața pentru asta. Acum ești liberă. Poți călători. Îți poți încerca sentimentele cu o mulțime de persoane.

– Nu vreau să încerc o mulțime de persoane. Îmi place cum mă simt cu el.

Mama ei a lăsat sacoșa jos.

– Acum îți place. Dar cine știe ce îți vei dori peste cinci ani? Sau zece? Sau douăzeci?

Emmei nu-i plăcea conversația și nici direcția în care se îndrepta. Nu-i plăceau nici gândurile negative care-i străbăteau mintea.

– Ei bine, poate că ideea este să fii cu o persoană pe care o iubești și lângă care să rămâi indiferent de ce se întâmplă în cinci, zece, douăzeci sau o sută de ani, pentru că ea este familia ta și asta înseamnă căsnicia și pentru că ai făcut un jurământ.

Lila s-a întors cu spatele. Și-a ridicat sacoșa de cumpărături și a pornit către fructele de pădure. Au plătit cumpărăturile în tăcere și au mers către mașină fără să-și mai spună un cuvânt.

Emmei nu-i plăcea cum mirosea mașina mamei sale după ce stătea la soare. Înăuntru găseai tot felul de prostii: roata pentru ceramică și pungi de lut – sau orice alt lucru la care mai meșteșugea la momentul respectiv –, batoane fitness, desfăcute și lăsate în

buzunarul portierei sau care ți se lipeau de talpa pantofului. Mai erau acolo și accesoriile pentru moșit, atât de scârboase, încât nici măcar nu-ți venea să întrebi. Jachete, pantofi, corespondență veche. Mereu trebuia să muți câte ceva dacă voiai să te așezi.

Lila a așteptat până când au oprit pe aleea din fața casei ca să rupă tăcerea.

- Nu-mi spune că îți vei schimba numele.

Emma a coborât din mașină și a trântit tare portiera după ea. Dacă înainte n-ar fi vrut să-și schimbe numele, acum voia cu siguranță.

Dintre toate minciunile spuse vreodată, cea pe care Ray că a regretat-o cel mai mult a fost despre pierderea virginității. Nu era neapărat cea mai rea minciună. Nu a făcut rău nimănui. Dar spre deosebire de multe alte minciuni care s-au evaporat și de care a uitat, aceasta îl urmărea.

De exemplu, de fiecare dată când se gândea că nu-și pierduse de fapt virginitatea, minciuna îl bătea pe umăr. De fiecare dată când se gândea că s-ar putea să-și piardă virginitatea, o parte din el devenea sceptică. Asta s-a întâmplat de multe ori.

Ca acum, de exemplu, când stătea întins în pat privind la lună, adâncit în cearșafurile în care dormise Sasha chiar cu o noapte înainte, și încerca să-și ignore nasul, terminațiile nervoase, creierul și tot corpul, ca să nu se gândească prea mult la ea.

În mod stupid, el i-a spus minciuna lui Parker, căruia oricum nu-i păsa prea mult. Parker a continuat să fie un prieten bun și adevărat, așa că minciuna a coexistat, în mod enervant, cu prietenia.

De ce făcuse asta? Uneori se părea că persoana care ceda acestor impulsuri stupide și persoana care suferea consecințele erau două persoane diferite. Parker nu l-a judecat pentru că nu-i păsa. Parker nu i-a spus niciodată statutul său, deci care fusese motivul pentru care mințise?

Pe de-o parte, era pentru că i se întipărise ideea juvenilă că putea scăpa de ea oricând fără probleme. Violet îl informase că o făcuse deja în clasa a noua.

Se gândea că o putea face cu ea fără să trebuiască să facă mare caz din asta. Din moment ce opțiunea era la îndemână, practic, era ca și cum ei o făcuseră deja.

La sfârșitul primăverii își promisese că o va face înainte de sfârșitul verii, înainte de începerea ultimului an de liceu. Doar să termine odată cu asta.

Dar acum, din alte motive, pentru că depășise limitele fostei sale idei despre dragoste, știa că nu o va putea face cu Violet. Trebuia să păstreze această experiență, pentru că avea senzația că putea fi ceva important.

În orice caz, și-a spus: O persoană trebuie să trăiască cu minciunile sale. Acesta este prețul pe care trebuie să îl plătească pentru ele.

Mattie nu mai voia să se privească în oglindă. Și-a dat seama pentru prima dată când a trecut fără să se întoarcă prin holul de la intrare al casei de la Wainscott. Întotdeauna îi plăcuse oglinda de la intrare. Se plăcea mai mult când se privea în acea oglindă decât în oricare dintre celelalte, dar acum nu se mai putea privi.

S-a strecurat pe lângă oglindă, o fată cu o teamă și un secret. Încă din clasa a cincea sau a șasea, când descoperise că era destul de frumoasă, Mattie și-a petrecut un număr jenant de ore răsucindu-și fața în oglinda mare aflată pe biroul din dormitorul ei. Sărbătorise din patul ei versiuni ale sale în oglindă; Mattie vorbind la telefon, chicotind cu plăcere la o glumă; Mattie făcându-și tema, având o expresie serioasă pe față. Astăzi și-a evitat reflexia când a ajuns acasă de la serviciu, s-a așezat la birou, a tras draperiile și a stins luminile înainte să se trântescă în pat și să se uite în telefon.

În seara asta ar fi trebuit să meargă la noul local cu taco din East Hampton împreună cu Megan Vise și două prietene de-ale ei de la

Universitatea California, dar nu-și putea privi fața în oglinda trusei de machiaj. Nu putea alege o rochie cu care să se îmbrace. A sunat-o pe Megan și i-a spus că nu se simte bine.

Însăși calitățile pe care le aprecia de obicei la ea o speriau acum. Frumosul ei păr ei blond și ochii rotunzi de culoare albastru-violet. Quinn avea ochii negri și strălucitori; Emma era exotica și întorcea capete cu părul ei negru și lung până la brâu; iar Sasha, care arăta cel mai mult a indiană, era cea mai frumoasă dintre toate; dar se știa foarte bine că tatăl ei era ca un aspirator de blonde. Fusesse crescut de o blondă. Se căsătorise cu două blonde, la bine și la rău. Tatăl ei se minuna de ea. O făcea pe Mattie specială pentru el, specială pentru ea însăși.

Le am cam pe toate, se mândrea ea de ceva vreme. Trăsese lozul câștigător în ceea ce privea genetica. Moștenise inteligența și spiritul tatălui său, meritul său ca străin, abilitățile sale de autodidact, faptul că putea bifa în căsuța diversității. Iar ea avea toate acestea în culorile prințeselor Disney. Îi făcea rău să se gândească la asta acum. Era ca atunci când exerciți presiune asupra unei vânăți.

Și dragostea lui. Cel mai important dintre toate, trebuia să aibă dragostea tatălui său și încrederea naturală care venea din faptul că era fata lui.

Dintr-odată, existau atât de multe lucruri de care era speriată privind în acea oglindă. Pe cine va vedea, pe cine altcineva va mai vedea, pe cine nu va vedea. Ce pierduse, ce realizase că nu avusese niciodată. Pentru prima dată, ura ceea ce o făcea diferită de surorile ei și își ura mândria și mai mult.

Cine era Jonathan Dawes? Ce așteptări avea? Se gândise în toți acești ani că avea o fiică? A știut tot timpul unde se afla ea? Se gândea la ea și se întreba ce fel de fată era?

O speria faptul că trebuia să se gândească la ea în relație cu el, la ce ar fi putut gândi sau spera el. Ce fel de fiică voia el? Pentru el, ea nu era una dintre multele fiice, așa cum se considerase Mattie

mereu, ci o făptură ciudată din viața lui. Era ea oarecum responsabilă față de el?

S-a gândit să acopere oglinda așa cum făcuseră acasă la prietena ei Ellie când au avut priveghi pentru mama ei. Dar nu putea acoperi chiar toate oglinzile din casă – de-a lungul anilor avusese amintiri cu toate. Cea de la intrare înfățișând-o îndelung pe Mattie pe care o prefera, pe Mattie care venea și pleca. Mattie de deasupra șemineului din camera de zi, cu care făcuse cunoștință doar când crescuse suficient încât să se vadă. Și cea ovală din birou o prindea pe Mattie când se uita la TV dacă își apleca gâtul puțin. Era Mattie bine luminată în oglinda din foisor, unde se pensa pentru că avea lumină bună. Chiar și sticla fotografiilor de familie înrămate de-a lungul pereților de pe scări îi întorcea chipul. Ea vedea întotdeauna o versiune reflectată din roba neagră de judecător a Marelui Unchi Henry Harrison.

S-a ridicat. Nu putea suporta să fie singură cu gândurile ei în întuneric. Nu putea suporta să fie cu reflexia ei în lumină. Își ura mândria, și împreună cu aceasta își ura presupusa cruciadă pentru dreptate.

Iat-o acolo, domnișoara Detectiv Junior, descoperind adevărul familiei, prinzându-și mama într-o minciună, și pregătindu-se cu mândrie să-și extindă iertarea după mărturisirea și suferința cuvenite. Prin aducerea întunericului la lumină, i-ar ajuta pe toți să găsească sfârșitul și renașterea familiei, preferabil la timp pentru o petrecere cu adevărat grozavă.

Singura persoană pe care o prinsese era ea însăși. Suferința ar fi a ei, iar iertarea nu ar fi venit de la nimeni.

A coborât scările până în birou și a deschis televizorul. S-a aruncat pe canapea și a butonat telecomanda de la unele emisiuni stupide la altele și mai stupide. S-a oprit la reluarea unei emisiuni teribile în care erau implicate un aparat de bronzat și multe operații estetice. Se potrivea cu nevoile ei: se putea uita la alți oameni cu dezgust și nedumerire.

A auzit un zgomot în bucătărie. Ușa frigiderului închizându-se. Pași ușori prin camera de zi și urcând trei trepte. Nu-și dăduse seama că era acasă. Quinn, care-i spusese să aibă grijă, cea care o avertizase că-și va distruge fericirea dacă insistă în continuare.

Quinn a apărut în ușa biroului, scăldată de lumina televizorului. Mattie își ținea capul în jos, iar Quinn i-a citit starea de spirit în mai puțin de o secundă.

– Ce este?

Mattie și-a clătinat capul. Mereu îi spunea lucruri lui Quinn. Era imposibil să nu o facă; de cele mai multe ori, Quinn știa oricum dinainte să-i spui. De obicei se simțea bine pasându-i din problemele sale lui Quinn, care le lua și le purta fără să se plângă.

Mattie a încercat să se gândească dacă exista vreo parte din ea care ar putea să se descarce. Dar de data aceasta nu putea. Era prea nesigură, prea neliniștită. Nu știa nimic cu adevărat, avea doar senzația unei suspiciuni bolnave și rușinea de a fi cerut în mod iritant informații pe care nu era pregătită să le audă. Nu era doar faptul că trebuia să-i admită lui Quinn că avusese iar dreptate. Era de la sine înțeles că Quinn avea dreptate. Să împărtășească acest lucru l-ar face mai real decât îl putea ea tolera în acel moment.

Ochii mari și frumoși ai lui Quinn s-au umplut de îngrijorare.

Mattie s-a ghemuit mai tare, încercând să se sustragă acelor ochi supranaturali ai surorii sale. Și-a ținut gura strânsă. Dacă încerca să spună ceva, ar fi izbucnit în plâns.

Quinn stătea gânditoare. Mattie știa că Quinn își dăduse deja seama despre ce era vorba, dar că nu voia să insiste. Era doar un alt mod în care nu semăna cu sora ei oribilă, Mattie. În schimb, s-a dus în spatele canapelei. A început să împletească franțuzește părul lui Mattie, așa cum obișnuia să facă.

Mattie a simțit un fior la atingerea surorii sale și a rămas cu umerii și gâtul nemișcate.

– Două cozi sau una? a întrebat Quinn.

Lacrimi mari începuseră deja să cadă. Mattie se întreba dacă Quinn înțelegea că avea nevoie să plângă fără explicații. Mattie a ridicat două degete.

Degetele pricepute ale lui Quinn separau și împleteau, separau și împleteau. Mattie plângea în tăcere. Quinn împletea și se comporta ca și cum nici nu observase. Niciuna din ele nu a mai spus altceva, dar tăcerea era mai importantă decât cuvintele.

Bună, Micule Ray,

Pot să-ți spun ceva ciudat? (Altceva ciudat.)

Mă gândesc mult la mine în raport cu tatăl tău. Chiar și când eram foarte mic aveam ideea aceasta că dacă este tatăl surorilor mele, într-un fel este și al meu. Nu îl cunosc pe tip. Îmi imaginez că are o părere despre mine, deși știu că nu are. Pentru că surorile mele au povestit mereu despre el, m-am gândit că era așa cum ar trebui să fie un tată și nu voiam să-l dezamănesc. Cât de nebunesc e acest lucru?

Marea Sasha

MS,

Mă uimește, mă face să râd și uneori chiar mă sperie cât de mult merg viețile noastre în paralel. Da, înțeleg ce vrei să spui despre tata. Da, am avut aceleași gânduri, exact aceleași gânduri despre mama ta. Și ca să înrăutățesc lucrurile, mi-am dorit ca Lila să fie mama mea, să o arunc pe mama sub autobuz (la figurat) în dorința mea de a fi la fel cu surorile mele – să fiu una dintre ele și nu doar jumătate. Mă gândesc la Lila ca fiind „adevărata” mamă, cea serioasă, cu voință de fier care i-ar putea face față tatălui meu. Mă gândesc la mama mea ca la un impostor subtil. Cât de oribil este acest lucru? (Nu-mi vine să cred că tocmai am scris asta.)

Probabil ar trebui să menționez că, deși Robert este un personaj, este foarte dificil.

MR

MR,

Paralelele sunt drepte, din păcate. Linii care merg împreună pentru totdeauna și nu se întâlnesc niciodată.

Pe frontul impostorului subtil, Adam și-a pierdut slujba din învățământ la sfârșitul semestrului trecut și nu deține niciuna din casele în care locuim. A lăsat doi copii în California ca să se căsătorească cu mama și abia dacă mai ține legătura cu ei. Când eram mic, am petrecut prea mult timp gândindu-mă la acei copii, practic, fratele și sora mea vitregi, aflați în celălalt capăt al țării: îi este permis unui tată să facă asta? Cât de puternice sunt aceste legături?

Îmi iubesc tatăl. Îl respect pentru multe lucruri, dar nu vreau să fiu ca el.

MS

CUM SĂ JOCI MURDAR

– Poți să rămâi un minut?

Lila avea aceeași privire evazivă pe care o avusese în ultimele câteva săptămâni, atunci când a dat să iasă din bucătăria din Wainscott la câteva secunde în spatele lui Adam, ținând în mână ceașca ei cu ceai.

– Te rog!

Mattie s-a ridicat repede de la masă. Nu încerca să-și păstreze vocea calmă. Mama ei s-a oprit. Cel puțin auzise nevoia din glas. Nu renunțase complet la profesia de mamă.

– Este totul în regulă?

– Da.

Mattie a stat să se gândească. O avea pe mama ei, puțin din ea, pentru câteva secunde. Nu voia să o sperie în camera de zi.

– Oarecum.

Nu ar fi trebuit să o surprindă prea mult că a început să plângă.

Mama ei a aruncat o privire după Adam, care parcursese aproape tot drumul până la birou. S-a apropiat de Mattie.

– Dragă, ce este?

Mattie s-a cocoțat pe marginea masei. Razele fierbinți ale soarelui târziu pătrundeau prin ușile glisante din sticlă ale bucătăriei. Lumina scotea în evidență pielea moale de pe gâtul mamei sale, care începea să se lase și petele maroniu-deschis de pe pomeți.

Mattie a tras aer în piept și a început să vorbească. Nu mai putea da înapoi. A mers înainte.

– Nici măcar nu știu cine sunt acum.

Mama ei s-a apropiat și și-a pus mâna pe mâna lui Mattie. Lila era speriată, părând gata să o ia la fugă, dar cel puțin se afla încă acolo.

– Știu despre Jonathan Dawes, chiar dacă n-ai vrut să aflu.

Teama, autoapărarea, dragostea de mamă se luptau pe fața încordată a Lilei. Mattie simțea pe sub bluza pijamalei picături de transpirație alunecându-i de la subraț în jos spre coaste.

– Nu știu de la el, pentru că mi-a spus că este decizia ta, dar știu că s-a întâmplat ceva între tine și el.

A început să plângă mai tare și mama ei o îmbrățișa mai tare, așa că nu-i mai putea citi expresia feței. Iar aceasta era o ușurare. Prefera să-i vorbească așa, fără să o privească, având în vedere următorul lucru pe care trebuia să-l spună.

– Știu că fac parte din asta. Nu vreau să mă gândesc, dar nu mă pot abține. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că semăn mai mult cu el... decât semăn cu tata.

Mama ei a strâns-o și mai tare în brațe.

– Asta nu înseamnă nimic.

Mattie s-a retras cu forță.

– Nu vreau să mă eviți sau să mă minți. Și-a șters ochii și nasul cu mâneca de la pijama. Nu vreau decât să-mi spui adevărul chiar acum. Asta e tot.

Lupta de pe chipul mamei sale s-a dezlănțuit. Nu o făcea drăguță. Arăta pedepsită, rușinată, sfidătoare, dar nu a spus nimic.

– Tata este tatăl meu?

Acum plângea și Lila.

– Tatăl tău este tatăl tău.

Bătea încă în retragere.

Lui Mattie i-ar fi plăcut să o lase în acel punct, dar nu putea. O avea în sfârșit pe mama ei pentru ea, într-o încăpere liniștită; avea nouăsprezece ani de secrete. Nu o putea lăsa să plece așa.

– Dacă fac un test ADN, ce ar ieși?

Mama ei a privit-o cu uimire.

– Mattie, de ce ai vrea să faci așa ceva?

– Nu aş vrea să fac asta. Deloc. Vreau doar să-mi spui adevărul.

Mama ei plângea în mod deschis acum.

– Încearcă să nu judeci prea aspru, Mattie. Când suntem nefericiți, facem lucruri prostești. Facem alegeri proaste. Căutăm liniște în moduri distrugătoare. Îi rănim pe oamenii pe care-i iubim.

– Asta ai făcut tu?

– Eram foarte nefericită în acea perioadă. La fel și tatăl tău. Eram confuză. Poate vei înțelege mai bine când vei mai crește, când vei fi soție și mamă.

Mattie simțea cum compătimirea și judecata se alimentau una pe alta fără să se anuleze.

– Sper să nu.

Mama ei a înțeles. Sfidarea dispăruse aproape complet. Și-a suflat nasul într-o bucată de șervețel de bucătărie și i-a dat lui Mattie cealaltă jumătate. A alungat câteva muște de fructe care zburau în jurul unui buchet de banane coapte.

– Singurul lucru pe care trebuie să-l știi este că tatăl tău te adoră și a făcut asta încă de când te-ai născut. Nu a existat niciodată vreo îndoială că ești fata lui.

Aici a intervenit cea mai grea întrebare dintre toate, iar Mattie nici măcar nu știa că vrea să o pună.

– Dar el știe?

Mare S,

Lucrul pe care nu l-am spus înainte, și care este adevărat, este că îmi îndepărtez mama și în același timp mă simt protejată de ea. Ea are deja trei fiice vitrege, iar două dintre ele sunt dornice să scape de ea. Eu sunt cea care trebuie să-i ia apărarea. Încerc să o fac. Ea este o persoană cu adevărat generoasă. Probabil că lipsa mea de loialitate există doar în capul meu.

MR,

Asta îmi amintește de ceva ce nu am putut spune nimănui. Semestrul trecut m-am dus să-l surprind pe tata asistând la cursul său de la Brooklyn Law, unde predă. (Obişnuia să predea.) Era o sală destul de mare pentru câteva sute de studenți... și erau doar doi. A continuat să-și fină cursul ca și cum era ocupat fiecare loc. Am rămas pentru că ar fi fost și mai rău dacă plecam, dar mi s-a făcut milă de el. Și apoi a urmat situația jenantă de pe drumul către casă, pe care fiecare dintre noi încerca să o alunge, fără să se simtă jenat de dragul celuiilalt. Când trebuie să o las mai moale cu tata, mă gândesc la acea zi. Nu sunt sigur că mă ajută.

Cred că am fost o greșeală. Eu sunt complicația finală care-i face pe oameni să renunțe încercând să fină pasul. La vremea când au ajuns să mă aibă pe mine, Lila avea deja trei copii, iar Adam părăsise deja doi. Lila tocmai își începuse noua carieră. Adam avea patruzeci și cinci de ani. Eu sunt copilul „mda, fie ce-o fi”.

Bunica Hardy este convinsă că nu sunt rudă cu ea. „Ești un băiat bun. Cine este mama ta?” Am întâlnit-o pe sora mea vitregă Esther de mai puțin de cinci ori. Soțul ei crede că numele meu este Roy. Când Mattie a plecat la facultate, părinții mei au închiriat parterul casei și am auzit-o pe mama spunându-le vecinilor că o făceau pentru că erau în sfârșit „singuri cuc”.

Nu mă plâng. Este o ușurare să nu mă confrunt cu toată atenția și presiunea de care au parte mulți dintre prietenii mei. Ceea ce mă pune la pământ uneori este un sentiment de destrămare, de răsturnare, de micșorare.

Lila încearcă uneori să mă psihanalizeze. Îmi spune că atașamentul meu pentru verile de la casa de pe plajă reprezintă incapacitatea mea de a renunța la trecut. Dar cum ea și tata renunță la tot, cred că mai mult este incapacitatea mea este de a renunța la prezent și viitor.

Scuze pentru descărcarea sufletului. Nu știi ce e azi cu mine.

MS

MS,

La mine este invers. Eu sunt primul și singurul copil al lui Evie și cum nu prea mai are altceva de făcut, ei se mândresc cu faptul că suntem o mică familie. Vacanțe speciale, cine speciale. Amândoi au

un „interes activ” în ceea ce privește educația mea, ceea ce este nasol în ambele cazuri. Când Mattie a plecat la facultate, părinții mei au cumpărat o casă nouă, mai mare.

Știu că ești norocos să ai părinți cărora le pasă de tine. Încerc să fiu recunoscătoare. Dar dacă ar fi să fiu absolut sinceră, voi admite că de fiecare dată când surorile noastre își strâneau lucrurile să meargă acasă în Brooklyn, eu nu voiam nimic altceva decât să plec cu ele. Când ele nu mai erau, eu încetam practic să exist. Eram ca C-3PO¹: „Acum o să mă opresc”.

Te rog să-ți descarci sufletul oricând față de mine. Este în siguranță aici. Și după cum vezi, îl voi descărca și eu pe al meu.

MR

– Nu mai vreau să dau petrecerea asta.

Mattie era în pauza de masă și mânca un sandvici la umbra hambarului în timp ce Dana se ocupa de prăvălie.

Quinn s-a oprit la ușă și a pus jos pungile de compost pe care le le căra. Putea simți fragilitatea lui Mattie. Încă nu se întorsese la vechiul ei obicei de a arunca cu bombe.

– De ce?

Quinn s-a așezat cu picioarele încrucișate pe iarba din fața ei.

– Părinții noștri sunt imposibili.

– Știam asta.

– Mama le-a spus lui George și lui Esther să nu se deranjeze să vină pentru asta tocmai din celălalt capăt al țării. Le-a spus să aștepte nunta, dacă se va ajunge atât de departe. Dacă se va ajunge atât de departe. A spus asta.

Quinn a încuviințat din cap.

– Tata este împărțit între dorințele de a impresiona familia Hurn și de a o pedepsi pe Lila. Ia ghici care câștigă?

– Pedepsa pentru Lila.

¹ C-3PO este un personaj fictiv din filmul *Războiul Stelelor*. Este un robot stelar de protocol care cunoaște peste șase milioane de limbi și dialecte.

– Corect.

– Așa că a convenit să dea și el orice sumă de bani a pus mama.

Ghici câți bani a pus mama?

– Niciunul.

– Corect. Contribuția ei este o salată de fasole, așa a spus ea.

Așa că tata a spus bine, va contribui și el cu o salată. Ghici de care?

– De homar.

– Corect.

– Putem face noi restul, a spus Quinn. Nu trebuie să fie de fițe.

Și știi că Evie ne va ajuta.

– Cine va cumpăra băutura?

Quinn a ridicat din umeri.

– Vom folosi ce avem prin casă. Robert ține o cantitate mare de alcool și vin prin casă, știind că Lila nu bea. Și am niște bani economisiți.

– De ce să plătești *tu*? De ce se poartă mereu ca niște copii?

Quinn a privit-o cu atenție.

– Mattie, știu că nu poate fi acesta motivul pentru care vrei să renunți. Este exact ce am presupus că se va întâmpla. Sunt amândoi destul de curajoși să vină și să dea ochii unul cu altul fără să fie anunțați cu mult timp în urmă, și acesta este un miracol în sine.

Mattie a oftat.

– Da, presupun.

– Care este adevăratul motiv?

Mattie și-a lăsat sandviciul în iarbă.

– Eu doar... nu mă mai țin nervii pentru asta.

Quinn știa că Mattie se confrunta cu ceva mai important decât îi spunea intuiția ei puternică, dar știa și că Mattie nu voia să-i spună încă.

– Vrei să o anulezi?

– Nu vreau să-i rănesc sentimentele Emmei și mă tem că familia Hurn și-a cumpărat deja biletele de avion. Așa că mă simt destul

de prost în privința asta. Dar, sincer, nu știu ce-a fost în capul meu. Cum este posibil să mă fi gândit că era o idee bună? Mattie și-a luat capul în mâini. Nu ar fi o ușurare să nu mai trebuiască să o facem? Eu cred că și Emma ar fi ușurată.

Quinn a simțit căldura soarelui pe genunchi. Ar fi o ușurare. Dar nu ușurare căuta ea. Ușurarea era o călăuză săracă în acest caz.

Nu poți nega durerea și nu o poți evita. Accept-o. Aceasta era mantra ei, și totuși, cei din familia ei n-au reușit s-o facă niciodată. O lași să prindă glas numai dacă este necesar. Și dacă ar fi necesar?

– Cred că ar trebui să dăm petrecerea, a spus Quinn în cele din urmă. Voi face eu tot dacă vrei.

– De ce?

– Pentru că am evitat-o prea mult. Trebuie să mergem mai departe.

– Ești sigură?

Mattie i-a aruncat o privire, sceptică, pentru că o cunoștea foarte bine pe sora ei. Quinn nu apărea niciodată în locul în care ar fi trebuit și nu se îmbrăca niciodată adecvat pentru nicio ocazie, și nici măcar nu putea sta așezată în timpul testelor SAT.

– Da.

– Ar putea să iasă groaznic.

– Ar putea. Dar nu este un motiv pentru care să nu o facem.

Sasha/Ray,

Alter egoul meu, duplicatul meu, pierderea și câștigul meu (eu voi fi pierderea pentru că tu ești câștigul). Nu suntem niciodată în același loc în același timp. Ne anulăm reciproc? Poate dovedi cineva că suntem doi? Părți laterale, întuneric și lumină, fată și băiat, yin și yang.

Ce zici de ideea asta: mai degrabă ne completăm decât suntem opuși, prietene. Ca forțe opuse, nu ne anulăm reciproc, ne ridicăm unul pe altul. Dar aș vrea ca măcar o dată să fiu cu tine!

Ray/Sasha

P.S. Oarecum beată când am scris asta. Te rog să aplici o reducere de 1 kg.

– Tu conduci acel Audi negru care este parcat în spate?

Mattie încerca să care două găleți mari pline cu flori cârciumărese. Pentru că gălețile erau pline, apa se vărsa în continuu, udând-o pe picioare.

– Da.

Matt Reese a zâmbit.

– Cred că Dana tocmai i-a făcut o fotografie.

Mattie și-a dat ochii peste cap.

– E mașina lui tăticu', să înțeleg?

– Nu, a mamei vitrege. Un idiot a trecut peste roata din față a bicicletei când era parcată în față la Dreesen. Tata mi-a spus să conduc asta până se repară.

Matthew i-a luat una dintre găleți.

– Mă miră că nu ai propria mașină.

Ea a pus cealaltă găleată cu flori pe tejghea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu știu. A ridicat din umeri. Pentru că ești fata lui tata.

– Tatăl meu are patru fete, a spus Mattie cu hotărâre, având o provocare în privire.

– Niciuna nu este ca tine. Quinn spune că tu ești cea care poate să scape din orice încurcătură.

– Quinn a spus asta?

Matthew s-a așezat pe unul din cele două scaune pliante pe care le țineau în spatele tejghelei. Vânzarea mergea încet în serile de miercuri după terminarea culesului și a sortării.

– Sigur. Nu este un lucru rău. E ceva grozav. Este un noroc.

În spatele cuvintelor lui exista o apăsare care părea personală.

Ea s-a așezat cu greutate în celălalt scaun, rezemându-se de tuburile verzi, elastice, ale spătarului. Ciudatul ser de la fermă, care te făcea vorbăreț, se activa din nou.

– Bănuiesc că este așa pentru eu sunt cea care poartă cea mai mare parte din vina divorțului. Pentru că eram foarte mică. Pentru

că Emma nu avea nevoie de acest sentiment și Quinn nu-l dorea. Pentru că Sasha nu-l merita. *Pentru că nu sunt de-a lor.*

A simțit cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– Îmi pare rău, a spus el.

Mattie încerca să nu i se citească pe chip tristețea care o devasta, dar el observă oricum.

– Nu am vrut să te întristez.

– Este în regulă.

– Nu te lua după mine. Eu nu am nimic de spus despre părinți. Nu știu nimic despre ei. Matt reușea să-și păstreze calmul fără prea mult efort. Dar am câteva lucruri de spus despre bunici.

– Eu nu. În afară de bunicul Harrison care a falimentat familia și apoi a murit și de bunica Hardy care îndeasă tacâmuri în geantă de fiecare dată când vine în vizită.

El a râs.

– Știi că bunica ta Hardy a încercat să o angajeze pe bunica mea să-i facă ordine în casă când erau amândouă proaspăt căsătorite? Bunica nu a uitat asta.

Mattie a făcut ochii mari.

– Ei bine, ar trebui să-i spui bunicii tale că marea Gloria Hardy Harrison de odinioară acum fură tacâmuri. Cel mai ieftin model din oțel inoxidabil. Asta o va face să se simtă mai bine.

Mattie a stat să se gândească.

– Poate că-i voi spune chiar eu, a spus Mattie.

Conversația era pe terminate, dar Matthew nu s-a ridicat să plece. Mattie a inspirat adânc aerul de sfârșit de iulie.

– Știi, Quinn are dreptate. Toți se poartă frumos cu mine. Este adevărat că scap ușor din multe. Și-a trecut încet mâna peste ochi. Dar lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par. Poate că am fost fetița tatei. Acum nu mai știu ce sunt.

El a încuviințat din cap, ca și cum ar fi ascultat mai departe.

Brusc, Mattie s-a întrebat dacă știa cineva sau măcar bănuia toată tărășenia. Poate că era un subiect obișnuit de bârfă în oraș.

...Și săracul Robert Thomas chiar crede că micuța blondă este a lui... Dacă de-a lungul atâtor ani a fost evident pentru toată lumea, mai puțin pentru ea și tatăl ei?

Și-a băgat mâna în apa rece din găleata cu flori, adunând frunzele căzute.

– Tot ce credeam că știu despre mine... acum nu mai știu, a spus ea încet.

Mai târziu în seara aceea, Mattie stătea pe un șezlong lângă piscină. Suprafața apei era acoperită cu frunze pentru că firma de întreținere a piscinei își încetase serviciile. Mama ei nu și-a mai plătit partea din facturi, iar când Robert a văzut starea piscinei, a avut un acces de furie.

Erau aceleași probleme: lui Robert nu-i plăcea o piscină murdară. Lilei nu-i păsa în mod special de o piscină murdară. Iar Robert ura să plătească pentru Lila mai mult decât ura o piscină murdară.

- Îmi place mai mult așa, a spus Quinn când a ieșit din casă.
- Este mult mai primitoare pentru broaște și libelule, a spus Mattie.
- Îmi place asta.
- Tatei nu-i place.

Quinn a încuviințat. S-a așezat pe scaunul de lângă Mattie.

– Va veni din nou cu plasa, a prezis Mattie. Să vezi. O va curăța, iar la sfârșitul weekendului va pune la loc toate frunzele și mizeria.

Quinn a râs.

- Nu-și dă seama că mamei nu-i pasă.

Au rămas în tăcere pentru o vreme.

- Știi ceva despre tatăl lui Matthew Reese? a întrebat Mattie.

Quinn a clătinat încet din cap.

- Nu cred că știe cineva.
- Nici măcar nu se știe cine este?

– Dacă mama lui știa, nu i-a spus niciodată. Matthew l-a întrebat odată pe bunicul lui, iar el i-a spus: „Tatăl tău ar putea fi orice bărbat blestemat din țara asta“.

Mattie a stat să se gândească.

– Probabil, Cameron are un tată diferit, a spus ea.

– Probabil.

Au rămas tăcute din nou.

– Am văzut-o pe mama lor odată, a spus Quinn încet.

– Serios? Credeam că a plecat pentru totdeauna.

– Acum două veri, îngrijeam piersicile noaptea târziu. Ea stătea în ploaie pe treptele din spatele casei, așteptând să fie lăsată să intre, dar toate luminile erau stinse. M-a întrebat dacă am vreun ban.

– Și ce ai făcut?

– I-am spus că am douăzeci de dolari pe care i-am dat, iar ea a plecat. Nu știu dacă s-a mai întors de atunci.

– E foarte trist.

Quinn a încuviințat din cap.

– Ea și mama au fost prietene când erau mici.

Quinn a încuviințat iar.

– Carly Reese i-a frânt inima tatălui ei. Săracul domn Reese abia îi poate pronunța numele. A frânt inimile tuturor, din nou și din nou.

Sfinte Sisoie. Petrecerea asta chiar va avea loc. Vom fi în același loc, în același timp!

În august îți voi vedea fața de aproape. Ținuta obligatorie este formată din vestă antiglonț și costum de protecție.

Sasha a citit și a recitit e-mailul de la Ray. A coborât la parter și s-a învârtit pe acolo până a văzut-o pe mama ei în spălătorie.

– Petrecerea de logodnă a lui Em și Jamie chiar va avea loc? Tata a fost de acord?

Chiar și în spălătorie, în compania unei rude de sânge, mama ei era diplomată.

– Se pare că se va întâmpla, a spus ea cu veselie.

– De ce?

– Pentru că l-au rugat fetele.

– Este atât de simplu? În toți acești ani. De ce nu mi-a spus nimeni?

– Nu fi sarcastică, Sasha! Este deplasat.

Deplasat. Mama ei rostea des acest cuvânt. Sasha știa că era de rău, dar nu știa ce însemna de fapt. Cum se raporta la nedeplasat? A nu fi deplasat era ceva bun? Și-a înăbușit dorința de a întreba, deoarece sarcasmul era deplasat.

– A acceptat și Lila? Asta este și mai greu de imaginat.

Mama ei s-a întors la împăturitul lenjeriei intime a tatălui său.

– La început a spus nu. Din câte am înțeles. Dar apoi s-a răzgândit.

Oare chiar îl va vedea pe Ray în seara zilei de 9 august? A încercat să se imagineze dând mâna cu el sau îmbrățișându-l sau sărutându-l pe obraz. Ce vor face? Ce le era permis?

Și cum rămânea cu părinții lor? Vor sta în aceeași încăpere? Se vor asculta unii pe alții? Își vor da mâna? Universul avea să le permită să facă *asta*?

– Oare familia lui Jamie are vreo idee în ce intră?

– Nu trebuie să fii dramatică. Suntem adulți cu toții.

Mama ei avea o privire ternă ca un predicator la biserică.

Sasha a încercat să nu cârtească în gura mare.

– Nu e nevoie să pretindem că întreaga noastră viață nu este o serie de mișcări în spirală astfel ca tata să o poată evita pe Lila și viceversa.

Mama ei s-a oprit din împăturit și s-a uitat la ea.

Sasha se uita inocentă.

– Sau... poate chiar trebuie să pretindem asta.

Sasha a ridicat din umeri.

– Bine, atunci tu ești responsabilă cu prefăcătoră, așa că, știi tu, dă-mi ordine.

De ce, oare de ce îi făcea mereu asta mamei sale?

Mânioasă, fața mamei sale s-a aprins în cele din urmă.

– Nu înțeleg, Sasha. De ce te porți frumos cu toată lumea în afară de mine?

Sasha s-a simțit rușinată. Era în mod oficial deplasată. Dar acesta era obiceiul ei. Provoca și provoca până când mama ei spunea un lucru sincer.

Sfinte Sisoie, ai dreptate. Sunt îngrozitor de emoționată. Ca atunci când vine un uragan și șterge tot în urma lui. Nici măcar nu mai este Mattie cea care insistă acum. Este Quinn???

Niciodată nu este ușor să urmărești gândurile lui Quinn, dar este întotdeauna distractiv să încerci. Ca localizarea unui câine de prerie. Ea dispare și apare undeva complet diferit. Dar de data aceasta, i-am pierdut urma.

La ce naiba se gândește?

Aș dori să știu. Nimeni nu simte mai tare și mai puternic decât ea. Nimeni nu își dorește pace și suferă mai mult când pacea întârzie să apară.

Bine zis, soro. (Adică, nu sora mea. Sora lui Quinn.) Nu pot să încetez să mă gândesc la ce ai scris. Cât de adevărat, cât de adevărat.

Este o adevărată nebunie, nu-i așa?

EZITARE

Nu am vorbit niciodată despre asta. Era răspunsul mamei ei când Mattie a întrebat-o dacă tatăl ei știa.

Mattie stătea la capătul docului, legănându-și picioarele deasupra iazului. Era o lumină dulce a soarelui, de sfârșit de zi. Cerul și apa erau de un roz perfect și netede ca o perlă. Robert, Evie și Sasha urmau să sosească în orice minut. Voia să știe când ajungeau acolo, dar nu era chiar pregătită să-i vadă.

Era o poveste denaturată, dar, din păcate, credibilă. Mama ei a născut un copil blond cu ochii albaștri după aventura ei cu instructorul californian de surfing, iar ea și soțul ei de origine bengaleză, conform spuselor ei, cel puțin, *nu au vorbit niciodată despre asta.*

Au vorbit vreodată despre aventură? El știa? Bazându-se pe reacția tatălui său atunci când auzise numele lui Jonathan Dawes, el trebuie să fi știut ceva. Dar cât de mult? Ea s-a gândit că a fost cauza despărțirii lor – perioada și gravitatea transgresiunii se potriveau cu momentul –, dar acum începea să înțeleagă că a fost doar o parte dintr-un mare dezastru.

Uneori, Mattie se întreba dacă cele mai importante lucruri erau acelea despre care nu vorbeau niciodată.

A auzit mașina pe pietriș. Își putea da seama că la volan se afla tatăl ei, pentru că mașina mergea prea repede. Inima a început să-i bată, bătăile accelerându-se când mașina a încetinit și a oprit.

Nu avusese niciodată emoții să-l vadă, nu avusese niciodată un secret atât de mare față de el. Nici măcar când venise acasă din tabără, plină de sine pentru că îi venise primul ciclu. El era foarte degajat și amuzant cu ea. O tachina, dar nu prea mult.

Poate că el chiar nu știa.

La fel de adevărat era și faptul că Robert știa foarte bine cum să pretindă că nu știe ceea ce nu voia să știe. Stătea acolo nemișcată, ascultând, ținând încă degetele în apa liniștită.

Portiere de mașină trântite. Pietriș zdrobit sub pantofi. Tatăl ei a deschis ușa din fața casei cu obișnuita lui lejeritate de proprietar. Mattie își imagina mai multe decât auzea.

Nu conta că era o casă cumpărată de bunicul fostei sale soții pe care o ura cu vehemență, renovată de tatăl fostei soții și locuită în jumătate din săptămânile anului chiar de fosta însăși împreună cu noul ei soț. Când tatăl ei se afla acolo, ocupa locul complet, bucuros și fără dispreț.

– E cineva aici? a strigat el. Mattie?

Știa că Emma era cu Jamie la o petrecere pe insula Shelter, împreună cu prietenii lor. Quinn era la lucru, dar toate ușile glisante din sticlă erau deschise; știa că cineva era acasă.

L-a auzit în bucătărie. Nu putea deosebi pașii ușori făcuți de Evie sau Sasha, dar putea conta pe tropăitul produs de pantofii tatălui său.

– Matt?

Ea își ținea privirea pe linia unde iazul se întâlnea cu oceanul. O să știe când o să-i vadă fața? Va simți că s-a schimbat ceva?

Cum să mai intre în casă? Ce ar spune? Ar trebui să se ridice și să meargă înăuntru? Nu putea, dar ce ar fi crezut ei dacă nu o făcea?

În câteva minute, a văzut că nu mai era cazul. Iată-l pe tatăl ei deschizând ușa lipicioasă de la camera de zi, călcând zgomotos pe iarba umedă.

– Mattie, ești acolo?

Îi venea să plângă. Nici nu reușea să-și deschidă gura. S-a întors și a dat din cap, fără să știe dacă el i-a putut vedea gestul în lumina estompată.

El s-a îndreptat către ea, direct pe doc. În costumul lui luxos de la Londra, cu pantofii de birou lustruiți, cu brațele deschise, Robert nu se potrivea deloc cu tabloul acela.

– Bună, dulceață. Ce faci aici?

Nu era nimic nelalocul lui pe chipul, în mersul sau în vocea lui. Și chiar dacă exista ceva pe chipul ei, el nu părea să observe. A tro-păit până la capătul docului și a cuprins-o cu brațele.

El ieșea întotdeauna și te prindea. Nu era complicat, nu te verifica înainte să se implice el însuși. Nu dădea înapoi.

Era extrem de curajos în acest fel. Ea nu putea înțelege, după toate prin câte trecuse, după tot ce pierduse și tot ce a trebuit să piardă.

S-ar schimba el față de ea dacă ar afla? Va pierde ea alte momente ca acesta? Se mândrea cu spiritul ei răzvrătit chiar și când devenea nesăbuit dar, spre deosebire de el, Mattie bănuia că era cu adevărat o lașă atunci când venea vorba să piardă.

O durea inima pentru că avea în minte fotografia de la Ditch Plains, gândul trădător.

El a îmbrățișat-o și apoi s-a prefăcut că o împinge de pe doc. Era vechea lor glumă. Le era ușor să se întoarcă la ea. Mattie a țipat, a râs și a încercat să-l împingă la rândul ei. El s-a prefăcut că se clatină la capătul docului. Dar el era mare, puternic și deștept și ea știa deja că nu cădea niciodată decât dacă asta voia.

Și-a pus mâna în jurul umărului ei și au pornit înapoi spre casă.

– Facem hamburgeri pe grătar. Evie a luat niște condimente speciale. Ce mai e pe la fermă? Ai adus piersici turtite?

Ea și-a sprijinit capul pe umărul lui în timp ce mergeau. Ochii îi șiroiau de lacrimi, dar el nu observase.

Se purta mereu frumos cu ea. Îi era ușor să-l iubească, era ușor de iubit.

Nu știa, nu-i așa?

Și cum ar sta lucrurile dacă el ar știi?

După o săptămână și ceva de la logodnă, mama lui James a scris scrisori de felicitare pentru ambii părinți ai Emmei, iar diferența dintre răspunsurile lor spunea o poveste nefericită.

Lila încă nu răspunsese.

– Doamne, mă cutremur când văd o scrisoare scrisă de mână pe hârtie gravată, a izbucnit ea. Genul ăsta de scrisoare mi-a otrăvit copilăria. Și *doamna Stewart Hurn*? Serios? Ea nu are un nume? Em, spune-mi adevărul. Sunt genul de oameni care sunt membri de cluburi private?

– Ai putea totuși să-i răspunzi, a subliniat Emma încruntată. Înainte să sosească aici pentru petrecere.

Tatăl ei nu numai că trimisese înapoi o scrisoare de felicitare, dar și o șampanie împreună cu ea.

Emma își făcuse griji de îndărătnicia Lilei în ceea ce-l privea pe Jamie, iar el spunea: „Ei bine, mama mea încă pomenește de șampanie“.

Dar asta era chestia. Problema era contrastul. Oamenii cu părinți căsătoriți aveau tendința de a crede că părinții se sprijineau unul pe altul, contribuind la un oarecare mare întreg parental. Părinții ei demonstrau contrariul.

Gesturile lui Robert îl făceau să apară ca un erou în toată povestea, dar pe măsura ce a crescut, Emma a înțeles dedesubturile atitudinii lui, partea mai puțin eroică: întotdeauna o pune pe Lila în umbră.

Vineri seara:

– Vine și Jamie?

– Nu în seara asta, tată. Lucrează până târziu. Măine, sper. Va încerca să ajungă devreme cu un autobuz.

– Ne vom bucura să-l vedem ori de câte ori vine pe aici.

Dimineața următoare:

- Îl vom vedea pe Jamie în seara asta?

- De îndată ce pleacă de la birou.

- Lucrează din greu, nu-i așa?

Și apoi, la cina din seara aceea, bucurându-se de prezența lui Jamie, tatăl ei continua să o bată la cap.

- Căsătoria este cel mai minunat lucru din lume.

Și-a pus brațul în jurul lui Evie, care se așezase în cele din urmă după toată treaba pe care o făcuse gătind și servind.

Emma voia să tacă din gură, dar în același timp îi venea și să vomite. Avea o stare ciudată și agitată. O deranja provocarea constantă a Lilei împotriva mândriei tatălui ei, care făcea acum paradă cu gloria căsniciei sale cu o femeie care nu era mama ei. Niciunul din părinți nu păreau să o vadă deloc.

- Tată, despre ce vorbești? Nu este un fel de simplificare excesivă? Tu și mama vă disprețuiți unul pe altul.

Tatăl lui și-a retras brațul și s-a ridicat. Arăta atât de surprins ca și cum feriga de pe masă ar fi întins o frunză și l-ar fi ciupit.

- De aceea eu și mama ta nu mai suntem căsătoriți, a răspuns el rigid.

- Dar ați fost căsătoriți. Unele căsătorii sunt minunate. Altele nu sunt, în mod clar.

Jamie părea extrem de stânjenit.

Tatăl ei nu avea chef de o confruntare ori de o conversație adevărată. Era sfârșitul săptămânii, stomacul lui era plin, băuse câteva pahare cu vin. Se afla într-una din stările sale pozitive.

- Căsătoria ta cu Jamie va fi minunată, a spus el în concluzie, aproape ca un edict.

Dumnezeule, cu părinții ei era întotdeauna un război pe două fronturi.

- Da. Dacă ne străduim din greu să o facem așa, a spus ea.

Mai târziu în seara aceea, Emma și Jamie stăteau la marginea verandei, în afara cercului de lumină.

– De ce se comportă așa?

Emma nu era o persoană suspicioasă sau deosebit de intuitivă, dar avea o tristețe profundă, care o îndemna să simtă că ea și Jamie adăposteau ceva special și neobișnuit, un răsad delicat care încerca să prindă rădăcini, promițând să pătrundă adânc în pământ și să crească până la ceruri. Ea se temea că otrava din trecutul ei, atent dozată în mod constant de părinții ei, îl va ucide. Toate acele promisiuni vor fi doar un lucru pe care ea și Jamie și l-au imaginat odată.

Jamie s-a așezat în spatele ei. I-a pus mâinile pe umeri, masând-o atent, iar ea a început să se topească.

– Cred că ei vor să ne facă fericiți, a spus el.

– Fericiți în ce fel? a întrebat ea.

Și-a lăsat bărbia în piept. A inspirat mirosul puternic al ierbiilor tunse, al clorului și a observat cum lumina soarelui dispărea de pe pietriș. Se bucura de căldura trupului lui în jurul ei.

– Că ne sărbătorească, că ne căsătorim. Că ne iau în serios în ciuda faptului că suntem tineri și că ne-am cunoscut în aprilie și că nimeni nu procedează așa în general.

– Noi vom face.

– Da, o facem.

– Asta contează.

– Doar asta contează.

– Atunci de ce trebuie să dăm petrecere?

El își plimba degetul mare de-a lungul coloanei ei vertebrale. O motiva să renunțe la discuția în contradictoriu.

– Poate că nu trebuie.

– Nu trebuie?

– Trebuie?

Ea a stat să se gândească. Mattie voia. Quinn voia. De ce voiau? Mattie își putea dori din motive egoiste. Să încerce câteva tartine noi, să-și cumpere o rochie sexy, să bea niște vin, să joace puțin teatru. Dar nu și Quinn. Emma avea încredere în Quinn în feluri în

care nu le putea rosti neapărat cu voce tare. Pentru Quinn, căreia nu-i plăceau petrecerile, care nu se îmbrăca niciodată elegant și nu învrăjbea pe nimeni, era un sacrificiu, o tortură lentă. Atunci de ce voia să o facă?

– Poate este o încercare, a spus Emma în piept.

– Asta nu sună prea distractiv.

– Poate este ziua în care toată lumea este judecată. Dacă trecem de ea, suntem puternici.

– Destul de puternici pentru nuntă?

– Destul de puternici pentru căsnicie. Și pentru nuntă. Dar am sentimentul că, dacă reușim să trecem peste asta, nunta va fi în regulă. Cred că realizez că trebuie să fii puternic ca să faci o căsnicie să meargă în acest loc.

– În orice loc.

– Dar, în acest loc, mai mult ca oriunde.

– Tu și cu mine vom trece peste asta, a spus el cu îndrăzneală.

Nu sunt speriat.

Ea s-a întors cu fața spre iarbă.

– Poate că ar trebui să fii, a spus ea printre dinți.

Sasha trebuia să lămurească ceva:

Îți aduci iubita la petrecere?

Iubita?? Te referi la Violet?

Mda. Francis e un mare fan.

Ah, Francis. Poate că ar fi trebuit să fiu supărat sau surprins de asta, dar nu sunt. În principiu, nu am să-ți dau un răspuns specific unui iubit, pentru că ea nu este iubita mea. Și nu, nu vine la petrecere.

Deodată, Ray a avut un gând teribil.

Tu?

Dacă vin cu iubita? Nu. Nici cu iubitul.

Dumnezeule, Ray era uşurat. Nu-i trecuse prin cap că avea un iubit sau că ar veni cu unul, dar întrebarea ei îl făcuse să se îngrijeze, timp de douăsprezece minute foarte lungi.

* * *

Quinn a zărit-o pe Lila pe culoarul cu mărfuri de hârtie în magazinul Stop & Shop din Newtown Lane înainte ca aceasta din urmă s-o vadă pe Quinn. Asta i-a permis să aibă un moment izolat, în afara relaţiei lor, două străine într-un loc străin.

Într-un moment, o poveste poate zbura pe lângă tine. În faţa farfuriilor din hârtie şi a şerveţelelor, o lume întreagă se putea dezvălui, aşa cum s-a întâmplat în ochii mamei sale atunci când a recunoscut-o.

Locul lui Quinn nu era aici, nu se potrivea. Nu se potrivea cu nimic, era ca o balenă vie expusă care se usucă pe nisipul întins, imobilă, pe o parte, acceptându-şi soarta printr-un ochi mare, simţitor. Sau poate că asta era doar felul în care se simţea ea.

Lila nu a vrut un copil obişnuit. Asta era chestia. Nu i-a venit să creadă atunci când Emma a devenit căpitanul fiecărei echipe, organizându-şi cărţile pe culori. „Ea este copilul meu rebel“, îi plăcea Lilei să spună despre Emma de fiecare dată când o întreba cineva unde va pleca la facultate. Lila îşi dădea ochii peste cap când vedea colecţia lui Mattie de produse de păr, papuci roz cu pene şi ţinute minuscule care întorceau privirile pe stradă. Quinn era speranţa ei în această privinţă.

– Ce faci aici?

Pupilele Lilei păreau să se dilate.

– Cumpărături.

– Văd asta. *De ce?*

Lila s-ar fi bucurat dacă ar fi avut parte de un vegan, cineva cu părul împletit, cineva care se îmbracă numai cu haine din piele artificială, un fumător de iarbă, un socialist care participă la festivaluri folk. O fată pe care o puteai folosi în războiul împotriva fostului tău soţ. Quinn ştia şi simţea lucrurile acestea. Au existat

momente în care ar fi vrut să întruchipeze vreunul din aceste personaje. Dar Quinn nu era fata pe care Lila și-o dorea cu ardoare. Prietenii ei erau plantele și bătrânii; cele mai strânse legături le făcea cu străinii; arcul ei era discontinuu. Locul ei nu era într-o școală sau într-o clădire de birouri și cu siguranță nu în magazinul Stop & Shop. Tatăl ei era confuzat de atitudinea lui Quinn, pe când surorile ei erau probabil stânjenite. Chiar și Lila, debordând de păreri contradictorii, nu-și putea înfrâna acea dorință nativă de mamă să-și vadă copilul încadrat într-un loc.

– Pentru petrecere, a explicat Quinn.

– Chestia pentru Emma și Jamie?

Nu era nevoie ca Lila să spună: *Tu?* În acest loc? Pentru *ce?*

Quinn a privit în jos la cele două coloane de pahare de plastic care se rostogoleau în coșul ei.

– Da.

Aceasta era povestea pe care o văzuse pentru o clipă în ochii Lilei, teama de diferența adevărată.

– Quinn, de ce te-ai amestecat în această mizerie?

Și-a scăpat coșul gol cu un zgomot.

– Nu este o mizerie, este o petrecere.

– Bine, este o petrecere. De când îți plac ție petrecerile? Nu-ți plac petrecerile. Nu pot să mi te imaginez venind la ea, darămite să o organizezi.

Quinn s-a oprit la acest cuvânt, folosit nepotrivit. Ea nu voia să o organizeze. Voia să dea cu ea de perete, tare, dacă era nevoie, și să o privească spărgându-se. Să se facă bucăți dacă trebuia. Nu se mai putea ascunde.

Poate că ar fi ieșit o mizerie.

Dar măcar după vor putea să facă, într-un final, curat.

* * *

Sasha nu știa cum să-și facă griji în privința tuturor lucrurilor care trebuiau să îngrijeze, așa că a decis să-și facă griji pentru o rochie.

Printr-o ciudată coincidență, Emma și Mattie erau amândouă acasă și voiau să meargă la cumpărături cu ea. Dacă ar fi încercat să planifice acest lucru, chiar și cu câteva săptămâni înainte, nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Tu ai deja o rochie, Em, a subliniat Mattie când s-au urcat în mașina Emmei.

– Știu. Dar totuși o pot ajuta pe Sasha. Emma i-a aruncat o privire lui Mattie. Și pe tine.

– Vrei să le împlânzești pe surorile tale mai mici pentru momentul prezentării părinților lui Jamie, a sugerat Mattie.

Emma a râs, dar nu foarte tare.

Mergând de-a lungul străzii Main din East Hampton, printre mașini Lamborghini și bărbații pe cale să chelească însoțiți de iubitele lor supermodele, Sasha a simțit cum vechile ei nesiguranțe mergeau la pas împreună cu ea.

Emma și Mattie erau înalte, iar ea nu era. Ele aveau picioare lungi pe când ea se împiedica în mersul ei ciudat, dureros de conștientă de defectul ei. Cu cât se gândea mai mult la asta, pe atât i se părea mai serios defectul, până când rămânea surprinsă că putea să meargă.

Emma a fost întotdeauna „întăltă pentru vârsta ei“, până când a devenit foarte înaltă. Mattie era la fel. Chiar și Quinn, cu constituția unui băiat de doisprezece ani, avea cel puțin cinci centimetri mai mult decât ea. Sasha și-a amintit cum i-a spus odată lui Evie cu tristețe: „Cred că nu sunt înaltă pentru vârsta mea“.

Surorile ei alergau neîncetat, concureau și săreau; loveau lucruri, aruncau lucruri și călăreau lucruri. Sasha a așteptat ca piciorul ei să se îndrepte, ceea ce s-a și întâmplat în cele din urmă. Cu excepția zilelor în care părea să se răsucescă înapoi.

Nu era prima oară când Sasha se întreba dacă surorile ei o tachinaseră vreodată pentru asta. Nu în față, pentru că nu ar fi fost corect, ci pe la spatele ei. Îi spuneau ele lui Ray cât de lipsită de grație era? Vechea teamă avea o însemnătate nouă acum.

Au cotit pe Newtown Lane și au încercat mai întâi magazinele la modă, luminate atât de puternic, colorate atât de strălucitor și parfumate atât de tare, încât pe Sasha o luase durerea de cap.

– Nu, a spus Emma referitor la rochia mini pe care o alesese Mattie.

– Nu, a spus ea referitor la rochia strâmtă, cu model de aligator.

După o vreme, Mattie și Sasha au început să scoată cele mai scandaloase rochii pe care le puteau găsi, doar pentru amuzament.

– Nici roz aprins, nici spandex, nici pene, nici lanțuri, a spus Emma.

– Cred că trebuie să cumpărăm de la Talbots, s-a plâns Mattie. Sasha a râs.

– M-aș putea îmbrăca cu uniforma de la școală.

Emma devenise mai puțin amuzată.

– La unu trebuie să fiu la serviciu, a spus ea.

Au renunțat și, în schimb, au urcat până la un magazin cu haine second-hand.

– Opțiuni mai ieftine și mai puțin provocatoare, a declarat ea.

Emma a scos mai multe lucruri și le-a adus la cabina de probă. Sasha a luat o rochie maxi de culoare albastru-închis cu dungi albe ca să râdă de ea.

– Are și o burqa? a întrebat Mattie prin draperie.

Emma și Mattie o așteptau să iasă.

Sasha transpirase și era plină de pete roșii în timp ce proba rochia în acea cabină. Avea senzația că toate părțile corpului ei se lipeau prea mult.

– Ei bine, iată-te. Emma i-a studiat decolteul cu admirație, reaszându-i talia rochiei. Din patru fete, avem una adevărată.

Mattie a încuviințat din cap.

– Propria noastră zeiță a fertilității. Restul vom recurge la cezariene.

– Cred că mă faceți grasă, a spus Sasha.

– Ești superbă, a spus Mattie cu sinceritate.

Uneori, Mattie o făcea să se simtă prost pentru kilogramele în plus, dar astăzi se afla într-o dispoziție mai generoasă.

– Încearc-o pe cea neagră, a zis Mattie.

– Tu de ce nu probezi niciună? De ce doar eu?

– Niciuna nu este destul de provocatoare, a spus Mattie, oferindu-i Emmei un zâmbet în colțul gurii.

Sasha a probat cu supunere rochia neagră și a ieșit, transpirată, pentru inspecție.

Emma a întors-o ținând-o de umeri.

– Uite ce talie mică ai! Eu mi-aș pune-o în valoare dacă aș avea așa ceva.

– Și eu la fel, a spus Mattie.

– Dacă Mattie ar fi avut trupul tău, nu ar mai purta niciodată vreo haină, a spus Emma.

– Doar dacă ar fi frig, a aprobat-o Mattie.

Toate trei s-au uitat la ea în oglindă. Sasha era agitată din cauza disconfortului.

Era dificil să facă asta în fața lor. Pentru prima dată, Sashei îi păsa de eveniment. Era posibil 9 august să fie singura zi din viața ei în care îl va vedea pe pe Ray, în carne și oase, iar el o va vedea pe ea.

Voia să arate frumos. Voia ca el să creadă că era frumoasă. Oare asta o să creadă? Se va gândi vreodată în felul acela la ea? Va fi uimit, îngrozit să știe că s-a gândit în felul acela la el? Devenise aproape sigură, în mijlocul celorlalte lucruri, că ea se gândea la el în modul acela, așa cum o fată privește un băiat.

Voia ca rochia să fie sexy, dar nu prea sexy. Voia atenție, dar doar atenția unei anumite persoane, nu a oricui. Voia o rochie precum un fluier pentru câini, o frecvență pe care să o audă doar el. O glumă de-a lor, intimă, fără să fie amuzantă.

– Pentru cine te îmbraci elegant? a întrebat-o Emma.

Sasha nu mai respira. A simțit cum i s-a încălzit fața de rușine. În oglindă, a văzut cum roșeața se întindea până pe gât. Ce? Era posibil ca Emma să știe?

– Mereu mă întreb asta, a continuat Emma pe un ton filosofic.

De fapt, Myrna Chapman a fost cea care a spus-o odată: „Când te îmbraci elegant cu adevărat, aproape întotdeauna o faci pentru cineva anume“.

Mattie se prostea cu un fular din pene turcoaz, dar Emma se referea cu siguranță la ceva. A aranjat tivul rochiei negre.

– Vezi, în cazul meu, este evident că mă îmbrac frumos pentru Jamie, dar și pentru mama lui pe care nici măcar nu o cunosc. Când am ales rochia, mi-am dat seama că, de fapt, mă gândeam la ea.

Sasha a înghițit.

– Dar tu, Matt?

Mattie a ridicat privirea.

– Pentru Matt, a răspuns ea.

– Pentru tine?

– Nu, pentru celălalt. Matt Reese.

Emma a răsuflat adânc.

– Nu o facem toate pentru el? a spus ea.

– Serios. Mă îmbrac sau eșuez să mă îmbrac pentru el în fiecare zi, dar el nu pare să observe.

Emma și-a dat ochii peste cap.

– Cum să nu observe? Sunt sigură că a observat.

Mattie s-a gândit puțin.

– Atunci ar fi mai corect să spun că nu-i place sau nu-mi apreciază eforturile.

– Cred că e singurul, a subliniat Sasha.

– Lui Cameron sigur îi place.

Mattie a făcut o față plină de dezgust.

Emma s-a întors către Sasha.

– Tu tot nu mi-ai răspuns.

Sasha și-a îndreptat atenția către un suport de îmbrăcăminte care avea roțile și se afla în fața zonei cu cabine de probă. A observat o culoare frumoasă – ceva între frunzele de țelină și mentă – și a

scos-o de pe suport. A ridicat-o. Era o rochie strâmtă din mătase pură, cu o lungime de trei sferturi și o tăietură pe-o parte. Era diafană, dar foarte simplă.

S-a întors în cabina de probă și și-a tras-o peste cap.

Îi plăcea cum o simțea căzându-i pe corp, cum îi scotea formele în evidență, fără să i se ridice sau să se lipească de corp. Rușinată, a tras draperia. Și-a înlăturat părul fierbinte și greu de pe gât.

Surorile ei au privit-o.

– Mă holbez, a spus Mattie.

– Uau, Sasha! a spus Emma. Am găsit rochia.

Sasha s-a întors, având pielea roșie de emoție.

– Nu este prea decoltată?

– Nu, este numai bine, a spus Mattie. Trebuie să scoți sutienul însă.

Ele au privit-o încă o clipă.

– Sash, nu apreciez faptul că refuzi să ne spui pentru cine te îmbraci. Dar oricine ar fi, a afirmat solem Emma, va fi absolut îndrăgostit.

– Sper să nu fie mama lui Jamie, a adăugat Mattie.

ADEVĂRUL ȘI DOUĂ MAȘINI DE TUNS IARBA

Pentru Mattie, nu era momentul potrivit ca Jonathan Dawes să oprească în parcare a prăfuită a fermei Reese.

Petrecerea de logodnă, marea convergență a vieții lor, era la mai puțin de patruzeci și opt de ore distanță, și ceea ce spera Mattie că va fi un eveniment de înnobilare, se dovedise că nu era așa.

Peluza casei era neîngrijită și netunsă. Când tatăl ei a ajuns duminică acasă, aproape că și-a smuls părul din cap. Iar Mattie nu a putut convinge cu vorbe dulci și nici măcar mitui nicio firmă locală să tundă iarba. Toate firmele fuseseră arse una câte una în bătaia dintre părinții ei. Aceeași poveste cu firma de curățare a piscinei. La fel și cu utilajul ce trebuia să ridice copacul care căzuse pe alea de acces. În mod obișnuit, lui Mattie nu-i păsa neapărat de aceste lucruri. Dar în acea zi îi păsa.

– Ne place să fim plătiți. Nu ne plac declarațiile pe proprie răspundere, a spus Mike de la Hampton Hedges.

De acord. Nici măcar valetul din parcare nu voia să mai facă afaceri cu ei.

– Am auzit zvonuri, a spus tipul.

Atunci când Jonathan Dawes și-a parcat mașina, Mattie stătea cu telefonul în poală în spatele teighelei, la umbra stejarului, făcând legături de coriandru și încercând să localizeze locul de unde închiriasse tatăl ei o mașină de tuns iarba.

Nu își dăduse seama cu adevărat că era supărată pe tatăl ei decât atunci când Jonathan Dawes a trântit portiera mașinii sale Prius de culoare roșie ca rubarba și s-a îndreptat către taraba fermei. Dacă el nu era surprins să o vadă, atunci era un actor destul de bun.

– Mattie, a spus, pe jumătate întrebând și ridicându-și sprâncenele.

Ea s-a ridicat. Era bucuroasă că exista o teighea care să separe spațiul dintre ei. Era ușurată că nu se mai afla nimeni prin preajmă în acel moment – niciun alt client sau vreun membru al familiei Reese. Nu s-a întins să-l îmbrățișeze. Și-a ridicat brațele și le-a încrucișat.

– Lucrezi aici? a întrebat el.

– Doar de patru ani.

Da, era nervoasă.

El a făcut o grimasă.

– Cred că nu mă opresc aici prea des.

– Probabil că nu.

El și-a înclinat capul ușor. Atmosfera era bizară.

– Totul... este în regulă? a întrebat el.

Ea era tentată să spună doar da, bine, și să-l vadă plecând cu niște roșii și porumb sau orice altceva, dar era încă nervoasă.

– În afară de confuzia din jurul identității mele, da. Totul este bine.

El a rămas cu sprâncenele ridicate, dar restul feței sale căzuse. I-a trebuit ceva timp să se adune.

– Din cauza a... ce am spus la Ditch Plains?

– Se poate spune că a avut un oarecare impact.

– Desigur, a spus el încet. Și-a frecat obrajii cu palmele. Am reluat acea conversație de o sută de ori în minte. Trebuie să știi că am crezut că știai. Sau m-am gândit că cel puțin bănuiai. Am crezut că de aceea ai venit să mă vezi.

Mattie nu putea nici acum să lase lucrurile așa cum erau. O parte din ea se încăpățâna să facă asta. Ce să știe? Ce să bănuiască? O altă parte din ea chiar nu voia asta.

– Am venit pentru că m-ați invitat, a spus ea. Și mă întreb de ce m-ați invitat? De ce m-ați abordat în primul rând? De ce ați început asta?

Indiferent dacă își dorise sau nu, Jonathan Dawes îi aruncase în aer viața. Îi distrusese echilibrul, încrederea, iar grenada în sine nu explodase încă.

Trupul lui arăta obosit. Și-a pus mâinile pe tejgheaua dintre ei.

– Ascultă! Sunt multe de explicat. S-a întâmplat acum mult timp. Se mișca stânjenit. M-am gândit la tine foarte des de-a lungul anilor. Pe măsură ce ai crescut, te-am văzut de câteva ori pe tine și pe surorile tale prin oraș, dar nu am interacționat niciodată. Am așteptat până ai devenit adult, capabilă să faci singură alegerile despre ceea ce doreai să știi despre tine.

– Nu știam că exista ceva ce trebuia să știu, l-a întrerupt ea. Era mult mai ușor așa.

El a oftat.

– Când te-am abordat la Black Horse, m-am gândit că te voi saluta și asta va fi tot. Tu ai fost cea care a ales să vină la Ditch Plains. Nu m-am așteptat să se întâmple asta.

Mattie s-a ridicat în picioare, fiind aproape la fel de înaltă ca el. Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă ea.

– Dar este ceea ce ai vrut să se întâmple?

Jonathan și-a coborât privirea. Când i-a întâlnit din nou ochii, părerea despre ea i se schimbase.

– Pentru că tu chiar mi-ai încurcat multe lucruri, a continuat ea în grabă. Și părinților mei. Mamei, desigur, dar adevărata problemă este legată de tatăl meu. Trebuie să fi știut asta.

– Eu nu am...

Mattie trecuse de limita prudenței și pentru prima dată se afla în slujba onestității.

– Poate că nu te-ai gândit, a spus ea. Nu spun că știu care erau intențiile tale. Dar nu te poți comporta ca și cum ai fi fost doar un observator la tot ce s-a întâmplat între părinții mei.

Aici, el s-a oprit. După un timp, a încuviințat din cap.

– Ai dreptate. Nu pot.

– Probabil că ai fost și tu rănit, a spus ea, surprinsă de propria onestitate.

El era uimit în mod clar. S-a uitat mult timp la fața ei, încercând să evalueze cât poate să spună. Nu era atât de tânăr pe cât încerca să pară.

– Am fost. Ai dreptate și în privința asta.

El s-a uitat în jur. Locul era liniștit. Dincolo de câmpuri, mașini îndepărtate reflectau lumina soarelui.

– Există un loc unde putem sta jos să vorbim?

– Putem vorbi aici, a spus ea.

Gândul i-a zburat iute la felul în care limbile se dezlegau în mod magic la ferma Reese.

– Bine. Și-a ridicat privirea spre cer. S-a uitat în jos la pământul prăfuit. Voi fi cât se poate de direct și îți voi spune adevărul. Am iubit-o pe mama ta. La vremea respectivă, îl uram pe tatăl tău. Și uram faptul că nu puteam fi cu ea și cu tine.

Altă căsuță bifată. Mattie știa acum de unde provenea nechibzuința ei. Dar dintr-un oarecare motiv, în acel moment, simțea exact opusul: se simțea extrem de bătrână, capabilă să asculte toate secretele și posibilitățile.

– De ce nu puteai fi?

El și-a clătinat capul.

– A fost o catastrofă totală. Nu știu cât de multe știi.

– Nu prea multe.

– Cât vrei să știi?

– Mai mult. De ce nu puteai fi împreună cu mama mea? După ce s-au despărțit? Chiar și vocea ei avea un calm încetinit, desfășurându-se cu un scop anume.

– După ce te-ai născut, căsnicia părinților tăi s-a destrămat. Apoi Lila a vrut să plece, dar Robert nu a vrut să o lase. Acea a fost

o perioadă groaznică. A privit în sus, ca și cum ar fi văzut o amin-tire. Sora ta Quinn ne-a văzut împreună odată, pe mama ta și pe mine. Mereu m-am simțit groaznic în privința asta. Era atât de mică, nu cred că-și mai amintește, dar ochii aceia ai ei...

Mattie a încuviințat din cap. Știa foarte bine ochii aceia, și se îndoia că ei uitau ceva.

– În orice caz, pe Robert l-a înnebunit faptul că Lila voia să-l părăsească. Se credea stăpânul ei. Pe vremea aceea făcea deja o mulțime de bani. Și și-a implicat avocații. Voia să o pedepsească. Mi-a făcut o plângere de violență domestică la apartamentul meu când știa că eu și Lila eram împreună.

– Dumnezeuule!

– Trei ofițeri au dat buzna în dormitorul meu. Am fost dus la secția de poliție din Montauk pe baza informațiilor false ale lui Robert. Zvonurile au circulat prin East End. Lila purta rușinea adulterului.

– N-am știut nimic din toate astea.

– Acesta a fost doar începutul. Lila ar fi purtat rușinea. Dar erai voi, fetele. A amenințat-o că te va lua de la ea. Chiar te-a luat. Te-a ținut șase zile într-un hotel din Manhattan, iar mama ta a luat-o razna fără să știe unde erai. În cele din urmă, un judecător a ordonat să te aducă înapoi la Wainscott. Era vară. Judecătorul a dispus ca voi, fetele, să locuiți în casă în timp ce părinții voștri făceau cu schimbul săptămânal.

Asta explica anumite lucruri. Oare Emma își amintea ceva? Dar Quinn? Jonathan Dawes s-a oprit. S-a frecat la ochi. Fața lui părea să îmbătrânească pe măsură ce călătorea înapoi în timp.

– Și am făcut ceva prostesc. Am încercat să te revendic. Desigur, părinții tăi erau căsătoriți când te-ai născut. Tatăl tău ar fi rupt mai degrabă cerul în două decât să ia măcar în considerare faptul că nu erai fiica lui. Nu aveam nicio poziție juridică, dar eram furios. Nu puteam accepta. Chiar și mama ta m-a rugat să renunț pentru binele tău. Asta a fost ceea ce ne-a despărțit într-un final.

Mattie a încuviințat din cap. A respirat. Apoi a respirat mai profund. S-a uitat la fața lui și i-a părut rău pentru el. Lumea ei avea mai mult și mai puțin sens în același timp.

Era aproape întuneric când Jonathan Dawes a terminat într-un final de vorbit. Uitase pentru ce anume venise la fermă.

– Ei bine...

A oftat. Părea să vrea să se miște spre ea, dar nu mai voia să presupună nimic.

– Iartă-mă, a spus el încet. S-a întors și a plecat spre mașină. Fie ca adevărul să te elibereze, Mattie!

Încet, cu sânguință, Mattie a închis standul fermei peste noapte și pedalat tot drumul până acasă. Avea nevoie să stea cât de mult putea pe acel drum. Se gândea la fața brăzdată de soare a lui Jonathan Dawes, la corpul lui tânăr încordat, la aspectul lui obosit de surfer. Și el era un prizonier al trecutului, exact ca și ceilalți, nu-i așa?

„Fie ca toți să fim eliberați“, și-a spus ea.

Cu o zi înainte de petrecere, Quinn a trecut pe la Myrna pe acasă, ca să-i aducă niște cireșe. Myrna era încă în halatul de baie.

– Ești bine?

– Sunt bine, draga mea. Am doar o răceală. Aceeași problemă. Quinn s-a dus lângă ea și a pus mâna pe obrajii delicați și moi. Myrna a studiat-o cu ochii ei pătrunzători.

– Nici tu nu arăți prea bine, Quinn.

Quinn a ridicat din umeri.

– Sunt bine. O să fac un ceai. Cireșele sunt bune pentru vitamina C.

– Un ceai ar fi minunat.

Quinn a umplut fierbătorul cu apă de la chiuvetă.

– Dar mă tem că nu voi putea veni mâine la petrecere.

Quinn a lăsat fierbătorul jos.

– Oh. Serios? Și dacă te iau eu cu mașina?

– Nu e nevoie.

– Ce zici dacă vin după prânz să verific cum te simți și să văd dacă ești în stare?

– Nu, dragă. Serios. Ai grijă de tine și nu te agita! Doar adu-mi o bucată de tort după ce se termină totul.

Schimbul avea loc în fiecare duminică la prânz, iar petrecerea de logodnă a Emmei și Jamie era la ora patru. Pentru prima dată în viața lui, Ray avea să plece din casa lui ca locatar și să se întoarcă patru ore mai târziu, ca oaspete.

Locul arăta ca naiba. Asta îl îngrijora. Poate că nu era Martha Stewart, dar avea și el standarde. I-a apărut în minte o imagine a dormitorului său din Brooklyn. Bine, erau niște standarde relativ joase.

Lucrul care l-a trezit la ora patru dimineața a fost ideea că Robert și Evie (și Sasha!) veneau într-o casă lăsată în dezordine de Lila, și aveau mai puțin de patru ore ca să o curețe. Își tot imagina fața dezamăgită a lui Robert, chiar dacă el nu văzuse niciodată fața lui Robert, dezamăgită sau altfel.

Acesta era motivul pentru care Ray făcea ture cu o mașină de tuns iarba, modelul John Deere de 42 de inchi cu raza de întoarcere zero, pe care o închiriasse de la Power Equipment Plus din East Hampton, ca să aranjeze peluza.

Nu putea tune marginile precum profesioniștii, dar era mai bine decât nimic.

Lila și Adam plecaseră până să se întoarcă el cu mașina de tuns iarbă, ceea ce, sincer, era o ușurare pentru toți cei patru copii ai Lilei. Ea și Adam nu se întorceau în Brooklyn. Luau prânzul cu bunica Hardy în Oyster Bay și apoi o aduceau și pe ea la petrecere.

Ray intenționa să facă duș și să se schimbe acasă la prietenul său Frasier înainte să se întoarcă pentru petrecere, dar acum era îngrijorat că nu va termina de tuns iarba la timp.

Nu mai rămăsese niciodată peste ora schimbului. Întotdeauna își imagina cumva că locuința dispărea în aer în fiecare duminică

la prânz și apoi prindea din nou formă sclipind în aer ca o casă ușor diferită.

Și era același sentiment vechi care îl deranja: trebuia să se îndeărteze ca un exilat, în timp ce surorile lui puteau să rămână și să privească metamorfoza. Și-a imaginat că și ele făceau parte din magie. La amiază, ele deveneau o parte dintr-o familie diferită.

Ce se întâmpla dacă el continua să tundă iarba până după prânz, când sosea cealaltă familie? Se putea prefăce că era tipul de la compania cu servicii de tuns iarba. Ei nu-l cunoșteau, așa că nu l-ar fi recunoscut. Cel puțin, Robert și Evie nu ar fi făcut-o.

Când a întors pe alee, a văzut-o pe Mattie ieșind în pijama pe ușa de la intrare.

– Ce faci?

– Tund iarba.

– Văd asta. Este grozav. De unde ai luat mașina de tuns?

Ray a frânat și a lăsat motorul în stare neutră.

– Am închiriat-o.

– Serios?

El părea insultat.

– Am un loc de muncă.

– Cum ai adus-o aici?

– Mi-au închiriat o remorcă.

– Ca să o atașezi la ce?

El începea să se simtă mai puțin mândru.

– La mașina pe care am închiriat-o din altă parte.

A băgat motorul înapoi în viteză și a plecat înainte ca ea să-i poată pune alte întrebări. De fapt, toată tărășenia îl costase mai mulți bani decât făcea el la Black Horse într-o săptămână.

Mai târziu, când s-a oprit la gardul piscinei ștergându-și fața de transpirație, Quinn a pășit pe iarbă și s-a urcat pe mașina de tuns iarba. El era destul de sigur că acela nu era un vehicul cu două locuri, dar ea s-a strâns fără greutate, precum o cicadă, și s-a așezat cu spatele. El a mers de la iaz la piscină, de la verandă la pădure.

Îi plăcea compania ei. S-a întors spre și i-a zâmbit. Era prea mult zgomot ca să mai spună ceva. Ea ținea în dinți o bucată de iarbă încolțită, ca un fermier de odinioară.

Din când în când, îl ghiontea cu cotul în spate.

– Nu acolo. Acela este trifoi, iar el vira într-o parte.

La sfârșit, Quinn a sărit jos. Liniștea era mai profundă după tot zgomotul acela. Mirosul umed și dens de iarbă îi umplea nările.

– Stai. De ce ai privirea asta? a întrebat el.

– Ce privire?

Era o trăснаie. Fără îndoială.

– Privirea aceea.

– Bine, a spus ea. Vino cu mine!

A urmat-o dincolo de peluză până la magazia în care-și țineau bicicletele vechi și uneltele de grădinărit. Ea a deschis ușa și el s-a uitat în întuneric. Ochii lui aveau nevoie să se adapteze ca să poată vedea, atât de strălucitoare și nouă era. O mașină de tuns iarba John Deere de 42 de inchi cu rază de întoarcere zero.

– Rahat!

– S-a livrat azi-dimineață pentru tata, a explicat Quinn zâmbind și ridicând din umeri. A venit cât timp ai fost plecat.

SEMENI VÂNT...

În regulă, Micule Ray. S-o facem și pe-asta.

Sasha tocmai citea mesajul lui Ray când a auzit ușa de la intrare deschizându-se pentru primii oaspeți, iar inima i-a tresăltat din nou.

Stătea în capătul scărilor, privind în jos. Nu prea puteai să-i numești oaspeți. Așa cum fusese planificat, ei au venit primii, gazde pereche, ca să se adune înainte de sosirea familiei Hurn de la aeroport.

– Alo? a strigat Lila, deschizând ușa din față.

Nu prea te așteptai ca ea să bată la propria casă, nu-i așa? Casa străbunicului ei.

Sasha a tras aer în piept și a făcut un pas în spate, sperând să nu fi fost văzută încă. Voia un moment în care să observe, fără să fie privită.

Lila a fost prima care a intrat, apărând înaltă și importantă. Sasha putea observa deja, la subraț, mici pete de transpirație pe rochia de pânză deschisă la culoare a Lilei. Părul ei blond-cenușiu era coafat într-un bob drept, frumos, iar pantofii ei erau bej, cu vârfurile ascuțite. Purta ciorapi de culoarea piciorului, iar Sasha și-a ațintit în mod ciudat privirea asupra pistruiilor portocalii spălăciți care-i acopereau picioarele, mâinile și alte părți ale pielii care erau la vedere. De câte ori și-o imaginase Sasha pe Lila, nu-și imaginase și pistruii.

Sasha se simțea negricioasă în comparație cu ea, de o întunecime care era străină pistruilor.

Următorul a fost Adam. Era mai scund decât își imaginase ea. Nu chiar scund, dar ocupa mai puțin spațiu. Avea părul sârmos și cenușiu și ondulat în jurul urechilor. Purta un blazer albastru și ochelari rotunzi cu ramă subțire ca Leon Troțki.

Apoi a venit Ray. A trebuit să se calmeze ca să-l poată privi cu atenție. Era cu jumătate de cap mai înalt decât tatăl său, dar nu avea expresia Lilei. Era confuz, emoționat, puțin circumspect. Ea a simțit bătaia rapidă de sub cutia toracică. Încerca să se uite la el ca la o persoană diferită, încerca să-l vadă cu ochi senini în linii clare, dar nu era ușor. Cum putea el să cuprindă într-o singură persoană toate lucrurile pe care le simțea ea pentru el?

Ray a privit în sus ca și cum știa că ea se afla acolo. Nu a spus nimic. Doar s-a uitat la ea, a zâmbit și a ridicat puțin din umeri. Nu a acuzat-o că spionează, dar ea știa că era timpul să coboare la parter. Și-a ținut privirea asupra lui, a zâmbit cu bună știință. Pe cât era de emoționată, nu și-a luat ochii de la el.

Sasha a coborât scările exact când tatăl și mama ei apăreau din camera de zi. Simțea cum mătasea verde pal a rochiei sale foșnea în jurul genunchilor, dezvăluind discret culoarea argintie a pantofilor ei.

Iată că începem.

S-a uitat din nou la Ray. Era o consolare să aibă un partener. Deși nu se apropiase deloc de el, de trupul lui, ea simțea ca și cum cei doi își priveau părinții din spatele acelorași ochi. Robert a făcut primul pas. Mai întâi a dat mâna cu Adam, apoi cu Ray. Între timp, Lila s-a întins să dea mâna cu Evie, apoi cu Sasha. Oare celelalte mâini erau la fel de transpirate și reci precum le simțea pe ale ei? În jur se auzea doar „Bună ziua“ și „Mă bucur să vă văd“.

Era foarte conștientă de cât de roșu pulsa culoarea rochiei mamei sale lângă bejul Lilei, de cât de roșii arătau buzele mamei

sale în comparație cu luciul simplu al Lilei. Simțea din nou ieșind la suprafață senzațiile contradictorii, lașitatea și rușinea. Oare Lilei îi va plăcea rochia ei? Îi va plăcea, nu-i așa? Îi va plăcea și a lui Evie? Nu. Poate chiar o să râdă de ea mai târziu.

Și mai rău, ea simțea forța incontestabilă a încrederii în sine ce o caracteriza pe Lila, a atitudinii ei de apartenență. Probabil că rochia lui Evie costa de zece ori mai mult, dar Lila era cea care știa cum să o poarte: cum să arate, cum să se comporte. Doar din postura ei îți puteai da seama că încă era casa ei, că într-un mod esențial era încă familia ei, oricât de mult încerca Robert să pară că era altfel.

Când s-au retras cu toții și a venit timpul ca Robert și Lila să se salute, nu au făcut-o. Timpul a încetinit și s-a dilatat. Lila și-a înclinat capul și a strâns din buze. Maxilarul lui Robert era încordat. Și-a pus brațul în jurul lui Evie. Sasha a simțit cealaltă mână așezându-se pe omoplatul ei, mai posesivă decât s-ar fi așteptat, dar puțin tremurândă. Asta o agitase și pe ea.

Pe Sasha o neliniștea să se tot uite la tatăl ei. Cu Lila în încăpere, l-a văzut cu alți ochi și nu era sigură că voia să o facă.

Robert s-a așezat cu trupul său imens în locul în care foaiерul se deschidea pentru tot restul casei, de parcă era a lui și el era proprietarul. Intrarea Lilei a fost implacabilă, dar el se purta ca și cum el dădea tonul.

Sasha a aruncat o privire spre Ray și a văzut că neliniștea ei era oglindită în el. Atât de uniți erau, încât și-a amintit dintr-odată că ei nu s-au întâlnit. La cât de importantă era această ocazie, nimeni nu părea să le acorde prea multă atenție. Ea s-a întors și a făcut un pas spre el, întinzând mâna.

– Bună, Ray, a spus ea.

– Pot să vă aduc ceva de băut? a trâmbițat Robert.

S-a întors și a coborât cele trei trepte până în camera de zi. Și asta a fost. Robert a dat tonul.

Cum se vor saluta ei? Nu se vor saluta. Acesta era răspunsul.

Toți părinții au trecut din foaier în camera de zi. Ray i-a ținut mâna pentru o secundă în plus.

– Bună, Sasha, i-a spus el doar ei.

Quinn a ieșit din bucătărie. Purta o tunică turcoaz cu imprimeu indian, părul ei ciufulit și frumos era mai aranjat decât de obicei, având o coroniță de iasomie pe după ureche. Pe nas îi strălucea un punct argintiu, în ciuda cererii tatălui său de a nu-l pune. Dar chipul îi era tulburat. Ochii ei priveau atât de departe încât păreau că vedeau o altă casă, o altă petrecere.

A îmbrățișat-o pe Sasha, deși o văzuse cu zece minute în urmă. Apoi Sasha a privit-o pe Quinn îmbrățișându-l pe Ray.

Când era mică, era geloasă atunci când Quinn vorbea despre Ray. Era chinuită de invidie când Quinn pleca din vechiul lor apartament de pe East 81st Street, ca să se întoarcă în Brooklyn. Știa că acolo era Ray și că pierderea ei era întotdeauna câștigul lui. Știa că Quinn îl iubea. Știa asta, iar acum o vedea pentru prima oară: pentru o clipă, fața tulburată, distantă a lui Quinn și-a recăpătat tandrețea, iar fața lui Ray s-a luminat. Privind totul de aproape, Sasha nu mai simțea gelozie.

Ea vedea lurcurile din afară și se simțea norocoasă că aveau așa ceva într-o familie ca a lor – amândoi o aveau. Într-o familie în care întotdeauna era prea mult, Quinn era miracolul lor comun. Influența ei asupra celor doi era puternică. Datorită ei se înțelegeau Sasha și Ray unul pe celălalt așa cum o făceau.

Era ciudat, era minunat să aibă un partener.

Ray nu-și putea aminti cum arăta Sasha chiar și la câteva minute după ce a văzut-o. Tocmai de aceea era atât de impresionat. Era incurcat. Era flatat. Se temea că, dacă s-ar fi întors chiar și după colț, ar pierde-o din nou.

Data trecută, îmbrăcată lejer într-o ținută întunecată, forma ei părea o proiecție a imaginației sale aprinse. Pe atunci era încă o străină, înfășurată în posibilități străine.

De data aceasta, a rămas cu gura căscată, într-un impas în care se amestecau dorințe puternice și inhibiții. Delicatețea ei, rotunjimile și suplețea erau o poveste rostită pe bună dreptate de rochia ei verde pal – spusă mai bine decât o putea exprima creierul lui supraîncălzit.

Ea vorbea cu sora lui Jamie. Abia se putea uita la ea, dar nu se putea uita în altă parte.

Inhibițiile nu reușeau să îl țină în loc. Încerca să se concentreze la ce îi spunea domnului Folkes, vecinul lor de pe Eel Cove Road, dar tot pierdea firul. Domnul Folkes era în mare măsură senil, așa că erau cel puțin în aceeași situație.

Sasha/Ray, chiar ești tu? Yin-ul yang-ului meu chiar poate arăta așa? Mă face să mă simt așa?

O adiere stranie sufla deasupra verandei, deasupra iazului. Robert a trecut pe lângă el și l-a măsurat din cap până-n picioare, iar inhibițiile lui Ray au fost reactivate.

Chiar înainte de petrecere, Emma începuse să creadă că nu va fi un proces atât de anevoios. Avusese un gând iluzoriu: *Dacă până la urmă va fi chiar distractiv?*

Se simțea încrezătoare în rochia ei de culoarea piersicii. Jamie o sărutase pasional pe după gardul viu chiar înainte să-i sosească familia. Poate chiar era petrecerea lor: să o controleze, să se simtă bine.

Surorile ei făcuseră toate eforturile pentru ca totul să arate frumos. Părinții lui Jamie păreau prietenoși. Cel puțin la început.

– Îi poți transmite ceva barmanului? Spune-i să nu-i dea mamei încă un gin cu apă tonică, bine? a șoptit Jamie în grabă când trecea pe lângă bunica Hardy.

Emma a privit în jur. Susan Hurn stătea la câțiva metri de barul improvizat, ținând în mână un pahar înalt cu o felie de lămâie verde pe margine, vorbind animată cu Evie. Tatăl lui Jamie stătea cu tatăl ei lângă piscină, discutând despre golf sau pescuit sau

reparații în jurul casei. Tatăl ei gesticula încontinuu făcând mișcări largi din braț.

Norii dinspre vest au devenit foarte cenușii și a început să sufle o briză neregulată. Oaspeții petrecerii puneau pahare și sticle peste farfuriile din carton și șervețele ca să nu zboare.

Emma a văzut-o pe mama ei stând lângă casă cu o farfurie de mâncare neatinsă, abia mai făcând față. Adam o urma îndeaproape. Și el simțea pericolul.

O îngrijora faptul că familia Hurn părea să o ignore pe Lila. Oare era din cauza scrisorii stupide scrise pe hârtie gravată? Oare Lila nu le-a răspuns deloc? Ei trebuie să-i fi simțit ostilitatea ei față de tot evenimentul. „O să se răzgândească”, l-a auzit pe Jamie spunându-i mamei sale la telefon cu o seară înainte.

Emma a intrat în casă și a văzut-o pe Quinn în bucătărie, ornând tortul cu flori. Mattie, îmbrăcată ca un pelerin, de o timiditate neobișnuită, pregătea bufetul. Câțiva prieteni de la Princeton se plimbau în jos către iaz.

„Îmi doresc să se termine.”

A privit-o pe mama lui Jamie făcând un pas spre bar și comandând încă un pahar de băutură de la copilul plinuț al vecinilor care juca rolul barmanului.

Ce ar fi trebuit să facă Emma? Trebuia să ia paharul de băutură din mâna înțeleștată a viitoarei sale soacre? O femeie cu care schimbase până atunci doar cinci propoziții? Părea devreme în relație lor ca ea să intervină și să o pună la punct.

„De ce nu mi-a pomenit că mama lui este o bețivă?” s-a gândit ea cu răutate.

Totuși existaseră indicii, nu-i așa? Dacă era atentă. Dacă voia să întrebe. Oare el voia ca ea să întrebe?

Emma fusese întotdeauna o persoană răutăcioasă. Bine, încă nu avusese niciun gând răutăcios despre Jamie în afară de acesta.

A auzit clinchetul înspăimântător al unei furculițe lovite de un pahar. Și tatăl ei urmărea cerul. Era un lucru stânjenitor, dar un pas

necesar ca să se termine odată cu petrecerea. A aruncat o privire precaută către Jamie. *Începe.*

Tatăl ei s-a așezat în mijlocul verandei având-o pe Evie aproape. Și-a lovit paharul din nou, iar invitații au început să se adune. Jamie a așezat-o pe bunica Hardy pe un scaun robust și a plecat să-și verifice mama. Tatăl lui găsisese deja un scaun pentru ea. Sora lui Jamie, Grace, părea îngrijorată.

„Voi ar fi trebuit să fiți cei normali“, s-a gândit Emma.

Lila stătea tot retrasă. Nimeni nu voia să mănânce din salata ei de fasole.

Mattie a ieșit din casă și a ocolit-o pe Lila. Quinn și-a făcut apariția pe ușile glisante din sticlă ale bucătăriei ducând tortul ei, încadrat de flori sălbatice, cel mai frumos cadou dintre toate, și l-a așezat pe masa bufetului.

Sasha stătea stingheră lângă Evie; Ray stătea cu domnul și doamna Reese la umbra copacului.

Jamie a apărut lângă Emma și a luat-o de mână.

Ea a văzut pe cămașă, la spate, micile pete de sudoare și a simțit un val de tandrețe.

– În primul rând, eu și Evie am dori să le urăm bun venit oaspeților noștri, a început tatăl ei cu o voce tare, rezonantă.

S-a apropiat și și-a înfășurat brațul în jurul lui Evie.

Emma a aruncat o privire neliniștită către mama ei. Nu ajuta faptul că tatăl ei pune așa problema.

– Mai ales familiei Hurn, care a venit tocmai din Ohio ca să fie alături de noi, a continuat el.

Tatăl ei nu părea neapărat agitat, dar părea rigid. A continuat să vorbească despre cât de mândru era de ea și de Jamie pentru angajamentul lor unul față de celălalt și față de marea instituție a căsătoriei, bla bla.

Au urmat câteva aplauze politicoase venite în special din partea bătrânilor din grup.

– Emma, ești o femeie frumoasă și desăvârșită. Robert și-a ridicat paharul și ea l-a ridicat la rândul ei. Jamie, ești o cinste pentru familia ta și ești o cinste pentru compania noastră.

– Vă mulțumesc, domnule.

De obicei, Emmei îi plăceau laudele de orice fel, dar de acestea se putea lipsi. Nu i-au plăcut niciodată laudele private pentru urechile publice. În orice caz, nu erau pentru ea și Jamie. În cea mai mare parte erau pentru el și pentru familia Hurn.

– Ridic paharul în cinstea voastră.

Au fost multe aplauze și pahare ridicate și tot felul de lucruri spuse în semn de aprobare.

Stewart, tatăl lui Jamie, a venit lângă Robert. Și-a dres vocea și a așteptat să se facă liniște.

– Eu și Susan am dori să le mulțumim lui Robert și lui Evie pentru că ne-au primit în casa lor frumoasă.

Emma a așteptat ca el să le mulțumească și Lilei și lui Adam, dar acesta nu a făcut-o. După un răgaz de timp a încheiat cu o altă glumă proastă:

– Și am dori să-i mulțumim lui Robert pentru faptul că i-a oferit lui Jamie această mare oportunitate la Califax și oportunitatea și mai mare de a se căsători cu fiica sa.

Robert a râs din toată inima și alte câteva persoane au râs ușor de jenă. Emma nici nu se putea uita la mama ei. Dumnezeuule, era dureros!

Familia Hurn nu a înțeles starea lucrurilor de aici? Că exista o mare ostilitate între cele două părți ale familiei sale fără ca ei să intervină și să o alimenteze? Emma a aruncat o privire disperată spre Quinn.

Quinn a făcut câțiva pași curajoși către mijlocul grupului.

– Scuzați-mă, domnule Hurn, mă scuzați că vă întrerup. Dar înainte să continuați, voiam să spun că este și...

Era prea târziu. Lila și-a lăsat paharul de vin atât de tare pe masă încât s-a sfărâmat. Toate privirile s-au întors la ea. Era mult mai eficient decât să atragă atenția lovindu-l cu o furculiță.

Lila nici măcar nu s-a uitat în jos la cioburile de sticlă.

– Stewart, te înșeli, a spus ea, deplasându-se câțiva metri de lângă perete.

Emma nu-și putea da seama dacă Lila intenționa să vorbească doar cu Stewart și Robert sau cu întreaga adunare.

– În legătură cu mai multe aspecte.

Stătea în picioare, iar vocea ei răsuna destul de tare ca să fie auzită. Era vrăjitoarea care venise să blesteme nunta. Și totuși, simpatia Emmei se îndrepta către vrăjitoare în acel moment.

Jamie strângea cu putere mâna Emmei. Ea a simțit cum încremenește pe loc.

– Nu știu ce v-a spus Jamie, dar aceasta nu este casa lui Robert. Bunicul meu a construit-o pe terenul cumpărat de tatăl lui. Da, sunteți oaspeții lui, dar și ai mei. Robert nu deține această casă și nu o deține pe Emma.

Jamie a încercat să spună ceva, dar Robert l-a oprit.

Tatăl ei clocotea acum, frizând limitele autocontrolului. Pe Emma o speria să-l vadă așa.

– Aș vrea să explic, spunea el.

Nici măcar nu se uita la Lila, tot continua să se adreseze bietului Stewart Hurn. Emma putea simți tulburarea adunării din jurul verandei când tatăl ei a început să-i spună domnului Hurn cum a cumpărat el casa de la tatăl bădăran al Lilei înainte să dea faliment și să i-o ia banca. Bieții invitați chiar trebuiau să asculte?

Emma abia dacă auzea cuvintele tatălui său. Dar a auzit forța reținută a furiei sale, de parcă ar fi așteptat douăzeci de ani ca să o elibereze.

Până și Lila părea să bată în retragere în fața ei, dar nu avea de gând să se incline acum.

– Încă eram căsătoriți atunci. Am cumpărat-o împreună de la el. Emmei nu-i venea să creadă că făceau asta acolo. Oare nu se puteau controla deloc? Exact de asta se temea și, în același timp, era ridicol și de neimaginat.

Tatăl ei se întoarse spre Lila și Emma a trebuit să privească în altă parte. Ritmul inimii ei a rămas în urmă și nu-și putea reveni. Exista amărăciune și dezgust în purtarea lui, ceea ce era de așteptat, dar existau și alte lucruri pe care Robert, mândru, nu ar fi dorit să le vadă nimeni.

– Eram căsătoriți? Serios? Nu te comportai întocmai.

Emma auzea pentru prima dată un fel de durere neformată, naivă, în glasul lui.

Majoritatea invitațiilor se retrăgeau politicos, își dădea seama Emma, îndreptându-se către doc sau în casă. Era prea crud, prea chinuitor să te uiți.

– Tată, a spus Sasha încet.

Lila avea ambele mâini pe gât, iar pielea ei își schimbase culoarea.

– De ce faci asta aici?

Jamie a pășit în spațiul minat dintre părinții Emmei. Probabil că Emma l-ar fi tras înapoi dacă ar fi fost în stare să gândească bine.

Vocea lui era controlată și calmă:

– Haideți să lăsăm asta deoparte acum, le-a cerut el, în onoarea a ceea ce sperăm că va fi o ocazie fericită în viitor.

Ea știa că, pentru Jamie, impulsul era întotdeauna să facă ceea ce trebuia, iar atunci când ceea ce trebuia nu era clar, să facă ceva.

Emma a căutat puțină moderație pe chipul mamei sale, dar nu a văzut-o.

– Te rog să nu te amesteci, Jamie, a spus Lila pe un ton aspru.

Sasha privea totul și simțea o suferință enormă.

Voia să plece de acolo de ceva vreme, dar Evie îi strângea mâna atât de tare, încât aproape că își pierduse simțurile.

Strânge-mi degetele la fel de tare pe cât te doare, și-a amintit cum îi spunea Evie când era mică și trebuia să i se pună copci sau să facă injecții.

L-a văzut pe Jamie trecând de la fața implacabilă a Lilei la cea în fierbere a lui Robert, care aștepta rigid. Apoi Jamie și-a întors capul spre mama lui care tocmai se ridica din scaunul aflat la câțiva metri de locul în care stătea Sasha. Pur și simplu, a încremenit.

Sasha putea vedea doar o parte din fața lui Susan Hurn, dar își putea da seama că se clătina și era furioasă. Mama lui Jamie a mormăit câteva cuvinte usturătoare către Lila și apoi un singur lucru s-a auzit tare și pătrunzător.

– Și să nu îndrăznești să-i spui fiului meu ce să facă.

– Susan, a spus soțul ei printre dinți.

– La naiba, a zis Jamie răsuflând.

Acum, mama lui Jamie se ridicase complet, fluturându-și brațul, acuzând-o pe Lila de o grămadă de lucruri inacceptabile.

– Mă auzi?

O, Doamne! Sasha a aruncat încă o privire piezișă spre Ray.

Lila era prea șocată ca să răspundă. Mânia lui Robert a dat semne că scade, în cele din urmă, dar era prea târziu. Sasha putea jura că văzuse pe chipul lui Robert o scânteie de remușcare față de Lila. Au cules furtună, era clar.

În acel moment, Sasha i-a urât și i-a compătimit. Dar pe Emma o iubea. Pentru Emma se simțea cel mai prost.

– Javră bețivă!

Sasha a tras adânc aer în piept. A auzit tacâmuri căzând pe jos. Nu știa cine a zis-o, dar desigur că era Mattie. Mattie, care era clar că plângea.

O, Doamne! Sasha și-a dus mâna liberă la gură.

Sora lui Jamie, Grace, își trăgea mama de braț. Și ea plângea.

Susan Hurn a împins-o pe Grace, a făcut un pas înapoi și apoi a răsturnat întreaga masă cu bufet suedez. Porțelanul, sticla,

tacâmurile au răsunat pe pietrele de pe terasă. Cioburile au zburat peste tot. Kilograme de salată de homar s-au prăbușit în grămezile de salată de fasole. Chiftelele s-au rostogolit și bucățile de pepene galben s-au împrăștiat.

Secundele și impresiile se încălceau, dar Sasha și Ray au avut cumva același gând în același timp. Tortul ornat cu flori al lui Quinn: flori cultivate pe care ea le crescuse de la sămânță și flori sălbatice pe care le adunase cu grijă, le aranjase în jurul și deasupra tortului, petalele fragile fiind mărunțite cu drag în aluat.

Tortul părea să alunece prin aer, în timp ce amândoi alergară spre el din diferite părți ale mesei. Sasha a observat, în treacăt, că tortul nu era întreg. Îi lipsea un triunghi tăiat perfect.

Sasha și Ray s-au întins după el în același timp. Dar niciunul dintre ei nu a fost destul de rapid încât să-l salveze. Sasha a privit cu disperare cum tortul s-a întors și a căzut; aerul și magia, zahărul și untul căzând încet pe pietre.

Se întâmplă asta?

Te rog, nu lăsa să se întâmple asta.

Ray era prea supărat pe mama lui ca să fie înțelegător cu ea. Pentru prima dată, Robert îi părea neînsemnat. Nu-l interesa mama al naibii de psihopată a lui Jamie sau mâncarea de pe jos sau sticla spartă de pe toată suprafața verandei. Totuși, dacă tatăl lui Jamie ar făcut un pas mai aproape de Lila, Ray l-ar fi pocnit.

Îi păsa însă de încercările Sashei de a se calma. Îi păsa de încercările curajoase ale lui Quinn de a se pune între părinții lor idioți, care erau mai mult decât merita vreunul dintre ei.

Îl durea sufletul pentru tortul frumos făcut de Quinn, acum zdrobit sub tălpile neatente ale trecătorilor, întins în cele patru colțuri ale verandei.

Putea să înțeleagă că părinții lor se confruntau cu niște dureri vechi, dar ce le făcuse Quinn? De ce trebuia să vadă Sasha așa ceva? De ce trebuia să vadă el?

Pe chipul mamei sale ardea încă o privire feroce de luptă. El putea să ia foc și ea nu ar fi observat. Dar trupul minunat și tânăr al Sashei s-a ofilit de tristețe. De ce persoanele care nu aveau nicio treabă sufereau cel mai mult? La fel cum toate războaiele teribile erau duse și suportate de cei care nu aveau nicio nemulțumire, cei nevinovați îndurau ce era mai rău.

Pentru că noi suntem cei care vor pace între adulți, iar ei încă vor război.

De ce trebuia să mai conteze atât de mult pentru ei? Pentru el și surorile lui și Sasha? De ce trebuiau ei să-i iubească în continuare pe acești oameni, în ciuda egoismului lor și a dorinței lor de distrugere? Ar fi mai bine dacă ar renunța. La ce le mai serveau oare? Vor trebui să meargă mai departe purtând cu ei aceleași dușmăanii corozive?

S-a uitat neputincios la Sasha, iar masa de bufet răsturnată se afla încă între ei. Ținea poșeta lui Evie din nu știu ce motiv, și sta uimită și încremenită lângă un scaun răsturnat. Un lichid închis la culoare pătase o bretea de-a rochiei sale verde-mentă. Oare îl va învinovăți pentru că se afla de partea cealaltă a dezastrului? Ray închise ochii.

Când i-a deschis, a putut să vadă, cu ușurare, cum familia Hurn ieșea pe lângă peretele casei. Tatăl lui Jamie mergea cocoșat cu un amestec de furie și rușine, iar pașii mamei sale erau instabili. Fața lui Grace era plină de durere.

Jamie a îmbrățișat-o pe Emma pentru ultima dată, șoptindu-i ceva la ureche înainte să plece după familia lui. Aceștia trebuiau cazați undeva. Erau foarte multe discuții de purtat.

Cum să faci să pui totul la loc, astfel încât să poți da uitării această întâmplare? Fusesse depășită acea limită unde puteai să te prefaci că nimic că nu s-a întâmplat.

Emma aduna cioburile de sticlă de pe verandă, punându-le într-un castron mare de lemn pentru salată. Când s-a ridicat, Ray a putut vedea lacrimile scrise în rimelul negru. Ce mizerie nenorocită!

Dar unde era Quinn?

Robert stătea cu brațele încrucișate, agresiv, lângă ușa din față, așteptând în mod evident ca Lila și Adam să treacă prin ea.

Ray a auzit strigăte pe peluza din față. În acel moment nu știa sau nu-i păsa cine era. Mașinile înaintau greu pe pietriș de-a lungul aleii de acces, scăpând pe drumul neted al orașului. Cine nu ar fi ales să plece de acolo?

Doar că ei, copiii, chiar dacă erau mari, nu aveau de ales. Aceasta era partea cea mai nedreaptă.

Dar nu, ei nu își vor purta dușmănie. Sasha s-a uitat în sus și i-a întâlnit privirea. Ea nu îl învinovățise și nici nu-l învinovățea. El știa asta. Dintre toți oamenii din lume, el știa cum se simțea ea. Iar ea știa cum se simțea el. Nu trebuiau să spună nimic ca să o știe. În mod ciudat, nu au trebuit să o facă niciodată.

Nu prea gândea limpede când s-a îndreptat spre ea. Nu avea nicio intenție clară în minte când a pășit în jurul mesei căzute, peste scaune și farfurii ca să fie mai aproape de ea. Prezența ei fizică era încă ciudată pentru el, dar și-a întins mâna spre mâna ei și i-a cuprins-o. Stăteau acolo în mijloc, de mână, observând ce mai rămăsese din împărăție.

Lui Ray nu prea îi păsa cine îi vedea în acel moment. De ce anume îi protejau pe părinții lor? De armonie, Doamne ferește! De compasiune și un tip neobișnuit de iubire.

Părinții lor nu meritau să fie iertați și totuși aveau să fie. Unde era leacul pentru asta?

NU PLÂNGEAM, DAR NU MĂ PUTEAM OPRI

În cele din urmă, norii au decis să se deschidă și a început să plouă. Era o ușurare. Ploaia cădea tare și grea.

Quinn a privit ploaia căzând în iaz și în piscină. Aburul se ridica din pământ, iar cerul cobora să-l întâlnească.

Ploaia spăla mâncarea căzută pe verandă. Ploaia și lacrimile s-au unit și s-au întors în baltă, în piscină și în iaz.

Picioarele ei goale s-au cufundat în pământul umed de catifea. Își simțea capul răsunând, cu fiecare picătură care se lovea de el. Și-a întors fața către cer și a lăsat apa ploii să-i binecuvânteze pleoapele.

Lasă durerea să intre. Dă-i și o voce dacă are nevoie.

Acum avea una. Era urâtă, dar vorbea. Poate că niciunul dintre ei nu putea simți schimbarea din aer, dar ea putea. Probabil că acum puteau trece cu toții peste asta.

Majoritatea invitaților plecase. Niciun cuvânt sau vreo imagine nu rămăsese întipărită pe pietrele calde. A lăsat ploaia să i le spele pe toate, cu excepția uneia: imaginea cu Sasha în rochia de mătase verde-mentă și cu Ray în haina sport stând împreună în mijlocul dezastrului. Mic și mare, întuneric și lumină, stâng și drept. A văzut că se țineau de mână. Toate extremele, totul se atrăgea în același timp. Disperarea se spălase, iar asta rămăsese în urmă. Acela era trecutul și acela era viitorul. Se simțea completă.

Cât de plini de speranță am fost și încă suntem! Cum am putea fi altfel?

S-a așezat pe iarba umedă și a privit ploaia lovind de mii de ori suprafața iazului. În mintea ei, a văzut mâinile lor strânse.

Putea rămâne așa până când apunea soarele și probabil până rășarea din nou. Se putea reculege acolo pentru o vreme. Dar încă mai era ceva ce trebuia să facă. Ce trebuia să facă? Îi părea neclar.

Apoi și-a amintit că îi datora Myrnei o felie de tort.

Quinn auzea, în depărtare, cum Evie îi spunea Sashei că Robert era deja în mașină. Te rog să vii *acum*, a spus ea pe un ton dramatic, de două ori.

Sasha încercase să păstreze o oarecare ordine printre impresiile, temerile, sentimentele ei, până când au fost, pur și simplu, prea multe. Când Ray a luat-o de mână, toate orânduirile au sfârâit, s-au scurtcircuitat și au murit.

Mintea ei era deja o pânză peste care senzațiile trecătoare zgâriau ca niște rozătoare. Durerea unei bășici, cauzată de pantoful nou argintiu, care o rodea până la călcâi. Urmele albe lăsate pe masă de mâna încleștată a lui Susan Hurn. Tortul de flori ridicându-se ușor într-un cer de culoare cenușiu-închis.

Înainte să ajungă la mașină, Sasha trebuia să o găsească pe Quinn. Avea nevoie să-i vadă chipul ca să știe că totul va fi bine. Mattie a spus că o văzuse pe Quinn cum stătea întinsă pe iarbă lângă iaz.

Ploaia continua să cadă în timp ce Sasha se împiedica, desculță, pe iarbă, în căutarea lui Quinn. Noroiul moale îi intrase sub degetele de la picioare, rochia grea îmbibată cu apă i se lipea de picioare, împleticindu-i mersul. Amurgul începea să se întindă peste zare. Rochia ei verde perfectă lua lumina de la lumină. Acum era doar neagră.

Quinn nu era acolo. Sasha s-a poticnit înapoi către casă. Își putea vedea tatăl în mașină, ținând geamurile închise din cauza

ploii. Atmosfera din interior era atât apăsătoare, încât toată mașina ar fi putut exploda ca un efect special dintr-un film cu Vin Diesel. Și-a imaginat bucăți din Mercedesul tatălui ei răspândindu-se de la Manorville până la Montauk.

Emma plecase cu mașina ei în urmă cu câteva minute. Asta spusese Mattie. Și da, părea destul de calmă ca să conducă. Mattie mergea cu Lila și Adam. Iar Ray fusese desemnat să conducă mașina lui Mattie ca să o ducă pe bunica Hardy la azilul ei de bătrâni din Oyster Bay.

Sasha a văzut-o câteva clipe pe Lila pe scaunul din dreapta printr-un geam stropit de ploaie. „Nu ești așa cum am crezut. Mi te-am imaginat mai bună.“

Putea simți deja nevoia de a-i reconstrui pe tatăl ei și pe Lila și toată mitologia care depindea de ei. Și totuși, știa că nu era cel mai bun lucru de făcut. Ei nu meritau. „Poate că până acum i-am pus pe niște piedestaluri pentru noi, nu pentru ei.“

„Suntem o adunătură de fanteziști“, s-a gândit ea. Realitatea dădea buzna din când în când și ei se călcau în picioare unii pe alții încercând să fugă de ea.

Poate cu excepția lui Quinn. Ei nu-i era frică.

Sasha a ieșit pe ușa din față. Mama ei a coborât geamul cu nerăbdare.

– Ia ce-ți trebuie și haide! Te așteptăm la capătul aleii.

Cine ar fi vrut să rămână la locul aceluia dezastru? Nimeni. *Fugiți către ieșiri, îndepărtați problema, lăsați-o în cărca altcuiva dacă se poate.*

Numai Quinn nu se comporta așa. Unde era Quinn?

Sasha și-a găsit pantofii argintii care-i făcuseră răni și pe care îi aruncase lângă verandă. Și-a găsit telefonul și geanta în bucătărie.

În cele din urmă, a găsit-o pe Quinn pe aleea pietruită din fața casei. Stătea așezată călare pe bicicleta ei, îmbrăcată tot cu tunică ei lungă, îmbibată de ploaie și murdară de noroi la tiv. Din păr îi

curgeau picături, iar vârful nasului îi strălucea. Pe umăr avea atârnată o sacoșă de pânză de culoare roșie-cireașă.

– Ești bine?

– Da. Mă întorc. Trebuie să mă ocup de un lucru, a strigat Quinn, începând să pedaleze în aerul întunecat.

Mai era ceva ce Sasha voia să întrebe, dar nu-și dădea seama ce. Frunzele grele împovărau ramurile de pe ambele părți ale aleii, formând o arcadă gotică deasupra capului lui Quinn.

Chiar și acum, sora ei pedala ridicată în picioare de parcă ar fi fost în clasa a patra, și era încă un lucru care o făcea pe Sasha să aibă lacrimi în ochi.

Orice își doriseră cu toții, era prea târziu.

Stând în trafic în Queens, la un kilometru jumătate depărtare de tunelul Midtown, telefonul lui Robert a început să sune. El conducea. Era încă prea nervos ca să vorbească cu soția sau cu fiica lui, cu atât mai puțin să răspundă la telefon. A rămas în buzunar.

Telefonul a sunat din nou. S-a enervat și mai tare. L-a blestemat și l-a ignorat.

Apoi a sunat din nou.

Sasha s-a îndreptat, iar inima îi bătea foarte tare.

– Dragule, ar trebui să răspunzi, a spus Evie. Dacă este o urgență?

– Dumnezeuule, Evie! Ce s-ar putea întâmpla mai rău decât scena de astăzi? a mormăit Robert.

Cuvintele lui au coincis cu începutul celui de-al patrulea apel și au presărat teamă în inima Sashei. În forul ei interior, acela era genul de lucru pe care nu aveai voie să-l spui niciodată. El s-a ridicat din scaun ca să ia telefonul din fundul buzunarului.

– La naiba, a mormăit el. L-am ratat. A aruncat telefonul la Evie ca și cum nu-i mai păsa de teamă sau dezamăgire.

– Este un număr cu prefix 631. Nu-l recunosc, a spus ea.

– Toate?

– Patru apeluri. Evie a așteptat să ajungă la un semafor ca să-i poată arăta telefonul. Tu îl recunoști?

Robert s-a uitat la ecran și a clătinat capul.

– Deschide mesajeria vocală.

În mod instinctiv, Sasha și-a pus ambele picioare pe podeaua mașinii și și-a întins mâinile pe locurile de lângă ea. Și-a dat seama că vibrația din stomacul ei nu era doar agitație, ci propriul ei telefon bâzâind. L-a lăsat să se închidă, intenționând să asculte mesajeria vocală.

Evie și-a presat de ureche telefonul lui Robert, astfel încât s-au auzit doar niște sunete estompate.

– Robert, oprește! a spus ea.

Evie nu-i dăduse niciodată un ordin lui Robert. Iar Robert nu s-ar fi supus niciodată unuia dacă vocea ei nu ar fi sunat așa. Robert a învârtit volanul și a tras dreapta prin două benzi de trafic, oprind pe banda de urgență. Două benzi pline cu mașini l-au claxonat.

Mâinile îi erau încă încheștate pe volan chiar dacă nu mai conducea.

– Cine e?

– Este o femeie de la secția de traumatisme de la spitalul Brookhaven.

Maxilarul tatălui ei era nemișcat, iar ochii închiși. Era speriată pentru el. De ce pentru el? De ce își imagina ea că veștile erau pentru el, și nu pentru ea?

Evie a scos un zgomot ciudat, de animal, urmat repede de cinci cuvinte:

– Quinn a avut un accident.

Tragediile adevărate nu se întâmplă treptat. Nu te avertizează dinainte, așa cum se întâmplă în cărți sau în filme. Ele nu culminează cu lecții învățate sau cu reechilibrarea registrului moral.

Tragediile adevărate se întâmplă în cinci secunde, în cinci cuvinte. Ele așteaptă până când ești blocat în nenorocitul de tunel Midtown și îți sparg capul. Îți iau ceea ce iubești și nu te lasă cu nimic.

Sasha a auzit ieșindu-i pe gură o voce de nerecunoscut.

– Este bine?

Văzându-i fața lui Evie, Sasha era nerăbdătoare să știe, dar nici nu voia ca Evie să răspundă. Sasha și-a dus ambele mâini la cap, ca un boxer lovit clătinându-se și așteptând lovitura decisivă, acope rindu-și urechile ca să nu încaseze mai multe cuvinte.

Tatăl ei era ca o gaură neagră plină de frică, prea îngrozitoare ca să o privești.

– Au spus că ar trebui să mergem la spital.

„Nu, nu. Suntem prea departe. Nu suntem pregătiți“, se gân dea Sasha.

DUPĂ ACEEA, TU FACI CURAT!

Părinții lui Ray au rămas în camera lor întunecată din casa din Brooklyn. Din când în când, el o auzea pe mama lui scoțând un sunet îngrozitor, apoi din nou liniște.

Emma și Mattie adormiseră pe canapelele din camera de zi.

Un medic de la Brookhaven le dăduse o sticlă cu somnifere și astfel, bănuia el, o luaseră pe un drum către uitarea temporară.

Cât timp au stat la spital în acea zi? După-amiaza târzie se transformase în noapte și totuși păruse atât de brusc, încât îl făcuse să se întrebe dacă își imaginase. Plecaseră să aibă grijă de Quinn și să o vindece. Dar când au ajuns acolo era prea târziu. Ea murise deja. Nu era nimeni acolo care să o țină în brațe sau să o mângâie. Nu mai era nimeni care să-i țină pe ei în brațe sau să-i mângâie.

Cum ai putut, Quinn?

Rămăseseră doar două jumătăți mute de familie, dezorientate uitându-se una la alta peste un abis. *Ce ar trebui să facem fără tine?*

Existau chestiuni pe care trebuiau să le rezolve părinții. El nu știa cum sau când se întâmplaseră toate. Și-a alungat confuzia și nu a îndrăznit să încerce să ajungă la miezul ei. Plecaseră să o găsească pe Quinn și ea nu mai era acolo, nu mai era nicăieri. Ce era de făcut atunci? Te duceai acasă.

Se gândea să înghită și el o pastilă sau două. Era o agonie să fie conștient, dar dacă trecea în inconștiență, ar fi trebuit să se trezească

din nou și să lase adevărul sau ceea ce se întâmplase să-l arunce într-o stare delicată și încetoșată. Știa că trebuia să rămână cu adevărul, să țină un ochi atent asupra lui cât putea de mult.

Deci nu, nu va dormi. Era mult prea agitat ca să se așeze. Nu putea fi înăuntru și nu putea fi afară. Nu putea fi.

S-a plimbat în susul și în josul străzii Carroll observând ploaia, dar fără să o simtă. O lumină întâmplătoare de la un fulger îl trezise și apoi îl adormise la loc.

A coborât până la duhoarea canalului Gowanus înainte să-și dea seama unde avea nevoie să meargă, apoi a mers în sus până la stația Atlantic Avenue și a prins ultimul tren de noapte care avea legătură către Montauk.

A mers în susul și în josul culoarelor. Păreau să existe doar câțiva oameni în fiecare vagon. Da, el era enervant, dar nu-și putea convinge picioarele să se așeze. A trimis un mesaj din tren. Era greu de imaginat că acele cuvinte din telefonul său ar urca în eter și ar coborî în telefonul ei. Dar poate că o făceau. Și poate că și ea se simțea la fel de singură ca el.

Numele orașelor erau o poezie ciudată care răsuna din copilărie în urechile lui, dar în acea noapte aveau un caracter înspăimântător. *Wantagh, Seaford, Amityville, Babylon, Islip, Speonk.*

Mintea i-a zburat la o poveste pe care i-a spus-o odată Quinn despre un sconcs din Speonk. Își simțea inima strângându-se și a plâns pe parcursul ultimelor trei vagoane ale trenului. Se întreba dacă Sasha știa povestea aceea.

Și-a amintit de privirea Sashei întâlnind-o pe a lui în sala de așteptare a spitalului cu câteva ore înainte. Nu a putut ține mult în minte imaginea aceea.

Cum s-a putut întâmpla asta?

Avea instinctul de a nu mai vedea sau face mai mult decât era necesar, pentru că fiecare experiență s-ar amesteca cu acea noapte, acea oroare, și ar fi infectată prin proximitate. Și fiecare experiență

de mâine și din viitor. Și poate fiecare experiență din restul vieții sale va fi otrăvită deoarece se întâmpla într-o lume fără Quinn în ea.

A coborât la East Hampton. Stația era goală. Afară era un taxi, iar șoferul dormea. A continuat să meargă.

Vântul devenea mai puternic pe măsură ce se îndrepta în sus către ocean. După o vreme nu și-a mai putut simți picioarele. Se întreba dacă amorțeala avea să urce în tot corpul.

Și-a promis să fie atent la adevăr, dar era greu. Dacă nu era ea? Dacă ea nu murise cu adevărat? Dacă se putea întoarce încă?

Dacă doar își imaginase că se întâmplase și ar veni altă realitate să-i salveze de aceasta, atât de cruntă?

Mintea lui continua să se întoarcă în trecut. Dacă nu s-ar fi urcat pe bicicletă? Dacă ar fi plecat câteva minute mai devreme sau mai târziu? Dacă nu ar fi plouat? Dacă ar fi luat-o pe un alt drum?

Dacă șoferul nu ar fi fost un idiot nenorocit? Dacă n-ar fi băut margarita la o petrecere în grădină? Polițiștii l-au declarat sub limita legală, și totuși...

Dacă ar fi căzut pe iarbă, și nu pe stradă? Cum a putut ea să cadă pe stradă?

Apoi a trebuit să se întoarcă la adevăr, pentru că, dacă l-ar fi scăpat din ochi, adevărul i s-ar fi strecurat pe la spate, încercând să-l doboare și poate nu ar mai fi fost în stare să se ridice.

Sasha nu le-a spus părinților ei că pleca. Avea acea idee dinainte să vadă cuvintele lui Ray apărând pe ecranul telefonului. Pur și simplu s-a strecurat afară. Nu că părinții ei ar fi observat la acea oră, în acea zi.

Nu-și putea privi tatăl din nou în seara aceea. Îi era teamă de el. „El nu știe cum să gestioneze așa ceva“, s-a trezit ea gândindu-se.

Nu că ea ar fi știut. Dar știa că o iubea pe Quinn dincolo de rațiune. Înțelegea că Quinn era magia lor specială și secretă. Quinn era povestea și povestitorul. Fără ea, ei doar ar pluti prin jur fără să

mai aibă vreun sens. Ar fi pustiiți. Chiar dacă rezervele lor de amintiri cu ea erau încă pline, aveau să se scurgă rapid, și fără ea nu s-ar umple la loc.

În inima ei îndurerată, Sasha știa că tatăl ei nu realizase încă toate acestea. Fusese prins între nasuri cu piercinguri și moștenire indiană, ore târzii și note oscilante. Confundase acele lucruri cu ceea ce era important. „Părinții adolescenților și tinerilor adulți se agață de absolut cele mai nesăbuite lucruri“, auzise ea o profesoară spunând odată, și s-a gândit adesea la asta. Obsesia tatălui ei față de nasul lui Quinn era pentru a obține o mică distanță, poate. Astfel încât să o poată iubi mai puțin pe măsură ce ea creștea și se îndepărta de el.

Iar acum, tot ce îi mai rămăsese de făcut era să cadă, să cadă, să cadă, fiecare coliziune cauzându-i o nouă traumă, în timp ce Sasha îl aștepta deja la fundul abisului.

S-a grăbit să iasă pe stradă și a ieșit fără să facă zgomot. În acea casă nu exista nimic de-al lui Quinn. Urcase scările și se furișase pe coridoare, tânjind după ceva, dar acolo nu era nimic. Quinn avea propria ei cameră acolo, dar în cei doi ani de când Robert și Evie cumpăraseră casa, ea nu a dormit niciodată în ea. Quinn ar fi dormit mai degrabă pe o bancă în parc. Probabil că o făcuse. De câteva ori, Quinn luase cina cu ei în sufrageria impresionantă, dar niciodată nu părea în largul ei.

Orice lucru de-al lui Quinn rămas din vechiul lor apartament de pe East 81st Street fusese înlocuit, retușat, modernizat. Sasha avea nevoie să păstreze ceva. Orice mirosea și avea gust și avea încă o parte din sora lor, iar ea avea nevoie să le absoarbă până când dispăreau și ultimele urme.

Ultimul tren de noapte către Long Island plecase deja, așa că a scos mașina din garaj. Angajatul tatălui său a părut surprins, dar nu a pus întrebări. A condus pe străzile plouate exact așa cum era: o fată din New York care își luase permisul de mai puțin de un an.

Tatăl ei ar fi făcut atac de cord dacă ar fi știut ce făcea, dar nimeni nu mai avea energie pentru niciun fel de confruntare.

Ea știa să conducă, cât de cât. Poate că mai plănuise escapada asta înainte. A scris destinația în sistemul de navigație. Făcuse asta pentru tatăl ei în diverse călătorii. El nu avea un simț al orientării foarte dezvoltat.

A lăsat-o să o ghideze de-a lungul podului de pe East 59th Street. Nu putea trece iar prin tunelul Midtown.

Și-a dat seama că era desculță. Trebuie să-și fi scos la un moment dat rochia verde-mentă după ce s-au întors de la spital și să se fi îmbrăcat cu colanți și o cămașă din flanel, dar nu-și amintea deloc când a făcut asta.

Îi făcea bine să conducă. Pentru că nu era foarte pricepută, îi absorbea cea mai mare parte din atenție. Nu era aproape nicio mașină pe temuta autostradă Montauk.

Abia aștepta să ajungă acolo și de îndată ce a oprit pe alee, a fost copleșită de disperare și n-a mai știut ce să facă. S-a aplecat peste volan și a rămas fără vlagă.

Când a coborât din mașină, a găsit închisă ușa de la intrare, așa că a început să meargă pe pietre până în spatele casei.

Ray a auzit o mașină oprind. Mintea lui nu mai funcționa bine, așa că nu s-a alarmat, dar nici nu l-a interesat prea tare. Nu putea fi ea. Toată ființa lui era concentrată într-o fărâmbă, iar aceasta nu trăda curiozitate, sau speranță, sau vreo teamă convențională.

Mergea pe iarbă. Picioarele lui erau cioturi uzate care abia se conectau cu bazinul. I-a trecut vag prin cap că încă mai purta pantofii noi pe care îi cumpăraseră pentru petrecere și că aceștia îl băteau îngrozitor. S-a simțit amețit când i-a scos. Picioarele lui erau atât de pline de bășici că abia le mai simțea. Unghiile aveau să se înne-grească și să cadă. Asta nu îl deranja foarte tare. În principiu, nu se mai putea opri din mers din cauza întrebărilor și a supozițiilor.

Nu știa dacă putea continua, dar dacă se prăbușea, atunci adevărul ar avea ocazia să se furișeze, iar el nu era pregătit. Știa că asta se va întâmpla.

S-a îndreptat spre malul iazului și și-a răcorit picioarele. A ridicat o piatră plată și murdară pe care a aruncat-o cât de departe a putut. S-a simțit bine. A ridicat alta și apoi alta. Brațul îi era atât de slăbit din articulație încât se aștepta să se desprindă de corp și să zboare și el în iaz.

Un timp de aruncat pietre.

De unde era asta? Din Biblie. A auzit-o la o înmormântare. La înmormântarea bunicului Harrison.

A aruncat alta. A aruncat-o atât de tare încât și-a imaginat-o zburând tot drumul și șuierând în jurul casei pe cealaltă parte. A auzit-o căzând în apă ca pe toate celelalte.

Chiar și în întuneric, Sasha vedea urmele dezastrului de pe verandă. Nu uitase, dar fusese îngropat într-un strat gros de cenușă. Amintirile au început precum sunetele unei orchestre acordându-și instrumentele, doar că nu se transformau în muzică, ci deveneau mai urâte și mai zgomotoase.

S-a împiedicat de o sticlă de vin. A ridicat cele două bucăți și s-a uitat la ele. Apoi le-a aruncat pe jos într-o sută de bucăți. A tras adânc aer în piept.

Următoarea în calea ei era o farfurie albă de porțelan. A ridicat-o și pe aceea și a aruncat-o ținând-o orizontal cu ambele mâini pentru o explozie scânteietoare. O altă farfurie i-a făcut semn ca un ochi mare alb. A ridicat-o și a spart-o. Cioburi de sticlă i-au sărit la picioare. A făcut un pas și câteva din aceleași cioburi de sticlă i-au intrat în tălpile goale. Farfuriile erau la mila ei, picioarele ei la mila lor.

Era pregătită. Ce altceva?

Ray a auzit zgomotul de sticlă spartă care venea dinspre casă. A auzit mai multe. Picioarele l-au condus în sus pe deal către sunete.

Cu mintea adormită, Ray nu era curios, temător sau capabil să simtă surprindere. Era ea? I-a luat câteva secunde să pună totul cap la cap. Sasha, câștigul pentru pierderea sa, era acolo în casă în întuneric și nenorocea porțelanul. S-a simțit cuprins de entuziasm.

Avea foarte mult sens. Era singurul lucru care se putea face. S-a împleticit pe verandă și a ridicat prima farfurie pe care a văzut-o. A aruncat-o pe jos cu o răzbunare tulburătoare. Cioburile au sărit atât de sus încât le-a simțit atingându-i fruntea.

Sasha a încremenit cu farfuria de tort în mână. S-a uitat la el. El s-a uitat la ea. Prin luminile slabe ale soarelui, a privit-o de la fața încrâncenată până la picioarele ei albe și goale.

O recunoaștere mândră a trecut între ei. Agonia lui s-a ridicat și s-a întins după a ei. Bărbia ei arăta semne de luptă. Fața lui a început să se strângă. Nu îi putea da drumul încă.

În schimb, a spart o altă farfurie. A lăsat să cadă o carafă de limonadă de parcă ar fi fost Clayton Kershaw. S-au mișcat unul în jurul celuilalt într-un balet ciudat de demolări transformate în prăbușiri.

Soarele a răsărit în sfârșit de dincolo de orizont și au putut să vadă ce au făcut. S-au oprit. Ploaia se oprise. Tot ce fusese întreg acum era distrus.

Fără să spună ceva, ea a găsit sacii mari de gunoi în dependența de lângă piscină. El a luat mătura mult mai folositoare și a început să curețe ca un om posedat. Cu primele raze ale soarelui, a văzut pe toată veranda urme de sânge de la picioarele ei și nu suporta să o vadă călcând în continuare pe cioburi.

Baletul a continuat în tăcere, în sens invers, în următoarea perioadă de timp. Grămezi de sticlă spartă, bucăți de homar, veselă de carton, toate au intrat în sacii grei. Mesele și scaunule au fost întoarse în poziție verticală. El a spălat cu furtunul restul de sânge și de mâncare.

Împreună au așezat cu grijă sacii în magazia pentru gunoi. El i-a admirat munca așa cum făcuse de multe ori la magazinul Black

Horse. A urmat-o de-a lungul ierbii până la micul izvor care dădea în iaz, sub teiul preferat al lui Quinn. Încă puteai vedea rămășițele vechiului ei fort din copac dacă priveai în sus, din unghiul potrivit.

S-au oprit amândoi. Chiar dacă el avea mintea amorțită, s-a trezit luând-o de mână. Ea l-a privit curajoasă, dar în secunda următoare Ray s-a pierdut. Văzuse durerea de pe chipul ei și nu s-a mai putut abține. S-au prăbușit amândoi. Suferința a ieșit la iveală atât de crudă, încât voiau să se ascundă unul de altul.

S-a trezit îngenunchind pe pământ. Ea și-a pus brațele în jurul lui, îngropându-și capul în pieptul lui. El a ținut-o de talie și a plâns.

La un moment dat, ea s-a lăsat jos și s-au așezat pe iarbă. S-au întins acolo ținându-se mult timp unul pe celălalt. Suspinele ei le completau pe ale lui.

În cele din urmă, au tăcut amândoi. Ea s-a întors și el i-a simțit inima bătând sub mână. Trupul ei minunat s-a ghemuit lângă al lui. El și-a sprijinit capul pe gâtul ei. Mirosul acela, prudent și delicat, de care el avusese parte doar estompat, după care a tânjit an după an, acum se afla în el și în jurul lui, învăluindu-l în milă.

El și-a lăsat conștiința să se împrăstie și mușchii să se relaxeze. Adevărul se putea furișă și-l putea lovi, chiar fatal după trezire, dar el nu ar fi singur, ar fi acolo cu ea.

Sasha a deschis ochii. S-a trezit din somn cu grijă, încet, temându-se, instinctiv, de ce ar putea găsi când și-ar reveni.

Avea capul pe iarbă. Brațele lui Ray erau în jurul ei, iar fața pe gâtul ei. Acesta era Ray. Își putea da seama după greutatea lui că încă dormea. A rămas nemișcată. A făcut inventarul membrelor lor. Picioarele ei erau rănite până în spatele genunchilor și o ardeau.

Încet, cu grijă, și-a amintit cum au ajuns acolo. Nu a lăsat cea mai groaznică amintire să ajungă imediat la ea, în cuvinte. Dar sentimentele nu le putea ține departe. Ochii i s-au umplut și lacrimile îi curgeau, din nou și din nou, peste puntea nasului, în jos, pe iarbă. Încea să nu tremure.

Soarele era la jumătatea cerului și păsările începeau să cîrîpească. Părinții ei ar fi panicați. În lumina crudă a dimineții, știa că nu trebuia să le cauzeze mai multă durere.

S-a întors cu fața la Ray. El se agita în somn și o trăgea mai aproape. Ea l-a îmbrățișat tandru și strâns. Încerca să și-l întipărească în memorie.

A îndrăznit să-i lase un sărut pe obraz și un altul lângă ureche.

– Îmi pare s-au că trebuie să plec, a șoptit ea în timp ce își elibera membrele de ale lui.

– Te rog, a murmurat el, așa că l-a ținut răbdătoare până a trecut prin suferința treziturii.

Mai târziu, el s-a simțit puțin ciudat ridicându-se în picioare. Voia să o conducă până la mașină. Amândoi se poticneau. Nu au încercat să vorbească despre nimic, ceea ce era o ușurare.

A urmărit-o cum a ieșit de pe alee. S-a frecat la ochi.

Ea a simțit o coardă care se întindea între ei trăgând cu putere. L-a lăsat acolo, cu mâinile în buzunare, cu părul în toate direcțiile.

Coarda s-a întins și s-a întins până a vibrat ca o coardă de banjo pe măsură ce conducea mai departe. O trăgea tare de inimă, dar nu s-a rupt.

**„PUȚINĂ DURERE PENTRU TINE
ȘI O FĂRĂMĂ ȘI PENTRU MINE...
O, TU TREBUIE SĂ-ȚI PORȚI
DUREREA DIFERIT“**

– Nu mai pot să mă căsătoresc.

Emma s-a tot gândit la asta pe durata orelor în care era doar pe jumătate adormită, când intra și ieșea din simțire, când avea vise fără fond, când zilele nu mai aveau ore în ele. Existase ceva ce ea și Jamie încercaseră din toate puterile să protejeze, de care încercaseră să se țină, însă ea nu mai putea face asta. Nici nu își mai amintea ce era acel lucru.

Îi spusese lui Jamie să nu treacă pe la ea, iar el a așteptat câteva zile. I-a trimis mâncare de la Fresh Direct și o cutie imensă de fructe de la Dean & DeLuca. Apoi, în cele din urmă, a venit el însuși. O ținea în brațe, pe canapeaua din livingul casei de pe Carroll Street.

– Nu trebuie să ne gândim la asta, i-a răspuns el.

– Nu vreau să ne mai vedem un timp. Vreau doar să stau acasă și să zac la mine în pat.

– Bine. Înțeleg.

– Nu vreau să mă gândesc la viitor sau la cineva care ar putea să facă parte din el.

– Bine.

O ținea mai strâns ca niciodată și era bine. Dar o făcea să se simtă confuză, să se gândească la viitor și îi amintea de lucruri la care nu voia să fie nevoită să se gândească.

– Asta înseamnă ca tu să îmi dai drumul și să pleci, spuse ea.

– Chiar acum?

– Mda.

– Pot să vin mâine?

– Nu.

– Săptămâna viitoare?

– Nu. Nu știu. Nu pot să mă gândesc la asta. Nu vreau să iau nicio decizie. Știu doar că am nevoie de o pauză și am nevoie ca tu să înțelegi asta.

– Bine. El și-a sprijinit fruntea de obrazul ei. Nu vreau, dar am să o fac.

– Mulțumesc.

– Îmi este greu, pentru că gândul meu e mereu aici alături de tine. Vreau să te ajut.

– Știu asta, dar acum nu poți să faci nimic.

El a oftat.

– Bine. O să stau la distanță până când ești gata să mă întorc.

– E foarte bine așa.

– Însă îmi promiți că, între timp, mă suni dacă ai nevoie de ceva? Dacă pot face ceva? Chiar orice, nu contează cât de mare sau mic.

– Promit că așa voi face.

– Bine.

– Așa că acum trebuie să îți iei mâinile, a spus ea.

Plângea din nou și plângea și el.

– Bine. Asta am să fac. Și îți luă mâinile din jurul ei. Em?

– Ce este? întrebă ea.

El nu se mișca.

– Și tu trebuie să îmi dai drumul.

În lungile ore și zile de visare, Emma și-a amintit de un puiet de măr pe care mama lor i-l făcuse cadou tatălui lor la ultima lui zi

de naștere înainte să se despartă. Era sfârșitul lui octombrie, așa că îl lăsaseră în magazie în cutia lui pe timpul iernii și aveau de gând să îl planteze la primăvară.

Dar, la ceva timp după asta, totul începuse să se destrame între părinții lor. Trecuse și primăvara, și vara următoare și nimeni nu deschisese cutia mărului. A stat acolo lună de lună. „Ei bine, probabil că e mort de mult“, le-a spus tatăl lor după ce mai trecuse o iarnă, dar ea observase că el tot nu-l aruncase.

Emma avea probabil cinci sau șase ani pe atunci. Și-a imaginat cum se simțea mama ei de fiecare dată când intra în magazie să ia o greblă sau o lopată și vedea cutia maro, subțire, care încă stătea închisă acolo. Mărul era încă o victimă inocentă a unui punct mort în care ajunseseră părinții ei.

Quinn a fost cea care a scos în cele din urmă cutia din magazie. Emma a ajutat-o să o deschidă. Amândouă au închis ochii, de frică să vadă rămășițele. Copăcelul era răvășit și părea că nu are speranță, dar Quinn nu i-a lăsat să îl arunce. L-a convins pe Adam să sape o groapă la marginea pădurii. Au descâlcit cu grijă rădăcinile și l-au pus în pământ, chiar dacă știau că era mort.

„Îl plantăm sau îl îngropăm?“ și-a amintit cum a întrebat-o pe Quinn.

„Și una, și alta“, i-a răspuns Quinn, după care a stat ore în șir alături de bucățica aia de copac și i-a vorbit.

Poate că atunci a început Quinn să-și formeze ciudata credință despre felul în care cresc lucrurile. În fiecare zi, primul și ultimul lucru pe care îl făceau era să alerge să vadă cum o duce mărul.

La șase zile de la plantare, două frunzulițe au ieșit din capătul a două bețișoare subțiri. Și-a amintit tăcerea umedă a dimineții, sunetul respirațiilor lor, a ei și a lui Quinn, uimirea. A doua zi erau și mai multe. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, frunze mici și verzi ieșeau din fiecare crenguță uscată.

După o lună, l-au adus și pe tatăl lor să-l vadă, ținând-l fiecare de câte o mână.

– Acela nu este vechiul măr golaș, a spus el.

Amândouă au încuviințat din cap în mod solemn.

– Nu se poate să fie același.

– Este.

El a plecat dând din cap, punând totul pe seama unei neclarități.

La sfârșitul verii, l-a văzut și Lila.

– Tatăl vostru l-a plantat, în sfârșit?

Emma s-a uitat la Quinn pe jumătate încremenită și a văzut cum Quinn încuviințează ușor din cap. A fost singura urmă de minciună pe care Quinn a spus-o vreodată.

* * *

De câteva ori pe zi, timp de câteva zile la rând, Emma mergea pe holul întunecat și asculta cu atenție la ușa camerei mamei ei. Uneori, hohotele de plâns o făceau să plece de acolo. În alte dăți, tăcerea o speria mai mult. Azi a auzit un oftat care i-a sunat ca o invitație.

– Mama?

A împins puțin ușa care le separa.

– Emma?

– Da.

– Intră.

Mama ei stătea în capul oaselor în pat. Draperiile erau trase, dar nu erau coborâte de tot. Lila purta un tricou ponosit și pantaloni de yoga. Părul ei blond ajunsese să fie încâlcit și neîngrijit.

Emma s-a așezat pe pat lângă ea.

– Pot să-ți masez spatelul?

Asta le spunea întotdeauna Lila când se culcau târziu și ea se strecura lângă ele sau când nu mergeau la școală pentru că erau bolnave.

– Bine, a spus Lila și s-a întors pe burtă, cu brațele sub corp.

Emma își mișca mâinile înainte și înapoi pe spatele ei, folosind cea mai relaxantă tehnică de masaj pe care o știa chiar de la Lila.

– Cum e afară în lume? a întrebat încet mama ei.

– La fel ca și până acum. În mare parte. Pentru cei mai mulți oameni. Mai puțin pentru noi.

Lila a încuviințat cu capul în pernă.

– Mereu va fi mai puțin. Dar va mai fi vreodată ceva?

– Va fi ceva, da.

– Era atât de ușor să o iubești pe Quinn. Am luat-o de-a gata.

– Cu toții am făcut asta.

Emma a început să plângă.

– Ea a fost motivul pentru care am devenit moașă, să știi.

– Știu, i-a răspuns Emma.

– S-a născut la mine în pat. Chiar în acest pat. Poți să crezi asta?

Emma știa toate poveștile astea, dar simțea că îi va aduce puțină consolare mamei dacă va sta să le asculte din nou.

– În noaptea în care s-a născut, afară era o furtună de zăpadă incredibil de frumoasă. Tatăl tău încerca disperat să curețe zăpada de pe mașina. A vrut să cheme o ambulanță, dar eu i-am spus să nu o facă. La ce ne mai servea o ambulanță?

Emma nu știa.

– Așa că, în loc de ambulanță, a găsit-o pe Monica, ea stătea pe Union Street atunci.

Emma știa că era vorba despre aceeași Monica, moașa lui Mattie și a lui Ray și cea care avea să îi devină Lilei mentor și parteneră de afaceri.

– Quinn a ieșit în sacul amniotic.

Era ca și cum avea un vâl strălucitor peste tot căpșorul. Monica nu mai văzuse un copil născut în sacul amniotic până în acel moment. Ne-a spus că este un semn.

– Ce semn?

– Semn că avea să aibă un destin special.

– Chiar așa a fost.

– Da, așa a fost.

Respirația Lilei se rărise. Au stat mult timp una lângă cealaltă, în tăcere, până când Emma a crezut că mama ei adormise.

– Ce face Jamie? a întrebat-o încet Lila.

Nu dormea.

– Nu știu. Nu l-am mai văzut de ceva timp.

– Din cauza mea?

– Din cauza a tot ce s-a întâmplat.

Lila s-a întors cu fața la ea ca să o poată privi în ochi.

– Tu chiar îl iubești, nu?

– Da.

– Îmi dau seama.

– Mi-aș fi dorit să fi observat asta mai de mult.

– Crede-mă că și eu.

Lila și-a închis ochii. Pe cearșafuri au început să cadă lacrimi grele, de la amândouă.

Emma și-a sprijinit capul pe umăr.

– Ieri i-am spus lui Mattie: „Îmi place mai mult de mine când sunt cu el“. Și știi ce mi-a răspuns Mattie?

Lila a clătinat din cap.

– Mi-a zis: „Și eu te plac mai mult când ești cu el“.

Lila a schițat umbra unui zâmbet.

– E adevărat. Recunosc, sunt o persoană mai blândă și mai calmă când este el lângă mine.

– Ar trebui să îi spui asta. Ai nevoie să fii cu el.

Emma a oftat.

– Asta sună puțin ciudat, venind din partea ta.

Lila și-a ridicat și ea capul.

– Doamne, știu că da. Lacrimile au început din nou să curgă. Retrag. Regret atât de multe lucruri. Stau aici zi după zi și asta fac.

Era atâta greutate în acele cuvinte, sentimente dezgolate, încât Emma a început să plângă și ea. Mama ei nici măcar nu mai încerca să se protejeze.

– Of, mamă!

– Știu, draga mea, știu.

Lila îi mângâia părul Emmei, înlăturându-l de pe chip.

Asta își dorise Emma, ca mama ei să lase garda jos în sfârșit, dar, pe de altă parte, era mult mai înfricoșător așa.

NU TE CUNOȘTEAM DELOC!

– Sunt sigură că nu trebuie să mergi la muncă, a spus Lila în timp ce Ray a intrat pe ușa bucătăriei casei din Wainscott, în sfârșit bărbierit și îmbrăcat în altceva decât pantalonii de pijama cu Batman.

Știa că Lila ar fi vrut să-i țină cu ea cât se putea de mult.

– Știu că nu trebuie, dar vreau. Emma și Mattie s-au dus.

– Sunt nebune, i-a răspuns Lila.

Petrecuseră nouă zile într-o casă întunecată din Brooklyn până când mama lor a fost în stare să meargă la Wainscott. În timpul acesta au primit telefoane, scrisori, flori, mâncare și câțiva musafiri, inclusiv George Riggs, care se oprise puțin pe drumul dinspre California pentru a-și prezenta condoleanțele. Apoi au stat patru zile într-o casă luminoasă din Wainscott, timp în care mama lor a ieșit din casă exact o singură dată: pentru a o vizita pe Myrna. A fost un act de curaj, iar lui Ray i-a părut atât de trist, încât nici nu a putut să o întrebe cum se simte.

Acum era luni, ora zece, prima zi și prima oră în care se ridica din întuneric. Avea nevoie să plece de lângă părinții lui.

„Trebuie să facă ceva. Și eu la fel. Am nevoie de o schimbare de peisaj și să pot face ceva cu mâinile.”

La muncă, Francis și ceilalți i-au oferit, stângaci, condoleanțe. Părea că nimeni din oraș nu se prea putea uita în ochii lui, ca și cum nu ar fi știut cum să se comporte în fața unei dureri atât de mari.

Ray era în magazie, fără vreo listă de inventar. A fumat o țigară cu Julio, lângă tomberoane. A fost groaznic și, în același timp, probabil cea mai bună parte a zilei.

În cele din urmă, a ajuns acasă și a reușit să urce la etaj fără să dea ochii cu nimeni. A tras aer în piept și a intrat în camera lui. De fiecare dată când intra acolo îi putea simți parfumul și prezența.

Nu știu ce să fac, spuse în șoaptă.

În inima lui ardea un dor necruțător. Era o durere continuă. Venea în valuri, unele fiind de nesuportat. Atât de negre și misterioase erau evenimentele din 9 august încât el începuse să se îndoiască de faptul că totul s-ar fi întâmplat cu adevărat. Doar un lucru era sigur, acolo nu mai erau nici Quinn și nici Sasha.

Nu reușea să facă diferența între dorul pentru Quinn și dorul pentru Sasha, dar cel din urmă era ceva mai plin de speranță. Nu făcea diferența între propria lui durere și durerea Sashei. Era aceeași durere, aceeași pierdere imensă. Faptul că se gândea la Sasha făcea ca tot sentimentul să devină mai intens și îi oferea în același timp și o ciudată consolare.

A dat drumul la apa fierbinte și a intrat la duș. Prefera să simtă aburul dens și felul în care fierbințeala îi înțepa spatele.

La duș s-a gândit la Sasha. Se gândea la Sasha oriunde era. Măinile ei învârteau același robinet rece și vechi. Degetele ei zdrențuite de la picioare stăteau pe aceleași plăci alunecoase de ceramică pe care stăteau și degetele lui zdrențuite. Avea o mulțime de sentimente complicate. Unele dintre ele erau neașteptate și, ce e drept, senzuale, dar nu toate.

Simțea că amândoi sunt prizonieri: ai propriei dureri, ai familiilor lor, dar și ai durerii familiilor lor. Putea ghici că și ea, la fel ca el, avea părinți care nu o scăpau din ochi. Uneori se gândea și la sentimentul de vinovăție. S-a ridicat și s-a dus în fața oglinzii. Oglinda asta avea ocazia să o vadă pe Sasha. El de ce nu putea?

A întins degetele către aburul de pe oglindă și a scris câteva cuvinte. A deschis apoi ușa de la baie, iar înăuntru a intrat aerul rece din dormitor. A privit cum dispar literele.

Cerul de deasupra fermei Reese căpătase o culoare bizară, galbenă, iar vântul continua să-și schimbe direcția. Mattie mutase deja toate legumele, fructele și coșurile sub adăpostul șopronului.

– Vrei să pun totul în magazie în seara asta? l-a întrebat pe Matthew.

Matthew venea grăbit dinspre hambar cu două role gigantice de prelată. Avea o privire încordată.

Intrase și ea în același ritm grăbit.

– Ce se întâmplă? Pare că vine o furtună mare, nu?

Pe chipul lui se putea încă citi tristețea. Abia reușeau să se uite unul la celălalt.

– Au anunțat grindină. Ceea ce ar fi un dezastru.

– Ce o să faci?

– O să acopăr tot ce pot.

– Singur?

El a aruncat cele două role lângă stratul de dovleci.

Mattie știa că Matthew nu era mai mare decât Emma – de fapt, erau născuți în aceeași lună. Văzuse poze cu mamele lor obosite pe când ei erau niște bebeluși grași. Lila a spus odată că în ziua aia Carly a stat cu ei doar cât să facă poza respectivă. Însă uneori, Matthew arăta de patruzeci de ani, dacă nu chiar o sută, iar asta o întrista.

Știa că el era singur. Patsy și plictisitoarea de Dana plecaseră deja în vacanță.

Mattie și-a amintit de o noapte, cu ceva ani în urmă, când Quinn s-a întors foarte târziu de la fermă. Restul familiei luase de mult cina. După miezul nopții, tatăl ei se învârtea nervos prin cameră când ea a intrat în sfârșit în casă, udă learcă și a povestit în culmea fericirii ce trebuie să faci la o fermă cu tractoare dacă dă grindina.

– Pot să te ajut? l-a întrebat Mattie.

– Tu nici nu ar fi trebuit să vii azi, i-a răspuns Matthew.

Știa că Matthew încerca să o protejeze până își mai revenea. Domnul Reese a fost cel care o sunase să vină. Domnul Reese nu îi spusese nimic, însă Mattie știa că și el a fost afectat de ce se întâmplase. Se chinuia să treacă peste asta. Cu toții făceau un efort.

– Nu mă deranjează.

El scutura din cap în timp ce se ducea din nou spre hambar.

– E o muncă grea, murdară și care pare că nu se mai termină.

Ea a continuat să îl urmărească. *Te rog, măcar o dată nu mă scuti de toate.* L-a urmărit până la hambar de unde a mai luat niște acoperitori și apoi înapoi până la livadă.

– Știu că nu sunt Quinn, i-a spus ea cu o voce tremurată.

El s-a oprit în sfârșit și s-a întors către ea. Nu știa că pe chipul lui se putea citi atât de clar disperarea. Încuviință din cap.

– Poți să ajuți dacă vrei, i-a spus el.

La început, Mattie a continuat să îl urmeze, pur și simplu. Probabil că era enervantă făcând asta, dar ar fi putut fi și mai enervantă dacă l-ar fi bombardat cu sute de întrebări. L-a urmărit cu atenție cum acoperă și priponește primul rând de pepeni. I-a dat voie să îl ajute la al doilea rând. La al treilea a lăsat-o să facă ea jumătate, în timp ce el se ocupa de restul.

Ploaia a început aproape în glumă cu niște rafale calde care s-au răcit repede. La următorul drum până la hambar, el i-a adus o haină care avea mirosul lui. În timp ce ea își punea haina, el aruncă o privire la picioarele ei. Șlapi în nuanțe metalice și unghiile pictate în albastru marin.

– Ce mărime porți?

Era un număr pe care ea nu îl mai rostise cu voce tare de când avea paisprezece ani. Nici prietenilor, nici surorilor ei, nici măcar mamei ei și, cu siguranță, nu celui mai chipeș tânăr pe care îl cunoștea. A privit către cer. De ce ar fi putut să îi mai fie frică acum, când cel mai rău lucru se întâmplase deja?

– Patruzeci și unu.

– Super, a spus el cu cea mai mare sinceritate în timp ce se grăbea înapoi la hambar. Poți să iei o pereche de-a mea.

Mattie își ținea capul în jos și lucra. Brațele o chinuiau și picioarele o dureau. Pielea de pe mâini era carne vie. Undeva sub piele, mai jos de mușchi, pulsa o durere care se trăgea de la pigulitul florilor de cârciumăreasă și al afinelor timp de patru veri la rând și de la felul în care încerca să fie mereu cumsecade atunci când venea vreun client.

Se prefăcea la locul de muncă, se prefăcea că așa câștigă niște bani, se întrecea cu idioata de Dana ca să vadă cine putea să se îmbrace mai bine și să flirteze mai mult. *Mă urăsc*. Nu era de mirare că Matthew scuturase din cap și plecase în cealaltă direcție. Asta era munca lui de-o viață, munca familiei lui, felul în care își câștiga pâinea. În timp ce lucra lângă el, ea ducea o luptă internă de autoflagelare, o reorientare a vieții, care se cerea deja de foarte mult timp.

Când Matthew a avut încredere că ea se poate ocupa de culturile mici, a fugit în livadă. Ea a simțit că era mult mai îngrijorat pentru livadă decât pentru orice altceva.

Ploaia a venit necruțătoare și a transformat pământul în mocirlă. Aluneca de la un strat la altul și a căzut de două ori, încât era plină de noroi din cap până-n picioare. Știa că asta e o fermă mică, dar, Dumnezeu, în seara asta părea uriașă. Vinete, conopidă, porumb, castraveți, dovlecei. Copilașii lui Quinn, îngrijiți de mâinile ei magice, erau acum neajutorați și ingenuncheați în fața capriciilor cerului. Grija lui Mattie era acum îndreptată către legume, dar și către ea, puțin. „Ne este dor de tine. Avem nevoie de tine. Cum ai putut să ne părăsești?”

Devenise umbra lui Matthew, alter egoul lui, geamăna îmbrăcată în haină și încălțări asortate cu ale lui, care alerga înainte și înapoi între hambar și straturi. Acopereau rând după rând: roșii cherry, ardei, cartofi, afine, mure, din nou pepeni. Era din ce în ce

mai greu să înfigă țăruii în pământ pe măsura ce solul devenea din ce în ce mai moale.

În fața ei mai erau încă patru rânduri de afine. Avea o energie frenetică, disperată, care alimenta o putere imensă de concentrare. Pierduse noțiunea timpului. Nu suporta gândul ca o singură afină sau un singur rând să rămână neprotejat. Putea să lucreze mai repede și asta și făcea. Ineficiența nebună cu care obișnuia să funcționeze mintea ei se adunase pentru acest singur scop.

Începuse să se îndoiască de venirea grindinei, dar tocmai atunci a început să cadă. La început erau doar niște bobite șuierătoare și jucăușe. Apoi, când Matthew a ieșit din hambar, avea cu el o cască de bicicletă pe care i-a aruncat-o ei.

– Serios? a spus ea.

El nu o auzea. Și-a pus casca și a strâns-o sub barbă.

Oh, dacă ar fi putut să o vadă Dana acum.

Nu își mai simțea corpul, doar prelată de plastic care se întindea pe sub degetele ei. Ura micile ace de gheață. Oare cum se simțea grindina pentru o afină?

Atunci când nu a mai putut să termine de acoperit ultimul rând, s-a oprit, a luat în brațe trei tufe tinere și a așteptat. Era atât de devotată, încât se speria puțin pe ea însăși. Acel sine pe care îl cunoștea și această nouă mamă iubitoare a afinelor erau două entități diferite.

Nu mai știi cine sunt, îi spusese ea lui Matthew. Oare rostise vreodată niște cuvinte mai adevărate decât acestea? Stătea în mijlocul unui câmp, plină până la ochi de noroi, încercând să protejeze niște tufe de afine și ascultând cum grindina cădea pe casca de la bicicletă.

Matthew a găsit-o în același loc după ceva timp.

– Cred că ce a fost mai rău a trecut, i-a zis el precaut.

Ea a încuviințat din cap, s-a desprins de tufe și și-a îndreptat casca. A încercat să nu se împleticească sau să se clatine în timp ce mergea către el. Nu se cădea să renunți de tot la propria demnitate.

– Ești bine?

Ea a încuviințat din cap.

El a privit către câmp cu o privire care aducea a lipsă de încredere.

– Ai făcut o treabă *incredibilă*.

Ea a început să tremure.

– Nici nu știu ce să spun.

Ea încuviință din nou din cap.

– Dacă lucrăm în seara asta cu o dublură de-a mea, nu m-aș fi descurcat la fel de bine.

Ea a ridicat din umeri. Era greu să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă, a reușit să se forțeze să spună câteva cuvinte.

– N-nu știai că sunt în stare s-o fac.

Chipul lui s-a luminat și nu arăta mai bătrân decât cei douăzeci și doi de ani pe care îi avea. Din câțiva pași mari a fost lângă ea și a îmbrățișat-o. I-a luat în brațe trupul tremurând și și-a îngropat fața în părul ei.

– Nu te cunoșteam deloc.

MAGIE

Tuturor le era dificil să se întoarcă acolo.

Trecuseră aproape trei săptămâni. După agitația din prima noapte, Sasha le-a promis părinților ei că o să stea cuminte și așa a și făcut.

Vara se terminase. Lila și familia ei se întorseseră deja la casă cu o săptămână înainte. De asta poate că simțeau și ei nevoia să facă același lucru.

Tatăl ei abia se mișca prin casă, parcă ar fi fost o dublură într-un film. Postura lui se schimbase. Spunea că nu mai poate digera mâncarea așa cum trebuie. Nu mai avea niciun pic de burtă. Ca și cum acolo ar fi fost vidul în care se pierdeau celelalte părți din el.

Evie era agitată ca o insectă.

– O să își revină. Cu toții o să ne revenim, ținea ea să spună nervos, ceea ce o făcea pe Sasha să se teamă că s-ar putea întâmpla chiar opusul.

Singurul lucru care îi ținea pe linia de plutire era parastasul în familie pe care îl programaseră la sfârșitul lui septembrie.

În acea dimineață, Sasha îl auzise pe tatăl ei stabilind la telefon cu Evie detaliile, înainte să se atingă de micul dejun, ca și cum doar ei doi ar fi organizat totul. În acel moment, prin haosul din mintea Sashei a trecut fulgerător o idee: nu am reușit să schimbăm nimic?

Sasha s-a oprit în fața mesei de la bucătărie.

- Trebuie să o suni pe Lila și să aranjezi totul cu ea, i-a spus ea tatălui ei.

El și-a ridicat privirea și s-a uitat derutat la ea. Nu mai era nici urmă de luptă în el, rămăsese doar praful care acum se așeza după ce Robert căzuse.

Mai târziu, în aceeași dimineață, în timp ce tatăl ei se plimba prin casă, ea a văzut cum în el se ivește o schimbare. La amiază a auzit cum vorbea șoptit cu Lila la telefon. Sasha a tras cu urechea, încercând să audă vreo urmă de amărăciune și incriminare în vocea lui, însă părea doar obosit. Reușiseră să cadă de acord în legătură cu detaliile parastasului.

Sashei i-a fost greu să intre în camera ei și a fost foarte derutant să stea acolo.

Ray încercase să facă patul. Era prima oară de când împărțeau aceeași cameră când încercase să facă asta. Mușchii feței ei, dezobișnuiți să zâmbească, schițară un început de zâmbet în colțurile gurii. Ray făcuse patul ca un copil de cinci ani.

Îi era teamă să se gândească la el. Îi era frică să își amintească senzația pe care a trăit-o în acele câteva ore când corpurile lor au dormit îmbrățișate în iarbă. Dacă ăsta ar fi fost începutul unui târg pe care nu ar fi intenționat să îl facă? Dacă tocmai își dăduse la schimb, fără să știe, cea mai mare frică pe cea mai veche dorință a ei?

Credința ei banală, pipernicită și deloc mistică îi cerea să își ofere propria fericire în schimbul unei cantități ceva mai mici de dezamăgire, ceva mai puțină frică. Suferința era modul în care adunai fise în cutia karmică. Mereu trebuia să achiziți vreo datorie. Nu avea voie să iasă vreo bucurie din întâmplările astea.

Însă Quinn avea o altă credință, curajoasă și exuberantă. Ea ar fi spus că nu trebuie să îți fie teamă de durere. Nu evita să simți ceea ce simți. Nu îți da fericirea la schimb. Lasă să iasă ceva bun din toate astea.

Sasha stătea grijulie pe marginea patului, pe patul lor, inspirând aerul de vară târzie, simțind prezența lui Quinn și dându-și voie să se gândească la el.

– Îmi doresc să nu mai trebuiască să ne tot separăm, îi spusese Quinn în ziua accidentului.

Nu era dispusă să lase ca moartea lui Quinn să fie încă un motiv care să-i despartă.

Sasha a intrat în baie. Uneori, un duș o ajuta să își pună gândurile în ordine. Uneori, după un duș vedea altfel ziua.

A dat drumul la robinet și a așteptat să se încălzească apa. În timp ce păsea în duș, a văzut cum pe oglinda aburită apăruseră ca prin minune niște cuvinte:

MI-AȘ DORI SĂ TE POT VEDEA

– Cum este Jamie? a întrebat Emma la puțin timp după ce ajunsese la Wainscott în aceeași săptămână.

Nu voia să întrebe, dar trebuia să o facă. Nu s-a putut abține.

Tatăl ei stătea pe marginea piscinei, cu pantalonii suflecați, legănându-și picioarele în apa rece. Nu părea să mai bage în seamă faptul că piscina era plină de frunze și broaște. Își ridică privirea către ea.

– De ce mă întrebi pe mine?

Ea nu avea de gând să-l lase să scape ușor.

– Pentru că știu că ai fost miercuri câteva ore la birou. Mi-a spus Evie.

El i-a făcut un gest cu mâna ca să ia loc lângă el, iar ea s-a așezat.

– Am fost la birou, dar nu l-am văzut pentru că nu mai lucrează acolo. Am crezut că știi asta.

Ea s-a întors către el și l-a privit cu ochii plini de mirare.

– Nu știam asta. Nu am mai vorbit cu el de câteva săptămâni. Am luat o pauză... pentru că... după tot ce s-a întâmplat...

Țelul ei din acea zi era simplu: să reușească să nu plângă și nu reușise să se abțină decât până la ora patru după-amiază.

Tatăl ei a luat-o în brațe.

– Of, draga mea. Bineînțeles că înțeleg.

Ea s-a șters la nas cu mâneca în mod ostentativ.

– Când a plecat? A spus de ce pleacă?

– Și-a dat preavizul vinerea trecută. Le-a dat o explicație decentă partenerilor. Pe mine m-a sunat personal și mi-a explicat că așa ar fi mai ușor pentru voi doi. Nu a vrut niciodată ca tu să crezi că slujba i-ar afecta devotamentul față de tine.

– A spus așa ceva? Nici măcar nu suntem împreună.

– Exact. De asta m-am și mirat mai devreme.

Ea a încuviințat din cap și a oftat.

– Nu cred că el se gândește la această pauză ca la o despărțire.

– Tu așa o consideri?

Ea a scuturat din cap.

– Nu. Mă gândesc încontinuu la el. Îmi este groaznic de dor de el. Dar nu cred că pot fi cu cineva acum.

– Înțeleg, i-a spus el din nou cu vocea plină de emoție.

A tras de câteva ori aer în piept. Lovea apa cu picioarele și se uita la picăturile care cădeau.

– Am senzația că el va avea răbdare.

– Așa spune și el.

– A fost foarte cumsecade, cum era de așteptat.

Ea a zâmbit și și-a sprijinit capul pe umărul lui. Uneori, ea și tatăl ei aveau cele mai frumoase conversații atunci când stăteau unul lângă celălalt.

– I-am spus că sper că știe că nu îl învinuiesc absolut deloc pentru neplăcerile de la acea petrecere. Știi, le-am cerut deja scuze lui și părinților lui.

Emma și-a amintit că nu a fost în stare să deschidă plicul bej, gros, care conținea scrisoarea de condoleanțe de la părinții lui Jamie.

Din felul în care vorbea tatăl ei, Emma și-a dat seama că amândoi rescriau acea zi. În lumina adevăratei tragedii care a urmat, petrecerea de logodnă începea să li se pară o farsă.

Emma a încuviințat din nou din cap.

– Și ce ți-a răspuns?

– Mi-a spus că înțelege și că primește cu bucurie scuzele mele sincere. Mi-a spus că nu îmi poartă pică, ci, din contră, are numai sentimente de compasiune pentru mine și că nu părăsește firma din cauza trecutului, ci pentru că așa ar putea să înceapă de la zero viața alături de tine.

Ea a ridicat mirată din sprâncene.

– Și ce i-ai spus?

El a ridicat din umeri.

– Ce aș fi putut să-i spun? I-am spus, citez: „Ești un om bun, James Hurn, și faci bine că o iubești pe fiica mea mai mult decât ții la acest loc de muncă, pentru că ea este infinit mai importantă decât va fi vreodată o slujbă“.

* * *

Ray s-a hotărât că trebuie să discute cu mama lui.

A găsit-o stând la masa mică și dezordonată a apartamentului din Brooklyn, cu o cană de ceai în față. Se uita pe geam la Hank, chiriașul din apartamentul de sub ei, cum udă grădina.

Când s-a așezat pe scaunul din față ei, Lila i-a aruncat un zâmbet șters și absent.

– Hei, mama?

– Da, dragule.

Fața ei era palidă.

– Știi cum discutai tu cu Adam că parastasul are loc în weekendul nostru în casă și că ar trebui să îl lăsăm pe Robert să stea acolo vineri noapte, iar noi să mergem sâmbătă?

A turuit totul ca să scape de povara de a spune toate astea.

– Da.

– Ei bine, a tras adânc aer în piept, cred că nu așa ar trebui gândit lucrul ăsta.

Ea a luat cana de ceai în mâini și și-a înclinat ușor capul.

– Cum adică?

Ray a început să dea nervos din picioare. Mereu era agitat când stătea la masa aceea.

– Casa este a noastră, a tuturor. Cred că ar trebui să o împărțim. Ea încuviință ușor din cap.

– Știu, sunt de acord. Asta spuneam și eu.

– Nu, dar nu așa ca de obicei când ei iau ziua de vineri și noi mergem sâmbătă, ci chiar să o împărțim.

Mama lui îl privi mirată. Expresia de pe chipul ei nu era defensivă și nu denota dezacordul, ci semăna mai degrabă cu felul în care un computer nu înțelege comenzile.

– Adică am putea sta cu toții acolo în weekend, i-a explicat el. Mintea Lilei încă nu procesa informația.

– Știi tu, să fim toți în casă în același timp.

Rotițele minții ei au început să se învârtă dintr-odată.

– Să stăm în casă împreună? *În același timp?*

– Da.

– Dar...

– Dar ce?

Ochii ei au început să se miște frenetic.

– Nu știu...

– Mama, este destul loc. Nu e ca și cum nu aveți cu toții intimitatea propriilor dormitoare și băi. Este o casă mare. Și nu spun că ar trebui să fie o schimbare permanentă. Doar de data asta. Își dădea voie să și-o amintească pe Quinn, dar numai în episoade scurte. Cred că așa s-ar cuveni cu această ocazie. Chiar cred asta.

Lila și-a pus ambele palme pe față. Încă nu putea să conceapă complet ideea. Însă el o vedea cum încerca. Începea să înțeleagă dedesubturile acestei idei. Privi din nou pe fereastră. Hank terminase munca în grădină.

Îl privi întrebătoare atunci când se întoarse din nou spre el.

– Dar crezi că... vocea îi tremura puțin... Robert și Evie...

– Cred că ar trebui să îl suni pe Robert și să îi sugerezi treaba asta. Lila s-a gândit la acest lucru. Ochii ei erau încă mirați și priveau absenți. Mîntea ei a făcut o ultimă efortare.

– Unde ar dormi Sasha?

* * *

Ray i-a scris în cele din urmă Sashei.

Nu știu ce aș putea să îți spun. E o lume prea dură.

Vreau doar să mă asigur că tu mai faci parte din ea.

Eu sunt încă aici. Sunt destul de sigur de asta. Am cumpărat pentru noi o nouă plantă kalanchoe. Nu trebuie să o uzi sau să ai grijă de ea. Am luat-o pentru că are exact aceleași flori mici, portocalii pe care le avea vechea noastră plantă.

Sasha s-a gândit mult timp cum ar putea să-i răspundă.

Și eu mi-aș dori să te pot vedea.

Aceiași bikini. Același păr blond. Aceeași plajă Ditch Plains. Cu toate astea, Mattie știa că totul era diferit de data asta.

Jonathan Dawes a fost surprins să o vadă. Și-a aruncat placa de surf și s-a scuzat în timp ce părăsea conversația cu un alt surfer cu păr cărunt. S-a dus la ea și a luat-o în brațe.

– Îmi pare atât de rău, Mattie.

– Știu. Îți mulțumesc. Mulțumesc pentru mesajul pe care mi l-ai trimis.

El îi trimisese trei pagini scrise foarte frumos pline de amintiri vechi despre Quinn, așa zăpăcită și ghidușă cum era, iar Mattie a plâns în tot timpul cât le-a citit.

El a încuviințat din cap.

– Cum te simți?

După tot ce se întâmplase între ei, ea dorea să îi răspundă sincer și nu să spună doar că e bine.

– La început a fost o tristețe pură. Acum e mai mult, ca și cum... nu mă simt în apele mele în cea mai mare parte a timpului. Dar asta nu e mereu un lucru rău.

El i-a mângâiat mâna.

– Ce înțeleaptă ești! Cum se descurcă mama ta?

Mattie a răsuflet.

– Cred că începe să revină la viață. Puțin câte puțin.

Pe chipul lui se citea empatia.

– Nici nu pot să-mi imaginez.

– A stat la ea în cameră o bună bucată de vreme. Ieri ne-a gătit micul dejun.

– Semn că își revine, a spus el.

– Așa sper, i-a răspuns ea. Niciunul din noi nu va mai fi așa cum eram.

– Știu.

– Mi-e dor de ea încontinuu.

Ochii ei au început să dea drumul la doza zilnică de lacrimi. Și-a dat seama că are încredere în el. El îi spusese adevărul, iar ea va continua să facă același lucru.

Părea că și el ar putea începe să plângă în orice clipă. A tăcut un timp, însă pe chipul lui se vedea cum lua naștere niște gânduri.

– M-am temut de atâtea ori că am greșit când ți-am spus ce s-a întâmplat atunci... iar apoi Quinn... Dacă am adăugat mai mult la povara ta, îmi pare rău pentru asta.

Mattie a început să împrăstie nisipul cu piciorul.

– Nu. Simțea cum căldura soarelui îi încălzește creștetul capului. Să nu îți pară rău.

Se întrebaseră: Era greșit? Era supărată pe el din cauza asta? Nu era.

– Nu a fost greșit, i-a spus ea. L-a privit atentă. Sunt recunoscătoare pentru că m-ai luat în serios suficient de mult încât să îmi spui adevărul și pentru că... m-ai trezit, cred. Asta m-a făcut să regândesc unele lucruri care-mi sunt caracteristice – unele lucruri

care ne sunt comune –, și care nu-mi aduceau niciun beneficiu... A tras aer în piept. E greu de explicat.

El a încuviințat dând din cap.

Încă o dată, ea a tras adânc aer în piept.

– Voiam și să-ți spun că, în ciuda a tot ce știu acum și în ciuda tuturor defectelor lui, eu am deja un tată.

El a încuviințat din nou și a dat ușor din cap.

– Iar eu am deja o fiică.

Ea și-a ridicat privirea către el.

– Da?

– Da. O cheamă Julia. Din prima mea căsătorie. Are douăzeci și șapte de ani și trăiește în LA. Cred că ți-ar plăcea de ea.

– Uau!

Încă o eventuală soră, soră vitregă. Cât de ciudat! Și ciudat de eliberator. Și-a imaginat că el avea o viață lipsită de sens și plină de regrete, însă Jonathan Dawes avusese o viață înainte să se nască ea.

– Mi-ar plăcea să ajung să o cunosc cândva.

– Și mie mi-ar plăcea asta.

A urmat un moment de tăcere, o tăcere prietenoasă.

Cum de puteai avea perechi din unele lucruri, cum ar fi fiice sau surori, dar nu puteai avea perechi din altele, cum ar fi tații sau mamele?

– Hei, Mattie?

– Mda?

– Respect faptul că nu ești în căutarea unui alt tată. Iar eu nu caut o fiică. Dar sunt deschis la o prietenie dacă și tu vrei asta. Acum, că am fost complet sinceri unul cu celălalt, pot să înțeleg dacă nu vrei asta. Dar aș vrea să știu dacă vrei să se știe de tine, dacă ai vrea să mă cunoști mai bine. Fără niciun fel de constrângeri, fără obligații, fără etichetări.

L-a privit atent. Nu mai era supărată pe el. Îl plăcea. Și el chiar avea picioarele mari.

– Cred că e o idee bună, spuse ea.

Când Ray se uita la planta de kalanchoe, mai avea puțin și o îmbrățișa. Nutrea un soi de sentimente paterne pentru ea. O putea vedea atunci când stătea întins în pat și își făcea ocazional griji pentru bunăstarea ei.

Când nu putea să doarmă, îi scria Sashei:

M-am obișnuit cu trezitul de dimineață, dar nu e ușor. Mă lupt cu mine să nu adorm în timpul nopții. În unele nopți mi se pare imposibil.

Dacă te-aș ține în brațe din nou, cred că aș putea.

Trează, în camera ei din New York, Sasha voia să spună ceva inteligent, să adauge ceva important. Dar cel mai mult își dorea să plângă și să nu spună nimic.

Dacă te-aș ține în brațe din nou, cred că aș putea dormi și eu.

- Unde ești? a întrebat Emma la telefon.
 - Sunt pe Carroll Street. Chiar în fața casei tale.
 - De ce?
 - Pentru că am luat înghețată. Numai Chubby Hubby și cu aromă de biscuiți cu fulgi de ciocolată.
 - Jamie.
 - Știu. Dar vorbim aici despre o persoană care te iubește și despre niște înghețată. De ce ar trebui să fii departe de tine?
 - Pentru că ți-am spus să faci asta.
 - Bine, asta e adevărat. Dar ai nevoie măcar puțin de mine. Și de înghețată.
- Îi era atât de dor de el, încât o durea tot pieptul. Dar ce putea să facă?

- Oh, bine.

S-au așezat pe jos în living și au mâncat înghețată cu lingurița, direct din cutie. Ea l-a convins să îi povestească de ce plecase de la Califax Capital.

– Unii dintre parteneri s-au supărat destul de tare, i-a spus el. La ultima întâlnire cu mine m-au amenințat că își vor lua banii înapoi și că vor invoca o clauză de neconcurență ca să nu mai pot lucra în industrie timp de trei ani.

– E groaznic.

– Știu.

– Asta pățești dacă ești indispensabil. E nasol. Dacă ai fi făcut o treabă de doi lei, te-ar fi lăsat să pleci fără nicio problemă.

– Dar stai, povestea nu se oprește aici. Tatăl tău a auzit despre toată treaba asta de la șeful meu direct, Gary. Nici lui Gary nu i-a convenit toată povestea. Tatăl tău a convocat o ședință cu toți partenerii. A venit luni, special pentru întâlnirea asta. După spusele lui Gary, tatăl tău s-a răstit ca un leu la ei. Le-a spus că întotdeauna trebuie să rămâi loial față de angajați, că, dacă ești bun cu ei atunci când vor să plece, s-ar putea întoarce într-o bună zi. Dar dacă îi ameninți, atunci nu o să-și dorească decât să se răzbune. Le-a spus să mă dea afară, fără recuperări de bani, fără clauze de neconcurență – și că el însuși avea să îmi compună o scrisoare de recomandare.

Emma a izbucnit în râs.

– Sunt sigură că așa o să facă. Mi-ar plăcea să văd acea scrisoare.

– Nu ți-a spus nimic din toate astea?

– Nu.

Jamie a răsuflat.

– Tatăl tău este o persoană minunată.

– Știu. Este. Ea a izbucnit din nou în râs. Dacă nu or să funcționeze lucrurile între noi doi, cred că tu și tatăl meu ar trebui să vă căsătoriți.

DIN NOU UN ÎNTREG

Sasha avea senzația că intraseră toți în viața de dincolo. Se furișaseră, deghizați în versiuni de-ale lor, pentru a o căuta pe ea. Pentru a încerca să fie demni de ea.

Am face orice pentru tine, Quinn.

Tatăl ei nu numai că a suportat-o pe Lila, mama lui Quinn, dar a și acceptat-o complet. A stat lângă ea în apa până la brâu, în iazul tomnatic, în timp ce au împrăștiat cenușa lui Quinn. Cine altcineva ar fi înțeles iubirea și durerea din acest gest?

Bineînțeles, ochii Sashei alunecau către Ray. Cine altcineva înțelegea? Era un miracol că cineva reușea să înțeleagă.

Au stat cu toții în apă, în cerc, ținându-se de mâini, ca și când nu ar fi făcut vreodată lucrurile altfel. Evie ținând-o pe Lila de mână, Robert între Lila și Adam. Robert, tatăl ei, a purtat kurta pe care i-o cumpăraseră Quinn cu ani în urmă, arătând ca un adevărat gentleman bengalez. Mattie și-a pus după ureche un fir de iasomie, la fel cum purtase și Quinn în ultima ei zi. Au plâns.

Suntem puțin alături de tine, nu-i așa, Quinn?

Lui Quinn i-ar fi plăcut asta. Asta era cea mai bună parte, dar și cea mai rea. Partea bună era că se întâmplase. Partea rea era că se întâmplase fără ea.

Însă ești aici, nu-i așa? Știu că ești. Se întâmplă datorită ție.

Magia lui Quinn atinsese apogeul. Într-un fel ciudat și incontestabil. În urma ei, cu toții erau secătuiți, însă ea le lăsase o cale să se ajute reciproc să-și revină.

Tu ai făcut asta? Asta voiai să se întâmple?

Nimeni nu aprecia armonia și plenitudinea așa cum le aprecia Quinn. Nimeni nu suferise mai mult din cauza conflictului. Însă ea nu a fugit de el. L-a îmbrățișat și l-a suportat. Acesta era curajul care o caracteriza.

Inima Sashei era plină de bucurie în timp ce stătea în pat, derulând în minte toate imaginile zilei, așteptând ca luna să traverseze mijlocul cerului.

Cum era cu puțință să începi să-ți imaginezi că dormeau împreună sub acoperișul acestei case Lila și Robert, Adam și Evie? Înainte de 9 august, acest gând era de neînchipuit, așa cum au fost multe lucruri în aceste ultime săptămâni, spre marea groază a tuturor. Însă acum ceva se schimbase. Și-a închipuit că toți stau în pat, cu ochii ațintiți către ciudățeniile nopții.

Apoi și-a imaginat că erau cu toții suspendați împreună în iaz, mișcându-se printre valuri ciudate de sentimente, precum niște goluri de apă rece și caldă. Era un suspans tăcut și fermecător. Însă, în cele din urmă, erai nevoit să ieși de acolo.

Totuși, nu puteau să mai stea puțin? Puteau oare pregăti micul dejun așa cum gătiseră cina cu o seară înainte – cu grijă și politețe exagerată, dar agreabil? Și-ar fi pus tatăl ei din nou șorțul și ar fi găsit ceva de preparat la grătar? Și-ar fi amintit el și Lila din nou, ezitând la început, dar completându-se apoi unul pe altul, noaptea de iarnă în care Quinn s-a născut la ei în pat?

I-ar fi strâns Lila, din nou, mâna Sashei, din senin, și i-ar fi spus: „Îmi amintești atât de mult de fetele mele, încât simt că te cunosc“.

S-ar fi uitat din nou, împreună, tatăl ei și Ray la compresorul de aer defect, încuviințând din cap așa cum fac bărbații, iar tatăl ei ar fi stat, din nou, puțin mai drept?

Ar fi continuat ea și Ray să își arunce priviri visătoare peste masă, încercând să pară că nu sunt decât niște cunoștințe, în timp ce ea își dorea să îl îmbrățișeze, să îl atingă și să simtă felul în care trupul lui se lipește de al ei?

Emma le-a spus fără să bănuiască nimic:

– Știți, chiar cred că voi doi v-ați înțelege.

Se lăsau purtați de ape ciudate.

Singura problemă era că Ray dormea într-o cameră nefamiliară, la celălalt capăt al holului. Ea simțea că jumătate din ea lipsește, bântuind prin casă ca un zombie.

Ea a fost cea care s-a oferit să doarmă în camera de oaspeți, însă el a insistat ca un gentleman să doarmă acolo. Ea nu suporta gândul ca într-o astfel de noapte ea putea să fie acolo, și el nu. Nu mai voia un joc fără câștigători. Voia ca ei să fie împreună.

Nu era chip să doarmă în patul acela. Era destul de greu oricum să se lase pradă somnului, cu atât mai mult acum, când Sasha era la mai puțin de cincisprezece metri de el.

Și apoi mai era și ziua aceea, în mod incontestabil ciudată și dulce, pe care o sărbătoriseră în onoarea lui Quinn. Ray a încercat să le accepte pe toate așa cum veneau: bunele și relele, lucrurile enigmatice și cele ciudate.

Cu toate acestea, se afla unde nu și-ar fi dorit să fie. Într-o cameră fără personalitate, cu o mochetă aspră și în care nu locuise nimeni. Așternutul de pat era rigid și avea niște flori stupide, albastre. Nu avea deloc mirosul Sashei. Ura din tot sufletul acest lucru.

Ar fi putut la fel de bine să se afle într-un hotel Holiday Inn, în timp ce sub acoperișul propriei case se întâmplau miracole.

S-a ridicat din pat și a început să se învârtă în jurul mochetei. Picioarele i se vindecaseră aproape complet. Și picioarele erau cele care purtau cea mai puțină ranchiună. Cu o zi în urmă, își lăsase pantofii de petrecere aproape noi în cutia milei de la biserică.

Ar fi preferat să doarmă pe canapeaua din camera de lucru decât în încăperea asta oribilă.

Ar fi preferat să doarmă în iarba din curtea din spate.

Probabil că ar fi dormit mai degrabă pe pietrișul din padocul câinilor bunicului Harrison.

Ar fi preferat cu mult, mult mai mult să doarmă în patul lui. În patul Sashei. În patul lor. Patul *lor*. De acolo puteau vedea luna și aveau planta *lor* kalanchoe.

Erau în aceeași casă! Erau în același loc, în același timp. Noaptea! N-a crezut că era cu puțință.

Sasha este la mine în pat, iar eu nu sunt acolo. Era de nesuportat.

A aruncat o privire pe fereastră, în întuneric. Lumini slabe punctau intrarea către doc. Cu cât continua să se uite mai atent, cu atât vedea tot mai multe puncte de lumină mișcându-se prin noapte. Erau, bineînțeles, licurici.

S-a furișat afară și a trecut pe lângă cameră de pe partea cealaltă a holului, unde dormeau Robert și Evie. Acea cameră nu fusese ocupată în nicio noapte cât timp au fost ei în casă. Abia dacă intrase acolo, era o țară străină. Era ca Vaticanul în Roma, singura parte din casă care îi aparținea în exclusivitate „celeilalte familii“. Continuă să meargă pe hol, iar după colț ajungea în partea familiară a casei. A trecut de camera Emmei și a lui Mattie. La ușa lui Quinn s-a oprit și a tras aer în piept.

Lasă totul să pătrundă în tine, și-a spus el. Asta ar fi făcut Quinn, ar fi simțit totul.

A trecut și de ușa dormitorului în care erau părinții lui. Nu se gândise niciodată până atunci de ce părinții lui au primit dormitorul matrimonial, iar Robert și Evie, nu. S-a apropiat de ușa camerei lui. Camera Sashei.

Și-a dat seama că era ceva diferit la ușa aceea banală: nu era închisă. Era foarte puțin întredeschisă.

Sasha chiar era acolo? Părea ceva fantastic.

Oare ea lăsase intenționat ușa deschisă? În scurt timp, inima a început să îi bată puternic. A încercat să se liniștească, supărat pe el însuși. *Câți ani ai, doisprezece?*

Ar fi putut să bată la ușă? S-ar fi convenit să facă asta? Nu, cineva l-ar fi putut auzi. Nu Robert, doar dacă nu avea cumva urechi bionice, și nu Adam, pentru că era puțin surd, dar Lila ar fi putut să audă.

Își simțea palmele transpirate. La fel și picioarele aproape vindecate. A împins ușor ușa și ea s-a deschis. A intrat aproape complet în cameră, încă nehotărât dacă să înainteze. Ajunsese atât de departe. Era o idee bună? Nu mai conta.

A închis ușa în urma lui. Ținându-și respirația, s-a întors să se uite la pat. Camera era întunecată, dar o rază slabă din lumina lunii pătrundea ușor, așa cum se mai întâmplase și în multe alte nopți. Sasha era acolo, ca și cum ar fi visat-o, iar ea ar fi devenit realitate. Purta chiar chestia aia mătăsoasă ca o cămașă de noapte pe care el o mirosoise, rușinat, de multe ori.

A mai făcut un pas în cameră. Era atât de vrăjit de faptul că ea era acolo, încât a uitat unde se afla. Ea a deschis brusc ochii și l-a fixat cu privirea. Era într-adevăr acolo.

Ea s-a ridicat din pat.

Ce putea să-i mai spună? Era prea târziu să o întrebe dacă poate să intre? Îi era atât de dragă. Abia se putea stăpâni.

– E o fată la mine în pat, a șoptit el. Cum ai intrat aici? Ea a izbucnit în râs. Nu părea supărată sau tristă. S-a mutat pe marginea patului.

– Vino! a spus ea și i-a făcut loc în pat.

Era corect și potrivit să se întâmple acolo, în patul lor. Un pat pentru două persoane care transforma două persoane într-una singură: respirând, pulsând în același timp, unindu-se și apoi, în sfârșit, compleți. Își vedea propria expresie transpusă pe chipul ei, simțea în piept dorința ei și auzea emoțiile ei în propria voce. Toate erau amestecate și împărtășite de amândoi. Nu se putea deosebi de ea și nici nu își dorea acest lucru.

Era o avalanșă foarte tăcută. Trebuia să fie tăcută pentru că toți părinții se aflau pe același palier. Fiecare din cele peste un milion de clipe în care se gândise la ea în toți acești ani, fiecare moleculă din mirosul ei pe care o simțise de-a lungul timpului păreau să amplifice forța uriașă a momentului. Energia pură dintre ei nu lăsa loc de ezitări.

El nu știa că un corp uman poate trece prin asemenea extra-vagante. Îl uimea toată această minune ciudată. Faptul că el se putea simți așa, că ea putea fi așa, arăta așa, mișca așa. Trupul ei, formele, mirosurile și gustul ei. Cum să-ți poți imagina altceva?

După ce a trecut vuietul și s-a instalat calmul, el a simțit greutatea capului ei pe pieptul lui gol și felul în care corpul ei umed stătea lipit de-al lui. S-a întors să se uite la el, iar el a fost nevoit să își întoarcă privirea pentru o clipă. Nu voia să piardă nicio ocazie de a o vedea, nicio senzație pe care o putea simți alături de ea, însă era prea mult. Prea multă plăcere. Prea multă tânjire pe lângă toată plăcerea.

Miracolele ciudate abundau. Mattie, Lila și Evie au pregătit un tort. Mattie nu părea să poată țină pasul cu sporovăiala lor bine intenționată, dar grijulie: considerația pe care o arătau pentru cantitatea de unt, numărul de ouă și convingerea pe care o aveau pentru calitățile vaniliei, ascunsă printre cuvinte, era dorința lor de a spune mai multe decât spuneau. Adam lucra la carte la biroul din camera lui. Tatăl ei pescuia pe doc. Ray și Sasha plecaseră la cumpărături. Emma și Jamie se plimbau pe plajă pentru a-și sărbători a doua logodnă. Chiar era ceva important. Ce părere ar fi avut Quinn despre asta?

Ești aici, nu? Ce crezi despre asta?

Totul părea amețitor de fragil, iar ea se temea că, dacă ar fi respirat prea puternic, totul ar fi fost distrus, și ar fi zburat cu ușurința unei frunze aurii. Însă, în acel moment, Mattie s-a convins să respire cu putere. De ce mai trebuia să se teamă acum?

Era duminică, iar în seara aceea, după o ultimă masă în memoria lui Quinn, se vor întoarce cu toții la viețile lor obișnuite. Urmau să meargă înapoi la școală, la muncă, la vechea rutină din fiecare săptămână.

Era posibil ca aceea să fie ultima oară în care Mattie să-i aibă din nou pe ambii părinți în aceeași casă. Oricât de amabili și generoși erau, ea nu se aștepta ca ei să-și facă un obicei din asta. Separările aveau să se întoarcă. Bineînțeles că asta ar fi urmat să se întâmple. Iarba ar crește și ea, frunzele ar cădea. Facturile nu ar mai fi plătite.

Cu un amestec puternic de emoție și neliniște, ea și i-a imaginat pe Sasha și pe Ray mergând împreună către mașină. Unele lucruri aveau să rămână schimbate pentru totdeauna.

A ieșit din casă pentru a-i ține companie tatălui ei.

– Bună, scumpo, i-a spus el.

Purta costumul lui clasic, în dungi, un pulover de culoarea piericii croșetat, iar pe cap, ochelarii Ray-Ban caracteristici. Îmbrăcămintea denota tradiționalism și optimist. Însă pe chipul i se putea citi încă durerea.

– Bună, tata. Mușcă ceva?

Ea a aruncat o privire în găleata care aștepta cu speranță pește.

– Nu încă, i-a răspuns el.

Ea s-a așezat pe doc lângă el și a început să își lege picioarele prin apă așa cum făcea deseori atunci când era mică. El s-a aplecat spre ea și a ciufulit-o.

Aerul era rece, de toamnă. Copacii din jurul iazului erau îmbrăcați în culori vii.

– Îmi place să îi am pe ambii părinți în casa asta, a spus. Recunosc, vă iubesc pe amândoi, îmi iubesc ambele familii. Iubesc și casa asta.

Era convinsă de ceea ce spunea și era recunoscătoare, chiar și după tot ce aflate.

El a încuviințat din cap. Nu i se citea niciun dezacord pe chip, așa că ea a continuat să vorbească:

– A mai fost vreodată așa pentru mine? Tu și mama ați stat vreodată împreună aici după ce m-am născut eu? a întrebat ea.

Nu era sigură cât de mult putea întinde coarda.

– Nu pentru mult timp. Poate vreo două luni. Doar atât cât ți-a luat să începi să zâmbești.

– Da?

– O, da. Era minunat de fiecare dată. El a zâmbit sincer în timp ce-și amintea toate astea. Era lucrul care ne ajuta să mergem mai departe.

– Chiar așa?

– Încă este, în zilele mele cele mai grele.

Ea a văzut că îi dăduseră lacrimile. Însă nu îi mai era frică de ele. Dacă putea spune ceva cu certitudine, era că începea să se obișnuiască să îl vadă plângând. Și-a lăsat capul în jos și a început și ea să plângă. Lacrimile îi desenau mici puncte pe picioare.

Știa că acele zile aveau o magie ciudată și deschiseseră niște căi misterioase. Curând însă aveau să se închidă din nou. Vechile limite și restricții aveau să se întoarcă. Trebuia să fie curajoasă și să profite de aceste clipe acum cât putea.

– Faptul că m-am născut eu a fost motivul pentru care tu și mama nu v-ați mai suportat și v-ați despărțit?

El a privit-o șocat.

– Nu, nu acesta a fost motivul.

Ea a continuat cu mai mult curaj.

– Am arătat altfel decât ceilalți bebeluși. Știu că așa a fost. Tot nu arăt la fel. Știu că sunt diferită.

I-a fost greu să spună asta.

El a ascultat-o și și-a dat seama la ce se referă. A lăsat jos undița și s-a pregătit să îi răspundă. Ea vedea exact prin ce trecea el. Îl putea auzi cum trecea prin multitudinea de gânduri, cum se pregătea să taie toate buruienile de acolo. El era cel curajos. Pentru că știa, bineînțeles. Știuse mereu.

El s-a întors spre ea și i-a luat mâinile într-ale lui: mâinile ei alb-rozalii erau în mâinile lui ciocolatii. Privirea lui era fermă.

– Știi că eu am fost crescut și iubit de doi oameni cu care nu aveam nicio asemănare fizică. Știi asta, nu?

Ea a încuviințat din cap.

– Ai văzut poze cu iubita mea mamă, Matilda, după care ai fost botezată și tu.

Ea a încuviințat din nou din cap.

– Părinții mei mi-au oferit tot ce au avut, tot ceea ce sunt eu azi.

Atunci, ea a început să plângă, încercând totuși să nu izbucnească într-un plâns care să îi schimonosească tot chipul.

– M-au iubit și au avut grijă de mine, așa că sunt părinții mei. Nu există alți părinți. Pur și simplu.

– Da?

El a tras-o mai aproape și a îmbrățișat-o.

– Te iubesc. Te-am iubit din ziua în care te-ai născut și n-am să încetez niciodată să te iubesc.

Jamie a ajuns duminică dimineată cu autobuzul. Emma voia ca el să vadă Brigadoon înainte ca acesta să dispară. L-a luat de la stația de autobuz și pe drumul de întoarcere au pus la cale un plan pe care urmau să îl anunțe acasă.

– Să te pregătești sufletește, i-a spus ea.

Era nevoie să-l pregătească, mai ales când avea să îi vadă pe toți, stând prietenește la masa din bucătărie și mâncând pâine prăjită. Jamie avea expresia unui om care avea o halucinație.

– Bine ați venit! le-a spus Lila în timp ce s-a ridicat și a mai tras la masă niște scaune, de parcă ar fi avut mereu o atitudine primitoare.

Jamie și-a mutat privirea de la Robert la Lila, apoi de la Adam la Evie, de la Ray și la Sasha, încă nevenindu-i să creadă. Când a ajuns cu privirea la Mattie, a ridicat din umeri.

– În noiembrie, eu și Jamie avem de gând să ne căsătorim, a anunțat Emma către toată lumea fără niciun fel de introducere. Puteți veni cu toții.

Reacția generală a fost una bună, aprobatoare, cei doi au fost felicitați și nimeni nu a părut prea surprins. Ray a scos una din fluierăturile lui puternice.

– De ce nu faceți nuntă? a întrebat Lila. Ne vom purta frumos de data asta. I-a aruncat o privire lui Robert și a devenit brusc mult mai serioasă. *Eu mă voi purta frumos de data asta.*

Robert s-a uitat la Lila. Privirea lui nu era chiar una drăgăstoasă, însă nu avea vreo urmă de amărăciune.

– Și eu voi face același lucru.

– O să mai fac o salată de fasole, s-a oferit Lila.

Emma s-a întors către ea.

– Fără salată de fasole.

– Glumeam.

Era într-adevăr remarcabil că Lila ajunsese să glumească.

Emma și Jamie s-au uitat unul la celălalt.

– Ei bine, de data asta motivul pentru care ne grăbim n-are nicio legătură cu voi, a explicat Emma.

Jamie părea foarte serios.

– Putem merge cu toții la starea civilă.

Poți să vezi asta, Quinn? Sper din tot sufletul că da.

FICȚIUNE

CLASICI

<i>Diderot</i>	Nepotul lui Rameau
<i>Johann Wolfgang Goethe</i>	Opere alese (vol. 15) • Poezii (vol. 1)

CLASICI CONTEMPORANI

<i>Anita Albus</i>	Paradis și paradox
<i>James Agee</i>	Un deces în familie
<i>William Blake</i>	Cântece ale inocenței
<i>Georges Bataille</i>	Literatura și răul
<i>Albert Camus & René Char</i>	Correspondență 1946–1959
<i>Miguel Delibes</i>	Ereticul
<i>William Faulkner</i>	Cămunul • Orașul • Casa cu coloane • Steaguri în țărăniță • Sanctuar • Satoris • Nuvele regăsite • Neînfrânții • Povestiri inedite • Recviem pentru o călugăriță • Iscoadă în țărăniță • Hoțomanii • O parabolă • Pe patul de moarte
<i>Michel Foucault</i>	Cuvintele și lucrurile
<i>André Gide</i>	Amintiri de la curtea cu juri
<i>Witold Gombrowicz</i>	Ferdydurke • Trans-Atlantic • Pornografie • Cosmos • Bakakai • Jurnal (vol. 1, vol. 2) • Teatru
<i>John O'Hara</i>	Butterfield 8 • Întâlnire în Samarra
<i>Hermann Hesse</i>	Knulp. Demian • Narcis și Gură-de-Aur • Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
<i>John Irving</i>	Lumea văzută de Garp • Până te voi găsi • Văduvă pentru un an
<i>James Joyce</i>	Stephen Eroul
<i>Ilf și Petrov</i>	Vișelul de aur • Douăsprezece scaune
<i>Franz Kafka</i>	Correspondență (vol. I) • Correspondență (vol. II) • Correspondență (vol. III)
<i>Claudio Magris</i>	La voia întâmplării • Călătorie nesfârșită
<i>André Malraux</i>	Cuceritorii. Călea regală • Speranța • Muzeul imaginar • Cămet din URSS 1934
<i>Thomas Mann</i>	Alteță regală • Povestiri • Lotte la Weimar • Casa Buddenbrook
<i>Gabriel García Márquez</i>	Vijelia • Ceas rău • Ochi de câine albastru • N-am venit să țin un discurs
<i>Marcel Proust</i>	Eseuri • Carnete
<i>Antoine de Saint-Exupéry</i>	Scrisori către o necunoscută
<i>Ernesto Sabato</i>	Eseuri (vol. 1) • Eseuri (vol. 2)
<i>William Saroyan</i>	Comedia umană • Nebunie în familie • Aventurile lui Wesley Jackson
<i>Claude Simon</i>	Drumul Flandrei • Georgicele
<i>John Steinbeck</i>	Pășunile Raiului • Cartierul Tortilla • Nopti fără lună • Perla • Jurnal rusesc • Joia dulce • Călătorii cu Charley
<i>Stefan Zweig</i>	Suflete zbuciumate • Amoc. Obsedații

AUTORI ROMĂNI CONTEMPORANI

<i>Vartan Arachelian</i>	Noaptea bastarzilor • Numele și umbra
<i>Ion Băltan</i>	Reconsiderări filosofice
<i>Răzvan Ioan Boanichi</i>	Departee de Eritreea
<i>Augustin Buzura</i>	Absenții • Recviem pentru nebuni și bestii • Refugii • Raport asupra singurătății • Nici vii, nici morți • Drumul cenusii • Orgolii • Vocile nopții
<i>Eugen Ovidiu Chirovici</i>	Suflete la preț redus • La Broasca Leșinată • Labyrinth.com • A doua moarte • Voodoo • Pulbere neagră • Hoodoo Creek

	♦ Cine a ucis-o pe Nora Jones ♦ Misterele istoriei ♦ O amintire de la Paris ♦ Puterea ♦ Sanitarium
<i>Vanessa D. Mariș</i>	Imagini de Fado
<i>Ștefan Mitroi</i>	Biblia pentru furnici ♦ Guantanamo
<i>Dăfin Mureșan</i>	Sosia
<i>Adrian Onciu</i>	Afacerea Alzira ♦ Cercul Kagan ♦ Templul negru
<i>Dumitru Popescu</i>	Cândva, după izgonirea din Paradis... ♦ Artemis și uzurparea sentimentului
<i>Dinu Săraru</i>	Trilogia țărănească (3 vol.) ♦ Ciocoi noi cu bodyguard ♦ Clipa ♦ Ura din ochii vulpii
<i>Aurelian Silvestru</i>	Cel răscălit
<i>Alex Mihai Stoenescu</i>	Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER. AVENTURI. ACȚIUNE

<i>Mitch Albom</i>	Măsura timpului
<i>Pierr Assouline</i>	Portretul
<i>David Baldacci</i>	Jocul orelor ♦ Colectionarii ♦ Clubul Camel ♦ Un simplu geniu ♦ Rece ca piatra
<i>Josh Bazell</i>	Tărgul cu moartea
<i>Bernard Beckett</i>	Geneza
<i>Steve Berry</i>	Tezaurul împăratului ♦ Afacerea Columb
<i>Mark Benecke</i>	Pe urmele crimelor
<i>Ian Caldwell & Dustin Thomason</i>	Misterul manuscrisului
<i>Mireille Calmel</i>	Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)
<i>Carol Cassela</i>	Oxigen
<i>John le Carré</i>	Prietenie absolută ♦ Cel mai vânat om din lume ♦ Genul nostru de trădător
<i>Richard Clarke</i>	Poarta scorpionului
<i>Susanna Clarke</i>	Doamnele din Grace Adieu ♦ Cartea lucrurilor pierdute
<i>John Connolly</i>	Răzbunătorii
<i>Michael Connelly</i>	Avocatul din limuzină ♦ Verdictul
<i>Robin Cook</i>	Șocul
<i>Michael Cox</i>	Sensul nopții
<i>Clive Cussler</i>	Șarpele ♦ Aurul albastru ♦ Urmărirea ♦ Gheața de foc ♦ Comoara Marelui Han ♦ Moarte în Arctica
<i>Richard Döbel</i>	Biblia diavolului
<i>Louise Erdrich</i>	Toba pictată
<i>Joseph Finder</i>	Paranoia ♦ Omul companiei
<i>Colin Forbes</i>	Conspirația ♦ Valul ucigaș
<i>Karin Fossum</i>	Nu privi înapoi!
<i>Ulla Fröhling</i>	Ființa din oglindă
<i>Adele Geras</i>	Taina pictorului
<i>David Gibbins</i>	Aurul cruciaților
<i>Lawrence Goldstone</i>	Anatomia minciunii
<i>Olivia Goldsmith</i>	Prețul libertății ♦ Viața după Billy
<i>Javier Gonzales</i>	A cincea coroană
<i>Will Landay</i>	În apărarea lui Jacob
<i>Scott Lynch</i>	Minciunile lui Locke Lamora ♦ Pirații mărilor roșii
<i>Kathleen McGowan</i>	Cartea iubirii ♦ Prințul poet
<i>Benjamin Mee</i>	Avem un Zoo
<i>John Grisham</i>	Campionul din Arkansas ♦ Mediatorul ♦ Fotbal și pizza ♦ Ford County ♦ Theodore Boone: puștiul avocat ♦ Litigiul ♦ Mărturisirea ♦ Șantajul ♦ Theodore Boone: răpirea ♦ Theodore Boone: acuzatul ♦ Theodore Boone: amenințarea ♦ Calico Joe ♦ Șirul de platani
<i>Xiaolu Gwo</i>	Mic dicționar pentru îndrăgostiți
<i>Richard Hains</i>	Camelionul de pe Wall Street
<i>A. S. A. Harrison</i>	Soția tăcută
<i>Michael Harvey</i>	Crima în Chicago
<i>Jack Higgins</i>	Atac la președinție ♦ Răzbunarea

<i>Vittoria Haziell</i>	Patimile după Leonardo
<i>Howard Johnson</i>	Chestiunea Finkler
<i>Cristian Jacq</i>	Fugarul (vol. 1) / Divina Adoratoare (vol. 2) (seria Răzbunarea zeilor)
<i>Jane Johnson</i>	Al zecelea dar
<i>Karen Mack, Jennifer Kaufman</i>	Amanta lui Freud
<i>Dean Koontz</i>	Chipul • În puterea nopții • Trăiește noaptea • Invazia • Odd Thomas • Odd pentru vecie • Fratele Odd • Noaptea lui Odd • Cursa
<i>Manuel De Lope</i>	Petrole călătore
<i>Brad Meltzer</i>	Cartea sorții • Milionarii • Jocul zero • Cercul asasinilor
<i>Nelson DeMille</i>	Căderea nopții • Întoarcerea la Coasta de Aur • Coasta de aur
<i>David Park</i>	Comisarul adevărului
<i>Patrick Rothfuss</i>	Numele vântului • Teama înțeleptului
<i>Brian Ruckley</i>	Nașterea iernii
<i>Clara Sanchez</i>	Misterul numelui tău
<i>John Saul</i>	Clubul Manhattan • Vocile • Coșmarul • Vocile răului
<i>Wilbur Smith</i>	În pericol
<i>Jose Carlos Somoza</i>	Cheia Adâncului
<i>Olen Steinhauer</i>	Turistul
<i>Anne Sward</i>	Cu sufletul la gură
<i>Scarlett Thomas</i>	Sfârșitul domnului Y
<i>Brad Thor</i>	Lista neagră
<i>J.R.R. Tolkien</i>	Cele două turnuri • Întoarcerea Regelui • Hobbitul • Silmarillion • Copiii lui Hurin • Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun
<i>Nicola Upson</i>	Un expert în crimă
<i>Simon Urban</i>	Planul D
<i>Ignacio Garcia Valino</i>	Iubite Cain
<i>Philipp Vandenberg</i>	Al optulea păcat
<i>Timur Vermes</i>	Ia uite cine s-a întors
<i>Michael White</i>	Secretul Medici
<i>Mark Winegardner</i>	Întoarcerea nașului • Răzbunarea nașului
<i>David Wroblewski</i>	Povestea lui Edgar Sawtelle
<i>Javier Yanez</i>	Stăpânul savanelor

ROMAN ISTORIC

<i>Francisco Asensio</i>	Sângele • Secretul de la Castel Sant' Angelo
<i>Paula Cifuentes</i>	Vremea bastarzilor
<i>Catherine Delores</i>	Iubire și sânge
<i>Ildefonso Falcones</i>	Mâna Fatimei • Regina desculță
<i>Antonio Garrido</i>	Cititorul de cadavre
<i>Javier Gonzales</i>	Insula sfârșitului timpului
<i>Juan Tafur</i>	Pătimirile Mariei Magdalena
<i>Leon Leyson</i>	Un băiat pe lista lui Schindler
<i>Su Tong</i>	Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN

<i>Chimamanda Ngozi Adichie</i>	Jumătate de soare galben • Hibiscus purpurii
<i>Aravind Adiga</i>	Tigrul Alb
<i>Carlos Franz</i>	Deșertul • Locul în care a fost Paradisul
<i>Jonas Karlsson</i>	Camera
<i>Nikita Lahwani</i>	Harul
<i>Siegfried Lenz</i>	Un moment de reculegere
<i>Manuel de Lope</i>	Frumoasa din ceață
<i>Javier Marias</i>	Înimă atât de albă
<i>Colum McCann</i>	Goana nebună a lumii
<i>Patrick Modiano</i>	Dora Bruder

DRAMĂ

<i>Angela Becerra</i>	Ella
<i>Alice Hoffman</i>	Al treilea înger
<i>Tea Obrecht</i>	Soția tigrlui
<i>Helen Oyeyemi</i>	Fiica lui Icar
<i>Jodi Picoult</i>	O viață de rezervă ♦ Dispariții
<i>Indra Sinha</i>	Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

<i>Ruy Câmara</i>	Cântece de toamnă
-------------------------	-------------------

PENTRU TINE

<i>John Burnham Schwartz</i>	Împărăteasa ♦ O singură clipă
<i>Anthony Capella</i>	Oșterul stării civile
<i>Lan Samantha Chang</i>	Moștenire
<i>Sophie Dahl</i>	În jocul celor mari
<i>Laura Dave</i>	Londra este cel mai frumos oraș din America
<i>Anne Fine</i>	Cenușa unei iubiri
<i>Rina Frank</i>	Toate casele au nevoie de un balcon
<i>V.V. Ganesbmanthan</i>	Căsătorie din dragoste
<i>Gloria Goldreich</i>	Cină cu Anna Karenina
<i>Victoria Hislop</i>	Insula
<i>Stephanie Kallos</i>	Vieți în mozaic
<i>Sarah Lark</i>	Cântecul maorilor
<i>Santa Montefiore</i>	Marea iubirii pierdute
<i>Linda Newbery</i>	Fata sălbatică
<i>Francine Prose</i>	Prima iubire
<i>Ambra Radaelli</i>	Casa de vacanță
<i>Daniele Sallénave</i>	La Fraga
<i>Heather Skyler</i>	Vârsta perfectă
<i>Ayelet Waldman</i>	Dragostea și alte lucruri imposibile

ICEBERG FICTION

<i>Henning Mankell</i>	Creierul lui Kennedy ♦ Omul din Beijing ♦ Pantofi italienesti ♦ Ucigași fără chip
<i>Anders de la Motte</i>	Jocul
<i>Jo Nesbo</i>	Fantoma trecutului ♦ Călăul ♦ Steaua diavolului ♦ Omul de zăpadă ♦ Mântuitorul
<i>Jussi Adler Olsen</i>	Camera groazei ♦ Vânătorii de oameni
<i>Dan T. Sahlberg</i>	Mona. Virus mortal
<i>Erik Axl Sund</i>	Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman